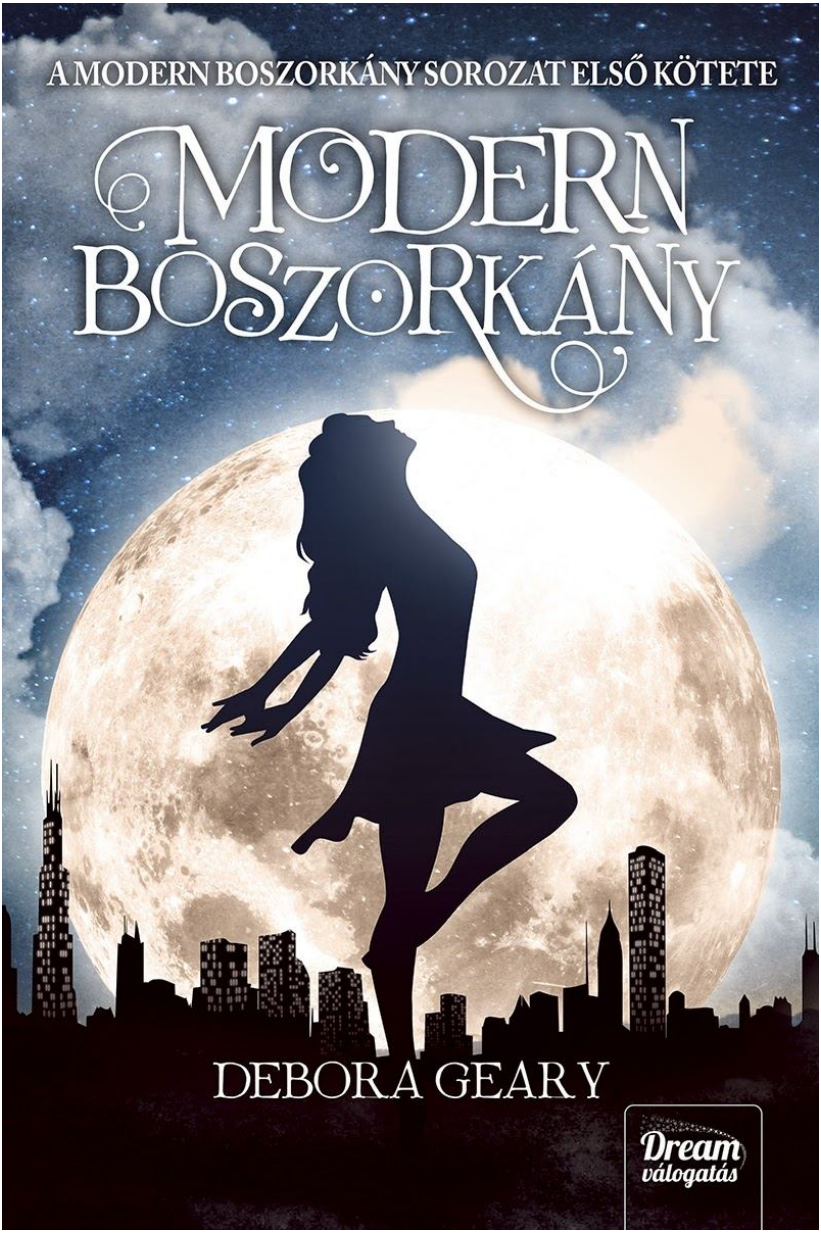
A MODERN BOSZORKÁNY SOROZAT ELSŐ KÖTETE
MODERN BOSZORKÁNY
DEBORA GEARY
Dream válogatás

DEBORA GEARY

MODERN BOSZORKÁNY

Dream válogatás

Írta: Debora Geary
A mű eredeti címe: A Modern Witch

Fordította: Komáromy Rudolf

Szerkesztő: Nemcsók Adrienn, Vajna Gyöngyi
Nyelvi korrektor: Vass Alexandra
Műszaki szerkesztő: Szuperák Attila

© Debora Geary 2011
© Komáromy Rudolf 2014
© Maxim Könyvkiadó Kft. 2014

A kiadvány a szerző engedélyével készült, egyetertésben a kijelölt ügynökével és alügynökével, amelyek a 2 Seas Literary Agency és az Andrew Nurnberg Associates International Limited.

Borítóterv: Botos Tamás

ISSN: 2063-6989
ISBN: 978 963 261 466 3 (puhatáblás), kiadói kód: MX-869
ISBN: 978 963 261 467 0 (keménytáblás), kiadói kód: MX-870

Kiadja: Maxim Könyvkiadó Kft.
Cím: 6728 Szeged, Kollégiumi út 11/H
Tel.: (62) 548-444, fax: (62) 548 443, e-mail: *info@maxim.co.hu*
Felelős kiadó: Puskás Norbert
Nyomda: Generál Nyomda Kft., felelős vezető: Hunya Ágnes

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rövidített változata kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást es bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

1. FEJEZET

— Tetszik a fehérnemű, Nell. Megismerkedhetnék a hölggyel, akire ráillik?

– Micsoda? – hökkent meg Nell, aki épp pár engedetlenkedő programsor ráncba szedésen fáradozott, miközben az öccse, Jamie, nyilvánvalóan zöldségeket beszélt.

– Egy óriási cici fix mellett állok, amely padlizsánlila, csokoládébarna és rubin vörös színben kapható. A leírás szerint 85D méret, de ez vagy durva alábecslés, vagy engem zsugorítottál össze. Egyébként a vöröset válaszd, az jól fog mutatni rajtad.

– Hogy mit? – kapta a fejét a második monitora felé Nell. – Jaj, ne!

Mostanáig az egyik képernyőn programkódot tesztelt, a másikon pedig az interneten évfordulós fehérneműt vásárolt. Hát persze, Jamie félarasznyi verziója jelenleg a kettes képernyőn tartózkodott, egy vörös csipke melltartó kosarába dugta a fejét.

– Le vagyok nyűgözve, ügyes varázstrükk – hátrált ki a fiú, és integetett. – A cicifix sem rossz. Min dolgozol?

Nell örült, hogy a testvére nem észrevételezte az említett melltartóhoz illő, már a bevásárlókosarában várakozó harisnyát és harisnyatartót.

– Bakker! Bocs. A bevonó bűbájt programozom a Boszorkánycsevejhez, az online boszorkányközösségi oldalhoz, amit Sophie a weboldalához csatolt. A bűbájnak az a rendeltetése, hogy föllelje az interneten böngésző boszorkányokat, és a chatszobánkba irányítsa őket.

Jamie közben fölmászott a vörös csipke melltartókosárra, és kényelembe helyezte magát.

– Úgy tűnik, a fellelési rész jól működik, de az a gyanúm, hogy ez nem a chatszobátok. Ha mégis, akkor a hímnemű boszorkánynépesség részéről magas részvételi arányt garantálok.

– Szállj le a fehérneműről, Jamie, ez egyszerűen idegesítő. Tessék! – fordította két monitorát egymás felé Nell, hogy az öccse elolvashassa a bűbáj programkódját. – Nincs valami ötleted, hol csúszhatott be hiba?

– Hmm – hunyorgott Jamie. – Szóval mindenekelőtt azonosítjátok az interneten mozgó boszorkányokat. Ez a nyomkövető szakasz, ugye?

– Igen. Azután keresősütit hagyunk hátra, hogy újra megtalálhassuk őket. Amikor elindul a bűbáj bevonási szakasza, aktiválnia kell a keresősütit, és a chatszobába hoznia a boszorkányunkat. Előidézzük a bevonást, de a jelek szerint nem a megfelelő helyre hozza az embereket.

– Azt hiszem, látom, mi a gond. A hatvankettedik sorban független változónak kell programoznod a Boszorkánycsevejt. Pillanatnyilag a legutóbbi ismert internetes tartózkodási helyedre irányítja az embereket. Nem mintha bánnám.

Jamie közben saját mászókájává változtatta a melltartó pántjait.

– A manóba! Most már értem. Kösz a segítséget!

– Nincs mit. Mellesleg szép kis bűbájprogramozás. Vissza tudnál küldeni? Javában ebédeltem, és egész fincsit ettem.

– Jaj, a fenébe, te igazából odabent vagy? – Nell föladta a vesződést a hatvankettedik sorral. Egyértelműen nagyobb volt itt a baj. – Ennek csak átirányítania kéne az alanyt, nem pedig beszippantania az internetre. Azt hittem, csak a virtuális változatodat kaptuk el.

– Mint mondtam, szép varázslat. Hasznát vennénk a Varázsvilág valóban haladó, csak boszorkányoknak szánt szintjein.

Jamie folyton új programozási kihívásokat keresett hálózati játékához.

Nell tudta, hogy bűbájprogramozó készsége még csak nem is valami fényes.

– Nincs elég erőm, hogy önállóan írjak áttelepítő bűbájt. Kénytelen vagyok a te távátvivő szakértelmedre támaszkodni.

Jamie úgy nyugtatta a fejét a vörös csipkén, mint egy vánkoson.

– Hát igen, ez fokozhatta a feszkót. Na de essünk neki, ez a Varázsvilágnak is nagyon jól jöhet. Közben hadd kérjek tőled egy szívességet: rákattintanál azokra a termékfotókra, ahol nők viselik a

melltartókat. Jobban mulatnék, amíg te módot találsz, hogy kijuttass innen. Nem is kell sietned.

– Szerencsére bőséges gyakorlatot szereztem balul elsült bűbájok visszafordításában – mondta fanyarul Nell, és rövid gondolkodás után begépelt pár parancssort. Búcsút intett Jamie-nek, majd erőt merített.

„Jöjj, erő, és jöjj, bűbáj,
megtett útját idézd fel,
indítsd vissza, ne is várj,
otthonába juttasd el.
Parancsomra úgy legyen!"

*

Lauren föl-alá járkált Chicago egyik legfelkapottabb új luxustársasházának bejárata előtt. Szórakozott mosolyt villantott a portásra, és a kezében tartott ingatlanos dossziéval a férfi felé intett. Hála az égnek, hogy föltalálták a fülhallgatós mobiltelefont, gondolta búskomoran. Manapság már nem nagyon vonja magára a figyelmet az, aki az utcán magában beszél. Így az ő kis titka maradhatott, hogy a társalgást mindkét részről ő folytatta.

Megadóan nézett a mostani lakásbemutatás elé. Tudta, hogy az ügyfelei csodálatos emberek, de kívánságlistájuk igencsak hosszúra nyúlt. Az igazat megvallva, Chicago belvárosában egyetlen társasházi lakás sem felelhetett meg az igényeiknek. Neki azonban az volt a dolga, hogy bemutassa az érdeklődőknek a loftot[1], akár reálisak az elvárásaik, akár nem. Reménykedett, hogy gyorsan döntenek, mert Nat morogni fog, ha megint lemarad a jógaóráról.

---

[1] *A loft eredeti jelentése padlástér, padlásszoba, mint ingatlantrend az 1970-es években, Angliából indult ki, a régi, volt gyár- és ipari épületekből kialakított házakban lévő lakásokat illették ezzel az elnevezéssel.*

Taxi állt meg a ház előtt, és Lauren magára öltötte legmegnyerőbb ingatlanügynöki mosolyát.

– Kate! De jó, hogy újra látom. Imádni fogja ezt a loftot, pazar a kilátás, és bámulatos a konyha. Mitch is jön?

– Azt hiszem, de kezdjük el nélküle, ő talán kutyafuttában is képes megtekinteni egy lakást, én viszont jobban szeretem, ha van egy kis időm körülnézni.

A nemrégiben férjhez ment, sugárzó szépségű Kate Greenley pályája üstökösként ívelt föl a chicagói dizájnervilág egén. A felvonó emelkedését ehhez képest meglepően nehezen bírta: hirtelen elsápadt.

Lauren megfogta ügyfele karját, és ösztönösen érezte, hogy a nőt a hányinger kerülgeti.

– Csak nincs rosszul, Kate?

Kate a fejét rázta, és retiküljéből egy müzliszeletet húzott elő.

– Azelőtt minden további nélkül kihagyhattam az ebédet. Mostanában már megbosszulja magát. De meséljen a lakásról! Az iroda-alapterület van akkora, amilyet szeretnénk? Milyenek a fényviszonyok?

Lauren a táskájába nyúlt az ingatlan színes brosúrájáért, és belefogott a produkciójába. Közben lopva Kate-re lesegetett – Chicagóban a február mindig influenzával fenyeget, ő pedig nem óhajtotta elkapni a vírust.

A liftből lélegzetelállító előtérbe léptek. A padlótól a mennyezetig érő ablakokon át a téli tó szélfútta panorámája tárult a szemük elé. Nem minden ügyfél rajong azonban a szélfútta panorámáért.

– Képzelheti, milyen káprázatos a látvány nyáron, a kék éggel és a vízen sikló vitorlásokkal – jegyezte meg Lauren.

– Nem csoda, hogy olyan jó a szakmájában – nevetett Kate –, ha ilyenkor kinéz, és a nyári tavat látja. Nekem minden hangulatában, még a kevésbé népszerűekben is kedves a Michigan-tó. Ez az egyik oka, hogy a tavi kilátás fölkerült a listánkra.

– Á, igen, a lista – nyitotta ki Lauren a lakás ajtaját. – Mint már említettem, Mitch táblázata eléggé ijesztő, de azt hiszem, egyetértünk

abban, hogy ez az ingatlan sok tekintetben igen magas osztályzatot kaphat. Menjünk be, és nézzünk körül!

Éberen figyelte kliensét, és magában ujjongott. Látta, hogy Kate dizajnerszívét megdobogtatja a lakás tágassága és modern kialakítása.

Lauren tudta, mikor érdemes hagyni, hogy az áru kínálja magát, félrehúzódott, engedte, hogy Kate előrelépjen a városra és a tóra néző, öt méter magas ablakok sorához. Helyes. A páros egyik fele már jó irányba tartott. Most már csak Mitch és a listája hiányzott.

Diszkrét berregés jelezte, hogy kívánsága mindjárt teljesül. Ajtót nyitott Mitch Greenley-nek. A férfi minden kelléke – a fantasztikus öltönytől a bivalyerős laptopig – a fiatal, sikeres könyvelőről árulkodott. Lauren boldogan elfogadta volna az öltöny női nadrágkosztüm-megfelelőjét.

– Örülök, hogy újra látom, Lauren – lépett be Mitch, és kezet fogott az ingatlanossal. Kate-re nézett, és Lauren érezte, hogy árad belőle a friss házasok boldogsága. Ha ránézésre szenvtelen számzsonglőr benyomását keltette is a férfi, fülig szerelmes volt újdonsült feleségébe. – Bocsánat, hogy elkéstem, drágám. Jön az adóbevallási időszak, és az ügyfelek egyre követelőzőbbek.

– Az az egyik legnagyobb erősséged, hogy tudsz bánni a túlfeszített idegzetű kuncsaftokkal, édes – üdvözölte csókkal Kate. – Mit gondolsz, miért mentem feleségül hozzád?

– És én még azt hittem, hogy a kimutatásaimért – ütögette meg Mitch a laptopot, amelyet a gránit reggelizőpultra helyezett.

Lauren visszafojtotta a nevetést.

– Azt hiszem, ez a hely eléggé megüti a mértéket, de vessünk rá egy pillantást, hadd szerezzen valamiféle első benyomást!

– Mitch általában a *táblázatkezelőben* szerzi az első benyomásait – villantotta ki a fogsorát Kate. – Gyere, drágám, nézd ezt a kilátást, ez tényleg csodálatos. Még egy ilyen borús napon is tüneményesek a fényviszonyok.

Mitch kézen fogta a feleségét, és együtt mentek át a fő lakótérbe. Lauren figyelte immár ismerős módszerüket. Kate még a férje kezét fogva is úgy szemlélte meg a helyiséget, mintha valamiféle táncot

lejtene, pásztázó pillantásokkal és lendületes irányváltásokkal. Mitch módszeresen fordult a négy sarok felé, mint aki sorra veszi a tételeket képzeletbeli parafa táblájára tűzött listáján.

Nyilvánvalóan teljesen más-más anyagból gyúrták kettejüket. Lauren fogadni mert volna a következő jutalékában, hogy éppoly nehezen jutnak közös nevezőre a vacsora eldöntésében, mint első együttes otthonuk kiválasztásában. Valahogy mégis együtt tudtak működni.

Lauren a helyiség közepén csatlakozott Kate-hez, mialatt Mitch a számítógépéhez lépett.

– Nos, Mitch, hogy állunk?

– A legfontosabb szempontoknak kétségkívül megfelel. – Mitch végigfutotta az előtte lévő ellenőrző listát. – Kilátás a tóra. Tágas, egybenyitott lakótér kipipálva. Tömörfa padló… ez micsoda, Lauren? Bambusz?

– Igen, szabálytalanul változó szélességű bambusz, végigfut az egész lakáson – válaszolta Lauren. – Nekem különösen a konyhában tetszik. Gyönyörűen kiemeli a csokoládébarna szekrényt és a rozsdamentes acélt.

Mitch megfordult, hogy alaposabban szemügyre vegye a konyhát.

– Nem mondhatnám, hogy odavagyok a szekrények helyetti nyitott polcokért. Hová dugjuk a ronda holmit?

Kate, aki törökülésben gubbasztott az üres nappali padlójának közepén, fölpillantott a vázlatfüzetéből.

– Az én konyhámban nincs ronda holmi.

– Ajjaj – mondta Mitch. – Megszólalt a tervező.

– Örökbefogadót keresünk Josephine néni kerámia keverőtálainak – sandított Laurenra Kate. – Ötdarabos, egymásba rakható készlet, kézzel festett, rózsaszínű malacokkal ékesítve. Érdekli?

Mitch elhúzta a száját.

– A nénikém eljön majd látogatóba, és keresni fogja őket, ahogy mindig. Nem bárdolatlanság túladni a nászajándékokon?

– Még a kedvenc dédnagynénikéd két szép szeméért sem fogok úgy lakást vásárolni, hogy rózsaszín malacos porcelánförmedvényekhez passzoljon – vigyorgott rá Kate. – Egyébként se bátorítsuk őt, mert még

több hasonlóval lep meg bennünket. Nekem tetszik a nyitott polc. A minap egy konyhafelszerelési szaküzletben vörösréz aljú lábasokat láttam, amik mesésen mutatnának rajta.

Lauren elég időt töltött már Greenley-ékkel, hogy tudja, Kate konyhaművészete a péksütemény-pirításban tetőzik.

– Tervezői ihletmerítés – súgta Mitch. – Látod? – kacsintott a feleségére. – Már meg sem kérdezem, mit kerestél egy konyhafelszerelési szaküzletben. Tanulékony vagyok.

Kate csak kuncogott.

Mitch visszafordult a laptopjához.

– Tehát akkor a „modern, szépen tervezett konyha" kipipálható? – pillantott megerősítésért a feleségére.

– Igen, azt hiszem. Egyelőre tetszik a hely légköre. Éljünk veszélyesen, és ugorjunk le a listán a fürdőszobáig, jó? Remélem, hatalmas masszázsmedence terpeszkedik benne, kilátással a tóra.

Lauren végszónak vette ezt, és előrelépett, hogy mutassa az utat a háló gardrób-fürdő részhez.

– Már megint, édes? – késztette megtorpanásra Mitch aggódó hangja.

A férfi elismerésre méltó sebességgel termett a felesége mellett.

– Biztos, hogy nem kaptad el az influenzát? Már reggel, otthon is meglehetősen nyúzottnak láttalak.

– Kutya bajom. Azt hiszem, csak sokat kávéztam éhgyomorra. Nézzük meg, ami még hátra van, azután megengedem, hogy elvigyél vacsorázni valami jó helyre. Farkaséhes vagyok.

Mitch a fejét rázta.

– Most vacsorázunk; önmagad árnyékának tűnsz. Mondja, Lauren: visszajöhetünk reggel, hogy befejezzük a lakásmustrát? – tette a kezét Kate karjára, hogy elnémítsa az asszony tiltakozását.

Hmm, a szívdöglesztő könyvelő átveszi az irányítást, gondolta Lauren.

– Semmi akadálya. Az ingatlan üres, úgyhogy gyorsan fölhívom az időpont-egyeztetőt, és holnap reggel itt találkozunk. Kilenckor?

– Remek. – Mitch az ajtó felé kísérte Kate-et. – Megígérem, hogy előtte mindketten alaposan bereggelizünk.

Kate a szemét forgatta Laurennak, és legyintett. A férjéhez simult, miközben a lifthez tartottak.

– A fülecskémet is megmosod?

Laurennak nem kellett hallania Mitch válaszát, anélkül is tudta, hogy semmi köze a táplálkozáshoz. Ahogy a liftajtó becsukódott, érezte a Kate-ből sugárzó jókedvet és egészen más természetű étvágyat. Úgy tetszett, mégis idejében odaér a jógaórájára.

*

– Moira néni, hidd el, hogy nem fekete mágiával hozták létre az internetet.

– Dehogyisnem, Sophie, különben miért hajtaná végre, amit ezzel a pinduri egérkével parancsolok neki?

Sophie igyekezett észben tartani, hogy Moira következő távolsági számítógép-oktatása előtt főzzön egy kis türelemteát.

– Nem gondolod, hogy jóstállal sokkal egyszerűbben menne, Sophie? Vagy elküldhetném neked Sean bácsi duplex varázstükrét, nincs annál pompásabb egy kedélyes csevegésre.

– Én cseveghetek veled úgy, Moira néni, de nem tudjuk bevenni Nell-t, sem a többi boszorkányt, aki reményeim szerint hamarosan csatlakozik hozzánk.

– Nagyszerű ötlet ez a boszorkányközösség, amit föl akarsz építeni – ismerte el Moira –, de biztos vagy benne, hogy az internet a legalkalmasabb hely erre a célra? Tudod, hogy a boszorkányok évezredek óta anélkül is meg tudják találni egymást.

Sophie elmosolyodott. Moira örökletes boszorkányként erősen ragaszkodott a régi hagyományokhoz.

– Tudom, hogy új és szokatlan, Moira néni. Bárcsak könnyebben megtalálnánk egymást manapság. Mikor akadt utoljára olyan tanítványod, aki nem tartozott a rokonsághoz?

– Ebben igazat kell adnom neked, Sophie – sóhajtotta Moira. – Utánad csak páran voltak.

Sophie gyakran elfelejtette, hogy ő és Moira valójában nem rokonok. A Moira bungalójában, az új-skóciai tengerparton töltött nyarak, amelyeken elsajátította a boszorkánymesterség fortélyait és tradícióit, lélekben egy családdá kovácsolták őket.

– Te is hiányzol nekem, Moira néni. Idén nyáron, amikor csak tudok, elmegyek látogatóba és segíteni.

– Mindig szorítunk neked helyet, aranyoskám. Ha lennének telepatikus képességeid, megkérnélek, hogy gyere ide hozzám, Írországba. Most fedeztük föl, hogy Murphy dédunokaöcsém ért a gondolatolvasáshoz, és senki sincs a közelben, aki megmutatná neki, miként maradjon kívül azokról a helyekről, ahol nincs semmi keresnivalója. Mindenfélét hall, ami nem kisfiúk fülének való. Most még kicsi ahhoz, hogy máshová küldjük továbbképzésre.

– Ezért van szükségünk online közösségre. Jamie gondolatolvasó boszorkány; ő esetleg fölkeresheti a chatszobánkat, és segíthet neked Murphyvel. A modern boszorkányoknak modern eszközöket kell alkalmazniuk.

– Hát nem gépre szálltam, és átrepültem az egész Atlanti-óceánt? Az csak elég modern egy ilyen vén boszorkánynak. Az viszont jó ötlet, hogy megkérjük Jamie-t, segítsen ezzel a kis csibész Murphyvel.

– Remélem, a boszorkánypalántáknál és más területeken is hasznát vesszük a chatszobának. – Sophie kijátszotta az adu ászát. – Rengeteg tehetség megy veszendőbe. Nem mindenki származik olyan családból, amelyik fölismeri és gondozza a varázserőt. Te mindig azt mondtad nekünk, hogy a kiképzetlen boszorkány egyszerre veszedelem és veszteség.

– Bizony, Sophie. Ezért vállaltam, hogy segítek neked.

– Csakugyan. Akkor fogjunk is hozzá. Be kell léptetnünk téged a chatszobába. Menj föl arra a sávra, amit mutattam neked, és gépeld be, hogy www.modernboszorkany.com.

– Nem vagyok félkegyelmű, Sophie – fortyant föl Moira –, be tudok jutni a kedves kis áruházadba. Talán nem vásároltam a kamillás kencédből a múlt hónapban is?

– Moira néni, ha legközelebb kencére van szükséged, csak kérj. Nem szükséges megvásárolnod.

– Szívesen támogatom a boszorkánykereskedelmet. A kamillás kencéd kincset ér télen az ízületi gyulladásos kezemre.

Sophie nevetett. Hiába is próbálta volna jobb belátásra bírni a magasabb erkölcsi szempontok által vezérelt Moira nénit.

– Föladom, vásárolj kencét, amilyen gyakran jólesik. Most pedig jelentkezz be a Boszorkánycsevejre.

– Hát nem azzal kísérletezünk már húsz perce? Szóval ráviszem a pinduri egérkémet a sárga gombra, így, ni! És azután? Ez az egerentyű folyton máshová akar menni. Gondolom, Murphy vagy valamelyik másik kis bikfic megbabonázta nekem.

Sophie elmosolyodott. Ez igazán lehetségesnek tűnt.

– Többekről is el tudok képzelni ilyesféle próbálkozást, Moira néni, de biztosra veszem, hogy erősebb vagy holmi gézengúz boszorkánytanoncoknál. Először kattints a sárga gombra, azután kezdd el a bejelentkező bűbájt. Az bevisz a chatszobába. Ott foglak várni.

Amikor meghallotta Moira dallamos hangján a bűbáj első szavait, Sophie maga is a sárga gombra kattintott.

„Magamfajtát keresek
társalgásra, okulásra,
ez a kapu nyíljon másra,
ahová kell, bevigyen.
Parancsomra úgy legyen!"

Sophie: Sikerült! El tudod olvasni ezt?

Moira: Jó a szemem. Sophie.

Sophie: Persze, hogy jó. Na, most már tudod, hogyan működik a bejelentkező bűbáj. Ma késő este itt találkozunk Nell-lel, és kiderítjük, hogy föltelepítette és beüzemelte-e már a bevonó bűbájt.

Moira: Az nekem itt már holnap hajnal. Viszlát akkor, drágám. Kijelentkező bűbáj nincs?

Sophie: Nincs, csak kattints a jobb felső sarokban a kis X-re. Szép álmokat, Moira néni!

2. FEJEZET

– Mami, Aervyn már megint átvitt! Szólj rá!

– Mondd meg neki, hogy vigyen vissza!

– De mami! – Ginia rendes körülmények között nem szokott ennyire megharagudni az öccsére, még olyankor sem, ha annak kedve támadt, hogy őt használja a távátvitel gyakorlásához. Nell kihátrált a hűtőből, és egy pillantást vetett hármásikreinek középső tagjára. Azután máris megint bedugta a fejét a frizsiderbe, és nagyon erősen, de nem túl sikeresen igyekezett visszafojtani a nevetését.

– Mami, ez nem vicces!

– Ne haragudj, édesem! – Nell megpróbált illően együtt érző arcot vágni. Máskor oly kedves kislánya most nemcsak dühtől füstölögve állt előtte, hanem csuromvizesen és teljesen pucéran is, hacsak a sok szappanbuborékot nem számítjuk. – Hadd találjam ki. Zuhanyoztál?

– Igen! Aervyn meg átvitt a kertbe! Minden ruha nélkül, és Nathan meg Jake is ott voltak. Mami, a fiúk meztelenül láttak. Csinálj vele valamit, hogy abbahagyja!

Nell sóhajtott. Hogy tudtak ezek ilyen gyorsan megváltozni? Ginia tavaly nyáron még vígan futkározott egy szál semmiben a családi ház kertjének vízporlasztója alatt.

– Ügyesedik az öcséd, Ginia. Most már legalább rendszerint visszajuttatja az embereket oda, ahonnan elvitte őket. Eredj, ugorj be megint a zuhany alá, és öblítsd le magad. Én meg beszélek Aervynnel.

– Nem tudsz, átvitte magát Jamie bácsihoz – fordult sarkon türelmetlenül Ginia, ahogy csak a dühös nyolcévesek képesek, és hátrasandított az anyjára. – És a nyelvét is kinyújtotta rám.

Nell eltűnődött, vajon mennyit kaphat az ember egy négyéves boszorkánycsemetéért, ha eladja a neten. Helyes göndör haj, imádni való zöld szempár, és időnként huncutkodásra használt varázstehetség – jutányos áron.

Nell családjában nem számított újdonságnak egy varázserővel bíró gyermek. A családfa mindkét oldalán régóta bőségesen csörgedezett boszorkányvér. Legnagyobbik gyermeke, Nathan tizenhárom éves fejjel már gyakorlott és erős boszorkánnyá vált. Hasznosította tehetségét, jó tanító-mesterekre lelt a büszke nagynénik, nagybácsik és nagyszülők seregében.

A három középső, az ikertrió egyelőre nem mutatta varázsképességek jeleit. Korai is lett volna; hiszen sok boszorkány még a sarjadzó boszorkányság tüneteit jól ismerő családban is csak a viharos kamaszévekben talál rá az erejére.

Aervyn esetében azonban kétség sem férhetett hozzá, hogy roppant hatalmú boszorkánnyá fog válni, olyan erőssé, amilyet Nell családjában nemzedékek óta nem láttak. Az asszony ezt már akkor tudta, amikor a kisfiú még a pocakjában lubickolt, és pajkos varázsáramlökéseket bocsátott ki jóval azelőtt, hogy Nell megérezte az első rúgásait.

Azt hihetnénk, hogy hármas ikrek után egyetlen gyermek világrahozatala már sétagalopp, de Aervyn úgy érkezett, mint egy tornádó. A család valamennyi boszorkányának kellett összefognia a terhesség sikeres befejezéséért, amely után szerencsésen üdvözölhették a jövevényt. A félelemmel vegyes tisztelet tapintható volt a helyiségben.

Nell azóta is nagyon keményen dolgozott azon, hogy Aervyn életét a lehető legnormálisabb mederben tartsa. Nagy erejű boszorkánypalánta vagy sem, Aervyn kisfiúnak született, teljes joggal arra, hogy kisfiú *legyen,* mielőtt vállalja a tehetségéből eredő következményeket.

Ebben a hónapban ez azt jelentette, hogy bevonták Jamie bácsit, a család egyetlen olyan tagját, aki Aervynen kívül távátvivő készséggel rendelkezett, hogy szép csöndben jutassa vissza jogos tulajdonosaikhoz az elkeveredett kiskutyákat, gyerekeket és Mercedeseket. Nell még örülhetett, hogy Berkeley-ben éltek, ahol a csudabogárság semmilyen válfaja nem kelt huzamos ideig feltűnést.

Az asszony hallotta, hogy Ginia énekel a zuhany alatt. Az aktuális válság véget ért. Tálcáján egy pohár üdítővel meg egy mogyoróvajas

szendviccsel egyensúlyozva kerülgette az akadályokat, ahogy a család által Nell-központnak nevezett objektumhoz tartott.

Az íróasztalt két monitor uralta, az egyiken játékprogram, a másikon a félig elkészült online élelmiszer-rendelés. Nell kijavított egy elütést egy programsorban, kiválasztott kétfajta reszelt sajtot, és azonnali üzenetet küldött Jamie-nek, hogy egy időre vegye magához Aervynt.

Ezután átlépett a „Modern boszorkány" oldalra, hogy megnézze, Sophie-nak sikerült-e már bejuttatnia Moirát a chatszobába. Egy pillantás az üres képernyőre elárulta, hogy a munkálatok még folynak. *Nincs szomorúbb annál, ha az ember egy chatszobában egymaga ül,* gondolta, miközben harapott egy falatot a szendvicsből, és visszakapcsolt az élelmiszer-rendelés befejezéséhez.

*

Hőség csapta meg Laurent, ahogy kinyitotta a lélekjóga-foglalkozás termének ajtaját. A forró-jógaterem csaknem negyvenfokos melege mindig valósággal sokkolta. Nat a hosszú, sötét téli hónapokban több forró-jógaórát tartott – azzal is összefüggésben, hogy a tavaszi megújulás előtt megszabadítsa a szervezetet a régi, mérgező energiáktól. Ami kevésbé kacifántosan annyit tesz, hogy az ember szétizzadhatta nála az agyát.

Lauren a helyiség végében leterítette a jógaszőnyegét, és kirakosgatta a többi eszközét. Mély lélegzetet vett, csöndben a szőnyegre telepedett, és érezte, hogy a nyugalom kezdi áthatni a tagjait.

Nat a mai órán trópusi hangulatot igyekezett teremteni, ehhez könnyed vanília- és mangóillatot, pislákoló gyertyákat, valamint halványan karibi jellegű zenét vetett be. Lauren úgy vélte, ha a jamaicai tengerparttal nem is vetekedhet, azért kellemes. Lassan teleszívta a tüdejét, érezte, hogy a bordaközi apró izmai kitágulnak. Néhány pillanatig benn tartotta a levegőt, majd kiengedte. A szeme elnehezedett és lecsukódott. Újra belélegzett. Ahogy Lauren átvette a ritmust, megérezte a helyiségbe lépő Nat központi jelenlétét, a könnyed üdvözlő érintést a vállán.

Mialatt Nat a terem elejére ért, Lauren hagyta, hogy elégedettség vegyen erőt rajta. Nat mellett nemigen érezhetett mást az ember. A tagadhatatlan helyénvalóság érzetét keltette Laurenben attól a pillanattól fogva, hogy tíz évvel ezelőtt benyitott kollégiumi szobájába, és a két ágy közötti habszivacs csíkon, fejen állva találta Natet.

Ha nincs az a tótágast álló bemutatkozás, Lauren talán azoknak a tömegét szaporította volna, akik teljesen fals első benyomást szereztek Natről. Natalia Elizabeth Eggerton Smythe gazdag, tekintélyes, feddhetetlen családból származott. Csak tüzetesebb megfigyelés tárhatta föl a nő művészlelkét táncoshoz illő mozgásigényét és nagylelkűségének mélységes mély kútját.

Lauren az egyetem első hetének végére rájött, hogy a világa mindenképpen jobbá válik Nattel. Első osztályú ingatlanosként olykor kész tébolydával ért föl a munkabeosztása, de Natre mindig szakított időt. Még ha ez azt jelentette is, hogy szétizzadja miatta magát.

Engedte, hogy a nyitó mantra átmossa a tudatát, kiélvezte a pihenés utolsó pillanatait, mielőtt Nat bőszen nekilátott a mérgező energiák kiűzésének.

*

Nell még a webáruházi kosarába helyezett ötven tojást, négy liter csavaros csoki fagylaltot, és rákattintott a Pénztár gombra. Háromszáznegyvenhárom dollár nyolcvankét cent. Au, és ez csak kábé egy hétre elegendő a fészekaljának. Más gyerekek is falnak úgy, mintha éhínség fenyegetne, de a boszorkánypalánták valóságos elemózsiaszivattyúk. Aervyn a Jamie-től kapott legutóbbi edzés után hat tojásból készült rántottát evett uzsonnára, és két óra múlva szépen megvacsorázott.

Az asszony az utolsó falat szendvics elfogyasztása közben meghallotta a pityegést, amelyre várt, és a monitor felé fordult. Na, hála az égnek, Sophie és Moira végre fölvergődtek a chatszobába.

Sophie: Itt vagy, Nell?

Nell: Napok óta, kislány.

Sophie: Bocs, eltartott egy ideig, hogy megmutassam Moira néninek a bejelentkező bűbáj működését.

Moira: Ugyan, Sophie, te még a világon sem voltál, amikor én már bűbájjal dolgoztam. Nem a bűbáj okozott gondot, hanem ez a sok technika. Tudod, Nell, elég fura módja ez a társalgásnak, mégis nagyon örülök, hogy alkalmam nyílik csevegni veled.

Nell: Rég nem találkoztunk, Moira. Valamelyik nyáron most már elmegyek hozzád látogatóba a csemetéimmel. Neked talán sikerül meggyőznöd Aervynt, hogy nem mindenki igényli a távátvitelt.

Moira: Jaj nekem, most meg ide-oda rakosgatja az embereket?

Nell: Bizony. És ha már a másokat mozgató bűbájnál tartunk, fölkészültél rá, hogy élesítsem a bevonó bűbájt?

Sophie: Már nem rakoncátlankodik?

Nell: Nem. Ma befejeztük Jamie-vel a hibajavítást. Úgy módosítottam, hogy egy bizonyos ideig egyszerre csak egyvalakit vonjon be. Ahogy Aervyn távátvivő csintalankodásán törtem a fejemet, rádöbbentem, milyen rumlihoz vezethet, ha egy csapásra boszorkányok egész seregét cibáljuk a chatszobába.

Sophie: Egy anyukára mindig nyugodtan rábízhatjuk az ilyen részleteket. Ez ígéretesen hangzik, és köszönetet érdemelsz a sok munkáért, amit belefektettél. Rajta, élesítsd csak!

Moira: Amíg arra várunk, mesélj a többi csemetédről, Nell! Mi újság az én aranyos lánykáimmal?

*

A macska rúgja meg! – gondolta Lauren. Megszemlélte hűtőszekrényének szánalmas tartalmát. Jógaóra után mindig éhen akart halni, ami egészen újévig nem is jelentett problémát, de akkor megfogadta, hogy nem habzsol annyit, és az így megtakarított pénzt inkább valami igazán szép nyaralásra költi. Hívogatták Puerto Rico tengerpartjai és dzsungelei.

Sóhajtva elővett a kamraszekrényből egy doboz újfundlandi kagylólevest. Ki nem állhatta a kagylólevest, éppen ezért maradt meg ez a konzerv a lakásában föllelhető utolsó ennivalónak.

Mélytányérba öntötte a levest, teavizet forralt, és előbányászta a laptopját. Chloe, a kolléganője egekig magasztalt egy élelmiszer webáruházat. Mivel a saját lábán tényleg nem elég sűrűn jutott el a boltba, alighanem meg kellett barátkoznia az internetes változattal.

Rákattintott a Chloe e-mailjében szereplő linkre, és körülnézett. Úgy tűnt, ez tényleg pofonegyszerű bevásárlóhely. Az ember az első látogatáskor összeállítja az alaplistáját, azután az újra rendelésnél csak kipipálja a tételeket, és huszonnégy óra múlva házhoz szállítják. Hát nem csúcs?

Úgy gondolta, logikus, ha a legalapvetőbbel kezdi, ezért a Tejtermékre, ott pedig a Jegkrémre kattintott. Mind a hatvanhárom féle ízben kínáltak a kedvenc fagylaltmárkáját. Ezt máris imádta. Beikszelte a csokihaltápot, a karamell-kéjmámort meg a csoki szószcsemegét, és a „Hozzáadás az alaplistához" gombra klikkéit.

Nell: Azután Ginia eldugta Aervyn kedvenc pizsamáját, mert az öccse kitávátvitte a zuhany alól, és most nem emlékszik, hová tette azt a pizsamát. Jaj, villog a lámpa, a bevonó bűbáj idehozott valakit. Úgy hívják, hogy… Lauren.

Sophie: Szia, Lauren, üdv a modernboszorkany.com Boszorkánycsevejében! Örülünk, hogy sikerült csatlakoznod hozzánk.

Lauren: Nekem? Hová kerültem? Hová tűnt a bevásárlási alaplistám?

Nell: Mindjárt visszaküldhetünk a bevásárlásodhoz. Mellesleg az egy szuperjó oldal, én mindig ott szoktam bevásárolni. Sokkal nyerőbb, mint húsz szatyrot bepakolni az egyterűmbe.

Lauren: Most jártam ott először. De hová kerültem? Mi a csuda az a Boszorkánycsevej?

Sophie: Internetes chatszoba, ahol a boszorkányok találkozhatnak és beszélgethetnek. Remélem, egymás támogatására és tanulságos eszmecserére is alkalmas. Nell-lel és Moirával hármasban alapítottuk.

Te vagy az első új boszorkány, akit a bevonó bűbájunk megtalált, úgyhogy szívből gratulálunk, és légy üdvözölve körünkben!

Lauren: Ti boszorkányok vagytok? Mi az a bevonó bűbáj?

Nell: Létrehoztunk egy kis internetes szimatolót, amely észleli a varázserőt, és idevonzza a boszorkányokat. Nem akartunk olyanokat ideinvitálni, akik boszorkányoknak vélik magukat, mert abból semmi jó nem sülne ki.

Lauren: Az a gyanúm, hogy a szimatolótok csütörtököt mondott. Én nem vagyok boszorkány. És szerintem az internetes élelmiszeráruházasok nem fognak ujjongani, hogy feltörtétek az oldalukat.

Nell: Ha valóban fel akarnám törni, soha nem szereznének róla tudomást. A bűbáj nem konkrétan azt a weboldalt célozta meg, csak úgy esett, hogy ma délelőtt bevásároltam, és minden bizonnyal keresztezted az általam alkotott bűbáj útját.

Lauren eltűnődött, vajon nem időszerű-e, hogy leállítsa a vezeték nélküli csatlakozását, és lefuttasson egy vírusellenőrzést. Ez a dolog azonban nem kevésbé mulatságosnak ígérkezett, mint az alapterületszámítgatás, amit egyébként is jobb szeretett volna megúszni. Azonkívül az informatikai szaküzletben az eladó srác megnyugtatta, hogy ezek a márkás táskagépek gyakorlatilag kalózkodásbiztosak.

A vízforraló sípolása rezzentette föl gondolataiból. Eljött a teázás ideje, bár arról nem volt meggyőződve, hogy egy kis kamillaforrázat visszatereli-e a rendes mederbe ezt az igencsak furcsa estét. Nem mintha egy kis furcsaság zavarta volna, no de boszorkányosdi? Komolyan léteznek ebben az évszázadban olyan nők, akik boszorkányoknak képzelik magukat?

Rövid megfontolás után elvetette a levesfogyasztás gondolatát. Holnap szendvicsnap a munkahelyén, addig majdcsak kibírja valahogy.

Vizet öntött a kedvenc kék bögréjébe, és belemerítette a teatojást, hadd ázzon a teafű. Szeretettel nézegette a szeszélyes formájú, féloldalas bögrét, és hirtelen viccesnek találta a váratlan fordulatot, amelyet az estéje vett. Jelenkori boszorkányok. őrültség, de alighanem

ártalmatlan, és kifejezetten szórakoztató. A bevonó bűbáj ügyes ötlet. Ha másra nem jó az egész, legalább remek mesélnivaló Natnek a holnapi ebédnél.

A kanapéhoz vitte a bögréjét, letelepedett, és fölkészült a mulatságra. Mindig is vevő volt egy kis lököttségre.

Lauren: Bocs, teáért mentem.

Moira: Akkor jó, már azt hittük, hogy talán elvesztettünk, gyermekem. Én is éppen teázom, ámbár ez reggeli tea.

Lauren: Reggeli?

Nell: Moira éppen Írországban üdül. Ott most hajnali öt van.

Lauren: Brrr, semmi szín alatt nem kelnék föl hajnali ötkor.

Nell: Én sem, de én Kaliforniában vagyok, Sophie pedig Coloradóban, úgyhogy ésszerűnek tűnt megalkudnunk valami mindannyiunknak megfelelő időpontban. Mesélj magadról! Talán tudsz olyan apró-cseprő képességedről, amelyről nem is gondoltad volna, hogy boszorkányság.

Lauren: Egész ügyesen értékesítek ingatlanokat, és förtelmes spagettimártást tudok kotyvasztani. Azt hiszem, nagyjából eddig terjednek a különleges képességeim.

Moira: Márpedig biztosan boszorkány vagy, kedvesem. Nell nem gyakran szokott hibázni a bűbájvetésben.

Nell: Nahát, Moira, köszi az elismerést! Azt hiszem, ez a bűbáj tényleg nem rossz. Kipróbáltam a csemetéimen, és Nathant meg Aervynt bevonta, a hármas ikreket nem, bár Giniával történtek furcsa dolgok, amelyek elgondolkoztattak. Talán még kifejlődik a varázsereje.

Lauren: Hármas ikreid vannak? Várjunk csak, kezdek összezavarodni… Moira, én biztosan nem vagyok boszorkány. Nincs se üstöm, se seprűnyelem, se csúcsos kalapom.

Sophie: Moira néninek talán akad valahol egy üstje, mert ért a gyógyfüvekhez, de a mai boszorkányokon nem nagyon látni csúcsos kalapot, és igen kevesen tudnak közülünk repülni. Az az egész seprűnyélen lovagolás többé-kevésbé mindig is csak mese volt. Ebben a tekintetben nem tett jót nekünk a *Harry Potter.*

Lauren: Igazán kár! Szerintem egész helyes gyerek az a Harry. De mit csináltok, ha repülni nem tudtok?

Sophie: Én a növényekhez értek, és egy kicsit a gyógyításhoz. Nell nagyon jó a bonyolult bűbájolásban. Moira mindenhez konyít valamicskét. Engem ő tanított. Nincs véletlenül kerted?

Lauren: Egy lift nélküli ház harmadik emeletén lakom. A legközelebbi salátalevéltől valószínűleg kilométerek választanak el. Helyesbítek: Chicagóban februárban semmi sem terem. Gondolom, ezek szerint kizárt, hogy boszorkány lehessek.

Sophie: Á, dehogy. A boszorkányok zöme rendelkezik ugyanazzal a néhány alapvető készséggel, de komolyabb képességeink általában elég nagy változatosságot mutatnak. Némelyek a növénygondozásban vagy az emberek gyógyításában jók, esetleg a gondolatátvitelben, netán átélik mások érzelmeit. Egyesek szokatlanabb tehetséggel bírnak, Nell kisfia, Aervyn például áthelyez dolgokat. Moira egyik unokatestvérének nagy hatalma van az elemek, különösen a víz és a levegő fölött. Akkora vihart tud kavarni, amilyet még nem láttál.

Lauren: Mindnyájatok családjában akadnak más boszorkányok? Az enyémben egészen biztosan nincsenek.

Nell: Némelyikünk famíliájában csak úgy hemzsegnek. Az én családfámnak körülbelül a fele legalább egy kevés varázserővel rendelkezik. Ugyanez a helyzet Moira családjában, bár nem hiszem, hogy a családja minden ágában ugyanakkora a varázserő. Mi örökletes boszorkányok vagyunk, azaz a varázserő nemzedékről nemzedékre hagyományozódik nálunk.

Sophie: Én pedig azt a másik boszorkányfajtát képviselem, amelyiknél a varázserő minden nyilvánvaló családi kapcsolat nélkül mutatkozik meg. Tudtommal egyetlen közeli rokonom sem boszorkány. Néha azonban nehéz megmondani, ugyanis nem mindenki hajlandó belenyugodni a boszorkányok létezésébe, ezért sokan meglehetősen titokban tartják a képességeiket.

Moira: A varázserő előhívja a varázserőt, Sophie. Ha lenne varázsképes rokonságod, szerintem már tudnál róla. Szóval, Lauren, te

nem örökletes boszorkánynak tűnsz. Annak idején többeket földerítettünk már fiatalon, de ez manapság nem könnyű.

Lauren: Engem inkább örökletes boszorkánytalanság jellemez. Kétlem, hogy a spagettimártásom boszorkánynak minősítene.

Nell: Említetted, hogy ügyesen értékesítesz ingatlanokat. Ez hogyan történik?

Lauren: Megismerkedem az ügyfelekkel, és igyekszem megtalálni a nekik való ingatlant a kínálatból. Gondos adatgyűjtéssel, jó összeköttetésekkel körözöm le a konkurenciát. Nincs ebben semmi ördöngösség.

Nell: És ügyesen csinálod?

Lauren: De még mennyire.

Nell: Hmmm. Egy ingatlanügyet nyélbe ütéséhez tárgyalni, egyezkedni kell. Talán értesz a gondolatolvasáshoz?

Lauren: Hát az nagyon jól jönne, még ha némileg a szakmai etikába ütközne is, de nem, még sosem hallgattam bele mások fejébe.

Nell: Talán érzelmeket észlelsz? Elnézést a sok kérdezősködésért. Az emberek olykor anélkül alkalmaznak varázserőt, hogy tudatosodna bennük, mit művelnek. Most csak tapogatózom.

Moira: Bár csak személyesen tudnánk letapogatni, kedvesem, akkor sokkal könnyebben kiokosodnánk…

Lauren: Letapogatni?

Sophie: A Moirához hasonlók, akik gyakorlottak a boszorkányképzésben, egyszerű letapogatással képesek fölismerni az alapszintű varázserőt. Ezenkívül egyszerű próbákat is el tudnak végezni, hogy megállapítsák, miben rejlik az illető tehetsége.

Nell: Ez nem is rossz ötlet, Moira. Chicagóig még akkor is hosszú utat kellene megtenned, ha pillanatnyilag nem Írországban tartózkodnál, de talán Jamie odamehet. Tudod, Lauren, Jamie az öcsém. Tehetséges boszorkány, és tapasztalt kiképző, ahogy a családom legtöbb tagja, hiszen sok boszorkánypalánta nyüzsög körülöttünk. Hajlandó lennél találkozni vele, amennyiben ráér elutazni?

Lauren: Helyes fiú?

Nell: Ezt ne tőlem kérdezd, hiszen az öcsém.

Sophie: Nagyon helyes.

Lauren: Ez úgy hangzik, mint minden idők legfaramucibb vakrandija.

Moira: Jamie nagyon rátermett boszorkány. Nyugodtan rábízhatod, Lauren, hogy megvizsgálja a varázserődet.

Lauren: Szóval srácok is lehetnek boszorkányok? Bocs, azt hiszem, még mindig le vagyok ragadva ennél a csúcsos kalapos, seprűn lovaglás témánál.

Moira: A múlt legtehetségesebb boszorkányai közül jó néhányan férfiak. Leginkább a varázserejű nőktől szokás félni, így a történelem során legtöbbnyire a nőket vették észre, és őket üldözték.

Nell: Jaj nekem. Ne bátorítsuk Moirát! A boszorkánytörténelmet hagyjuk máskorra.

Sophie: Reméljük, visszatérsz még ide, Lauren. Úgy tervezzük, hogy minden szerda este csevegünk.

Moira: Hogyan fogja alkalmazni a bejelentkező bűbájt, ha nem képes tudatosan hasznosítani a varázserejét?

Nell: Lauren, ha csatlakozni akarsz hozzánk, egyelőre csak újra keresd föl a bevásárlás weboldaladat, én majd megoldom, hogy a bevonó bűbáj onnan idehozzon. Állj készenlétben Jamie-re, mert pár napon belül meg fog keresni téged.

Lauren visszakerült a bevásárlási alaplistájához, a csokihaltáp, a karamell-kéjmámor és a csokiszószcsemege mind ott sorakozott a kosarában. Szinte úgy érezte magát, mintha az imént valamiféle internetes szerepjátékba csöppent volna, csak épp a látványelemek nélkül.

Három érdekes, de egyértelműen nem komplett nő tehát most rá fog szabadítani egy magas, fekete és jóképű srácot. Aki majd megvizsgálja az ő rejtett boszorkánytehetségét. Ja, pont azt.

Mindegy, ez jó kis virtuális valóságos játéknak néz ki. Azok a nők furcsán mulatságosak. Egyesek talán azt hiszik, jó móka boszorkánykodni.

Na ezért nem szabad kihagyni a vacsorát, kisanyám. Ha az ember ételmegvonásban szenved, alaposan cserbenhagyhatja a valóságérzéke. Lauren a számítógépére hunyorított, szuggerálta, hogy ismét rendetlenkedni kezdjen.

Mivel a kamraszekrénye kong az üres égtől, be kell fejeznie az élelmiszer rendelést. Azután lazít az önmagára kényszerített házon kívüli étkezési korlátozáson, és leugrik a sarki boltba létfenntartó utánpótlásért.

3. FEJEZET

Sophie: Jó reggelt, Nell! Neked pedig jó napot, Moira néni! Tudom, hogy mára nem terveztünk csevegést, de a tegnap esti fejlemény kicsit meglepetésként ért, és úgy gondoltam, nem ártana összedugni a fejünket. Mit szóltok?

Nell: Az a svédcsavar a dologban, hogy olyasvalakit vontunk be, akinek van varázsereje, de nem tud róla. Ez kissé meredek.

Sophie: Nem piskóta. Mégis hogyan hatott rá a bűbáj? Azt hittem, tudatosan irányított varázserőt kell észlelnie a működéséhez. Lauren varázsereje viszont minden valószínűség szerint lappang, nem?

Nell: Gőzöm sincs. A bűbáj néha előre nem látható kanyarokat ír le. Lehetséges, hogy a lappangó varázserőt is észleli, vagy talán Lauren legalább a képessége egy részét használja és irányítja, csak nem tudatosan. Te mit gondolsz, Moira?

Moira: Hát, egy jó kiképző gyakran megneszel lappangó vagy még csak bimbózó képességeket. Leggyakrabban azonban már gyermekkorban felszínre kerül az ilyesmi. Úgy vélem, Lauren varázsereje legalább valami apróság tekintetében aktív. Márpedig a kiképzetlen boszorkány veszélyes boszorkány.

Sophie: Igen, ezt alaposan a fejünkbe verted, Moira néni.

Nell: Az nem vitás. Azt hiszem, néha álmomban is mormolom.

Moira: Ami fontos, annak nem árt az ismétlés. A történelemben se szeri, se száma az olyan boszorkányok eseteinek, akik váratlanul jutottak varázserejük birtokába, és rettenetes kárt okoztak vele önmaguknak meg másoknak.

Sophie: Csakhogy Lauren már felnőtt. Bizonyára nem fog lángra lobbantani ezt-azt.

Moira: Ebben egyetértünk, lányom. Valószínűbb, hogy kisebbfajta földmágiával vagy egy kevés beleérző képességgel rendelkezik, és ezek nemigen okozhatnak súlyos kárt.

Sophie: A csekély varázserő tényleg észrevétlenül maradhatott, ez logikus.

Moira: Ez azonban nem az egyetlen lehetőség. Még ha minimális is az esély arra, hogy nagyobb a varázsereje, illetve az arra való hajlama, ki kell derítenünk. Nem számítottunk rá, hogy egy kiképzetlen boszorkányba botlunk, de ez történt. Szerintem felelősséggel tartozunk ezért, és őérte is.

Nell: Moira, te vagy a mi két lábon járó lelkiismeretünk. De egyetértek veled. Éppen ezért ajánlottam föl neki, hogy elküldöm hozzá Jamie-t. Élek-halok a virtuális boszorkányközösségért, de van, amit nem tudunk az interneten elintézni. Jamie megállapíthatja, hogy Lauren tényleg rendelkezik-e varázserővel, és legalább alapszinten fölmérheti a képességeit. Azután sokkal jobban eldönthetjük, miként segítsünk Laurennek.

Sophie: Már amennyiben segítséget igényel. Nem mindenki óhajt boszorkánnyá válni. Tegnap este úgy tűnt, derűsen fogja föl az egészet, de mindjárt másképp viszonyulhat hozzá, ha rádöbben, hogy ez komoly, nem pedig csak három mókás, dilinyós nővel van dolga.

Moira: Az ember csak úgy juthat el valahová, ha kimozdul otthonról. Jó ötlet odaküldeni Jamie-t, amennyiben el tud menni. A módszerei kissé rendhagyóak, de jó kiképző.

Nell: Már beszéltem is vele. Épp végzett a Varázsvilág jókora frissítésével, így most fölszabadul némi ideje, és hogy saját megfogalmazásával éljek, szívesen vállalja a „kapcsolatfelvételt". Azt hiszem, Lauren fényképe sem ártott, igazán mutatós lány. Jamie holnap indulhat Chicagóba.

Sophie: Értesíted erről Laurent? Egyáltalán utol tudod érni valahogy?

Neil: Persze, de nem szeretném, ha azt hinné, hogy rá akarunk akaszkodni. Ingatlanügynök. Szerintem Jamie megkeresheti valami nyilvános helyen, és úgy végezheti el az alapvető felmérést. Abból kideríti, van-e Laurennek varázsereje.

Moira: Nell drágám, nem alattomos eljárás így meglepni azt a lányt?

Nell: Nem hiszem, hogy bármit is takargatni próbálnánk. Elképzelni sem tudok jobb megoldást. Az biztos, hogy ha nekem azt e-maileznék, valami idegen pasas jön látogatóba, teljesen kiakadnék tőle. Ha rögtön személyesen találkoznak, sokkal jobbak Jamie esélyei.

Sophie: Ezzel egyet kell értenem. Az az érzésem, Lauren tegnap este nem nagyon vett komolyan bennünket, mégis elcsevegett velünk. Nem szeretném elriasztani, mielőtt egyáltalán találkozunk vele.

Moira: Jamie rendes fiú. Nyugodtak lehetünk, hogy helyesen fog eljárni.

Sophie: Én is azt hiszem. Nell, közöld vele a bejelentkező bűbájt. Időnként beléphet a chatszobába, és tájékoztathat minket a friss hírekről. És hogy egy pillanatra teljesen eltérjek a tárgytól: mikor láthatjuk a Varázsvilág frissített változatát? Teljesen rácuppantam erre a weboldalra.

Nell: Pár hét múlva töltjük föl. Új szintekkel gazdagítottuk. Most már sok hálózati játékosunk gyűjtött annyi varázserőt, hogy új kihívásokat igényel. Jamie pár tényleg ördögi cselt eszelt ki.

Sophie: Mindig mulatságosnak találom, hogy egy boszorkánycsalád jövedelemszerzés céljából olyan játékkörnyezetet hoz létre, amelyben más emberek boszorkánynak tettethetik magukat. És közben persze elszórakoztatnak bennünket, vagyis néhány igazi boszorkányt.

Nell: Azzal foglalkozunk, amihez értünk. De most szaladok, csörömpölést hallottam a pincéből. Majd szólok nektek, amint Jamie elindul Chicagóba. Szerencsés hazautazást Írországból, Moira!

Sophie fölkelt a számítógépétől, hogy megkevergesse a tűzhelyen rotyogó levest. Milyen érzés lehet, ha valaki boszorkány, de nem tud róla? Na jó, ez buta kérdés – hogy érezhetne bármit az ember azzal kapcsolatban, amiről sejtelme sincs? Bizonyára különös, ha valakinek van varázsereje, de nem tudja, mi az, nem tudja, mire képes, vagy legalábbis nem egészen ismeri föl.

Megkóstolta a levest, és utolsó ízesítőként az ablakpárkányon zöldellő cserepes fűszernövényekhez fordult. Egy kis kakukkfű kellene bele, meg talán egy pici kapor. Nagyon jól emlékezett arra a nyárra,

amikor a szüleivel meglátogatták Új-Skóciában a dédnagynénjét, Phoebét.

Nyolc és fél évesen Phoebe néni csodálatos kertjében játszott. Már kislányként kötődött a növényekhez és virágokhoz. Órákat töltött a kertben, megsimogatta a bársonyos szirmokat és leveleket, gondolatban elsorolta, melyiket hogy hívják, mire használható. Abból a könyvből olvasott róluk, amelyet Phoebe néni kért kölcsön a számára, az volt a címe, hogy *A növények bölcsessége és gyógyító sajátságai.*

Egyik nap az az ismerős jött látogatóba, aki kölcsönadta Phoebe néninek a könyvet. Moirának hívták, és kivitte Sophie-t a kertbe. Mesélt neki olyan virágokról, amelyek nem szerepeltek a könyvben, és megtanította pár versikére, hogy azokkal segítse a virágokat szirmot bontani, szépen virítani.

Sophie elmosolyodott, miközben mélytányérba mert a levesből, a szíve megtelt emlékekkel és szeretettel. Kislány korában izgatottan figyelte, ahogy egy bimbó kinyílt a kézében. Moira fölismerte kibontakozó varázserejét, és szép csöndben úgy intézte, hogy a következő nyáron hosszabb látogatásra jöjjön, hadd tanuljon a növényekről.

Sophie tulajdonképpen nem emlékezett, mikor jött rá, hogy ő boszorkány. A varázslat és a növények összetartoztak a gondolataiban. Nyárról nyárra visszatért, hogy tanuljon a gyógyfüvekről, virágokról és azok hasznáról. Újabb versikéket tanult, nővesztőket, hatóerőfokozókat, végül pedig gyógyítókat.

Úgy tűnt, mintha mindig is tudta volna, hogy Moira boszorkány. Nyolcévesen nem esett nehezére ilyesmit elhinnie. És azt is könnyen fölfogta, hogy ő is részese a varázslásnak. A versikéket jó mókának találta. Nem is tudta volna megmondani, mikor váltak bűbájjá, mikor lettek a növények varázsereje eszközeivé.

Talán könnyebb annak, akinek olyan csöndesek a képességei, mint a füvészkedés és egyszerű gyógyítás. Sophie elég sok időt töltött Moira néni családjával, hogy tudja: nem minden varázstehetség ilyen szelíd.

Emlékezett Mary Margaretre, akinek nagy hatalma volt az elemek fölött, és álmában tüzet gyújtott. Miután varázsereje birtokába jutott,

több mint egy hónapon át minden éjjel egy nagy vödör vízzel kellett virrasztania az ágyánál egy varázslásban jártas személynek.

Vagy ott volt Niall, a gondolatolvasó, aki folyton elbújt a pajtában, mert nem tudta elhallgattatni a fejében szóló hangokat. Majdnem két évébe telt, hogy megfelelő korlátokat emeljen magában, és végigüljön egy családi vacsorát anélkül, hogy elfehéredett volna a megerőltetéstől.

Valószínűtlennek tűnt, hogy Lauren képességei ennyire hevesek, hiszen azt már észrevette volna, ha hangok szólnak a fejében, vagy tűz lobban föl a hálószobájában. Alighanem kevésbé szembeötlő varázserővel bírt, olyasfajtával, amelyik miatt nem ordít az emberről, hogy boszorkány. Ez jó. A mai világban, amely nemigen hisz a boszorkányokban, a szemmel láthatóbb tehetség megnehezítheti birtokosa sorsát.

Jamie hamarosan megvizsgálja Laurent, és akkor majd kiderül. Ő addig is jóízűen megeszi a levesét, és folytatja a munkáját. Több kencéből és balzsamból megcsappant a készlet, és a füves kamrában alig fér el a téli napfordulón betakarított termés. Mostanra minden szépen kiszáradt, ideje újabb portékát készíteni a weboldalára.

Moira néninek is készít kamillás kencét. Bár Sophie élete egyes vonatkozásaiban ízig-vérig modern nő volt, a legszebb boszorkányhagyományokhoz híven egy pillanatra sem felejtette el tisztelni a kezet, amelytől tanult.

*

Lauren hallotta a fojtott berregést, és tudta, hogy a portás beengedte Greenley-éket. Szerette volna, ha ezúttal kettesben jönnek föl, átélik, milyen érzés együtt hazatérni. Az időjárás a kezére játszott, a verőfényes, szélcsendes délelőtt csodákat művelt a hatalmas ablakokon át élvezhető tavi panorámával.

– Jó reggelt kívánok! – nyitott ajtót ügyfeleinek. – Remélem, Kate, ma jobban érzi magát. Mitch ágyba vitte a reggelit?

– Csak nem képzeli, hogy beengedem a konyhába? – nevetett Kate, csak úgy áradt belőle a vidámság és a pezsgő életkedv. – Nem vagyok

egy konyhatündér, de ő kész életveszély. Viszont tűrhető szendvicset tud vásárolni. Úgyhogy vágjunk bele!

– Akkor folytassuk ott, ahol abbahagytuk, menjünk vissza a hálórészhez. Azt hiszem, a fürdőszobából nyíló kilátással elégedett lesz, Kate.

Lauren bekísérte a párt az egyszerű, de meglepően hangulatos, bambuszpadlós, nyugalmat sugárzóan zöld falú helyiségbe. A gardrób és a fürdőszoba bejáratát japános tolóajtók takarták.

– Szerintem kissé zen jellegű, mégis illik a nappali modern megjelenéséhez. Csak bensőségesebb.

Kate a helyiség közepén a padlóra telepedett. Lauren nem csodálkozott. Már rég rájött, hogy az asszony így próbál ráhangolódni a környezetre. Arra azonban nem számított, hogy Mitch is csatlakozik a feleségéhez: Kate-nek háttal törökülésbe telepedett, a számítógépét az ölében pihentette.

– Magunkra hagyna egy kicsit, Lauren?

– Hogyne. Ha szükségük van rám, az étkezőasztalnál leszek.

Kevésbé profi ingatlanos talán nyugtalankodott volna, de Lauren fölismerte a döntésre készülő ügyfél árulkodó jeleit. Nagyszerű. Már végigjárták a Greenley-ék árfekvésében hozzáférhető belvárosi öröklakások zömét, és nagyon szerette volna megtalálni a nekik való otthont. A csinos jutalék is kecsegtette, de leginkább a kihívást imádta, azt a feladatot, hogy összehozza az embereket a számukra megfelelő lakhellyel.

Az asztalhoz ült, elővette a laptopját, és hozzáfogott fölhalmozódott e-mailjei átnézéséhez. A jó ingatlanügynöknél létfontosságú az időzítés, és Lauren tudta, mikor kell türelmesen várni, mikor kell gyöngéden ösztökélni az ügyfelet.

Mitch és Kate nemsokára odaléptek hozzá. Becsukta a komputerét.

– Nos, megbeszélték a dolgot? Mire jutottak?

Mitch az ujjaival dobolt az asztalon, és a feleségére nézett.

– Már majdnem döntöttünk. Tényleg tetszik ez a lakás, és az is, amit kedden mutatott nekünk. Ahogy folyton emlékeztet bennünket, semmi sem elégítheti ki maradéktalanul a kívánságlistánkat, de úgy gondolom,

most két igazán jó lehetőség közül választhatunk. Az ingatlanpiac jelenleg meglehetősen lanyha, úgyhogy szeretnénk még egy-két napot a döntésre.

Lauren meglepődött. Az igazat megvallva, arra számított, hogy végleges döntéssel lépnek ki a hálószobából. Már érezte rajtuk, hogy fordulóponthoz érkeztek, és az ösztönei nem szokták megcsalni. Az egyik erőssége abban rejlett, hogy tudta, mikor áll készen a vásárlásra az ügyfele.

Mindkettőjüket alaposan szemügyre vette. Vajon az egyikük visszatáncolt? Nem ezt érezte, de a lehetőséget nem zárhatta ki.

– Valóban úgy gondolják, hogy nyugodtan választhatnak két jó lehetőség közül, vagy keressünk tovább?

– Mindkettő ésszerű lehetőségnek tűnik – felelte Kate, azután mintha mulatságosnak találta volna a saját szavait. – Ez úgy hangzik, mintha Mitch mondta volna. Komoly döntésről van szó. Talán pár napig szoktatnunk kellene magunkat a gondolathoz. Ugyanezt érzem mindig, ha egy kicsit érlelnem kell egy tervet. Rendszerint valami jó sül ki belőle, ezért megtanultam, hogy ne sürgessem a dolgot, ha úgy érzem, hogy majdnem jó a dolog, de nem az igazi.

Lauren mindent elmondott, amivel egy jó ingatlanügynök megnyugtathatja az ügyfeleit, és közben átgondolta, mit lát rajtuk. Akárcsak Kate, ő is bízott a saját ösztöneiben. Ez az ügyfél készen állt a vásárlásra. Amint az ügyfelek eljutnak erre a pontra, rendszerint érzik, hogy minden klappol, meglelték az igazit. Az „ésszerű lehetőség" nem erre vallott.

Greenley-ék előre egyértelműen megfogalmazták, mire vágynak, és Lauren jó választási lehetőségeket kínált nekik. Úgy érezte, valószínűleg bármelyikkel jól járnának, de egyik sem klappol.

Lauren Chicago egyik legügyesebb ifjú ingatlanügynökévé vált annak köszönhetően, hogy hallgatott a megérzéseire. Úgy hírlett róla, hogy mindenkinek megtalálja a testhezálló ingatlant. Ehhez néha az ügyfél kívánságlistája alapján sokat kellett talpalnia, máskor pedig inkább félre kellett tolnia azt a kívánságlistát. Zsigeri ösztönei most azt súgták, ideje valami mást mutatnia Greenley-éknek.

– Mielőtt leülnének töprengeni, még egy ingatlant szeretnék mutatni önöknek.

– Azt hittem, nagyjából mindent láttunk már – vonta föl fél szemöldökét Kate.

– Belvárosi társasházi lakások tekintetében mindent. Ami most jár az eszemben, az nem ebbe a kategóriába tartozik. Néha olyasmit is mutatok az ügyfeleimnek, ami eltér az elképzeléseiktől. A különbség segíthet, hogy kicsit másként mérlegeljék a kívánságlistájukat, vagy megszilárdíthatja egy már látott ingatlan melletti döntésüket.

– Olykor én is ezt teszem egy tervvel – bólogatott Kate. – Mutatok a megrendelőnek pár másfajta lehetőséget, mint amilyet kért. Azt hiszem, a kívánságlistánk eléggé meghatározó, de szívesen megnézek még egy helyet.

– Jelenleg lakatlan, úgyhogy akár most is odamehetünk, vagy holnap, holnapután, bármikor.

– Egy óra múlva vár az orvos. Mitch ragaszkodik hozzá, hogy elmenjek, szerinte túlerőltetem magam a munkával – mosolygott szeretettel a férjére Kate. – De délután ráérek. Az neked is jó, szerelmem?

Mitch bólintott.

– Pompás, akkor találkozzunk délután háromkor – mondta Lauren. – Tessék, a cím. Délen van, gyalog nincs messze a magasvasút. Van Buren-i megállójától.

*

Nat ballagott az utcán a Santana felé, ahol Laurennel ebédet beszéltek meg. Még a februári hűvös időben is ügyelt arra, hogy ne siessen. Gyermekkorában szigorúan beosztották minden percét, és állandóan sürgették, hogy csipkedje magát. A felnőttlét apró örömei közé tartozott, hogy a maga tempójában mozoghatott.

Benyitott a környéken lévő kedvenc vendéglőjébe, és elgyönyörködött a merész berendezésben. A fogadópulton csodás üvegcsempe borítás, a falakon érzéki fekete-fehér fotók, mindkét oldalt

hangulatos, faburkolatú bokszok, hasítottbőr üléshuzatok. Barátságosan intett a tulajdonosnak, és a szokásos sarokasztalukhoz lépett, ahol Lauren már várta.

– Szia, Nat! Kóstold meg – nyújtott felé egy darab kenyeret Lauren –, még meleg.

– Teljesen a rabjává váltam.

– Szerintem semmi okunk ellenállni a meleg kenyérnek, amikor odakint hideg az idő.

Nat az asztalon kistányérba készített olívaolajba, balzsamecetbe és sóba mártogatta a kenyerét. Beszívta az illatokat, és élvezte, hogy a barátnőjével együtt örülhet mindennek.

– Elégedettnek látszol. Jól haladsz a munkáddal?

– Remélem. – A pincér hozott nekik egy-egy pohárral a ház vörösborából. Lauren rámosolygott, és fettuccinét rendelt Alfredo-módra. – Azt hiszem, eladok egy remek, békebeli sorházi lakást a déli negyedben azoknak az ügyfeleimnek, akik eredetileg belvárosi loftot akartak.

– Tényleg tetszett nekik?

– Még nem is látták. Csak megérzés.

Nat nem is fárasztotta magát kérdésekkel. Lauren „megérzéseiről" legendák keringtek, főleg ingatlanügyben.

– Elképesztő dolgokat tudsz varázsolni. Remélem, ez is összejön.

– Úgy beszélsz, mint a tegnap esti boszorkányok – nevetett Lauren.

Nat érezte, hogy összeszalad a szemöldöke.

– Boszorkányoknak adsz el házat?

– Nem, friss házasoknak, akikkel már pár hónapja bajlódom. Tegnap este hozzáfogtam, hogy az interneten rendeljek kaját…

– Megint kifogytál az ennivalóból?

– Igen. Nem maradt más, csak egy doboz kagylóleves.

Nat együttérzően forgatta a szemét. Lauren úgyszólván kagylólevesiszonyban szenvedett. Az a konzerv talán még abból a lakásból maradhatott, amit közvetlenül az egyetem után közösen béreltek.

– Na, mindegy, a lényeg az, hogy alaplistát kell összeállítani, és fagylaltot is hozzáadtam. – Lauren két falat parmezános metélt között elmesélte Natnek különös kitérőjét a karamell-kéjmámortól azzal a három nővel folytatott társalgásig, akik boszorkánynak mondták magukat.

– Lássuk, jól értettem-e. – Nat az utolsó cseppig bekanalazta a minestronéját. – Valami bevonó bűbáj elszippantott az internetes fagylaltpolc mellől, mert ez a három nő boszorkánynak vél téged? És egy helyes srácot küldenek, hogy leellenőrizzen?

– Ugye, hogy úgy hangzik, mint a lehető legfaramucibb vakrandi? Azt várom, hogy beállít valami valóságshow-s pacák mikrofonnal a kezében.

Nagyobb kellemetlenségek is léteznek, mint egy titokzatos férfi felbukkanása, gondolta Nat, de könnyebben megemésztette a kalandot, mint maga Lauren.

– Muszáj ma este nekem is fagylaltot vásárolnom. Nem igazság, hogy minden muri neked jut.

– Majd küldök linket. Ha téged is beszippantanak, szólj, hogy két srácot küldjenek.

– Okvetlenül – tolta el a székét az asztaltól Nat. – Mennem kell, órám van. Elvárom, hogy engem értesíts elsőnek, ha fölbukkan egy magas, fekete boszorkánylegény. Ráférne az életemre egy kis mozgalmasság.

Ezt Lauren is elmondhatta volna a magáéról.

– Ha boszorkánnyal találkozom, máris passzolom neked, édesem – kapta föl az utolsó szelet kenyeret.

Nat kilépett a vendéglő ajtaján, és eltűnődött. Lauren a legkevésbé sem számított arra, hogy az a jóképű boszorkányfiú ténylegesen megjelenik. Nat sokkal óvatosabban vélekedett erről. Elvégre az élet olykor igen kacskaringós utakat jár be.

*

Lauren látta, hogy Greenley-ék jönnek az utcán a százéves ház felé, amely előtt várakozott. Mitch a szokott képét mutatta, de Kate-en messziről látszott a fölfokozott érzelmi állapot, kissé zilált, vibráló öröm egy adag megdöbbenéssel körítve. Valami történt, de Mitchet mintha hidegen hagyta volna.

– Szép jó napot! Köszönöm, hogy eljöttek megtekinteni ezt az ingatlant. Mint mondtam, eléggé elüt azoktól, amiket eddig láttak. Fáradjanak velem, nézzünk körül!

– Jót sétáltunk a környéken – felelte Mitch. – Képzelem, milyen kellemesen festhet nyáron a sok fával.

– Ez a környék jól ismert a fáiról. Rengeteg a park és más zöldfelület, mégis közel a belváros és mindkettőjük munkahelye. Ez egy fölújított, kétszintes sorház az előző századfordulóról. Négy lakást alakítottak ki benne. Most az egyik földszintit fogom megmutatni.

Ahogy Lauren kinyitotta a kaput, egy babakocsit toló, ruganyos léptű fiatalasszony ért oda.

– Legyen szíves, tartsa a kaput! Edwardék lakását jöttek megnézni? A miénkkel szemben nyílik. Csodás épület ez, az emeleti lakók nagyon barátságosak. Jenn vagyok, ez a kis tündér pedig Nolan. Mindjárt óbégatni fog az éhségtől, úgyhogy jobb, ha igyekszem. Remélem, tetszeni fog a lakás!

Választ sem várva bemanőverezte a babakocsit Nolannel, búcsút intett, és mosolyogva eltűnt.

– Azt hiszem, nem lesz nehéz megismerkedni a szomszédokkal – nevetett Mitch. – Helyes kisfiú.

Lauren kinyitotta az üres lakás ajtaját.

– A hölgy is lakásról beszélt ugyan, és a szóban forgó ingatlan tényleg nem loft, de azért nem is garzon. Csaknem kétszáz négyzetméter alapterületű. Az egészet nemrégiben renoválták, mégis megőrizték az épülethez illő történelmi jelleget. Nézzenek bátran körül, fedezzék föl a helyet!

Kate benyomult a nappali közepére, kétszer megpördült, és máris továbbment. A szokásos körét futotta, csak épp fölgyorsítva. Lauren

tudomásul vette volna, ha az ügyfél nincs elragadtatva az ingatlantól, de továbbra is érzékelte a Kate-ből sugárzó érzelemhullámokat.

Mitch mintha kissé meghökkent volna a felesége által diktált iramtól, de ő is körbejárta a lakást. Lauren sejtette, hogy a férfi szinte el van veszve a táblázatkezelő programja nélkül.

– Milyenek az első benyomásai, Mitch?

– Ez tényleg más, mint amiket eddig láttunk. De tetszik. Az ódon hajópadló és a nagy belmagasság tényleg nem rossz, ez a kandalló pedig bámulatos. A kilátást is szeretem. Belvárosi társasházban nemigen zöldell fa az ablak előtt.

Jó indítás, gondolta Lauren. A férfi ezek szerint nyitott maradt az újdonságokra.

Mindketten fölkapták a fejüket, ahogy Kate visszarobogott a szobába. Lauren egyetlen pillantást vetett az asszonyra, és tudta, hogy bejön neki a lakás. De még mennyire bejön. BEJÖN. Na, erre varrjanak gombot, kérem. Semmi sincs az ingatlanban, ami a kívánságaikhoz igazodna, mégis nyilvánvaló, hogy megfelel nekik.

Lauren tudta, mi a teendő, ha a két ügyfél közül az egyiket már határozottan megnyerte. Háttérbe húzódott.

– Mitch! – ragadta meg a férfi kezét Kate. – A hálószobában színes üvegablak van, és kandalló. A két másik szoba is lakályos, mutatós, az egyik biztosan alkalmas dolgozónak. A konyhához reggelizősarok tartozik, hátul gyönyörű napozóterasz, sőt még egy kis kert is van.

Mitchről lerítt a megdöbbenés.

– Színes üvegablakot akarsz? Meg kertet?

– Addig nem akartam, amíg nem láttam. Lauren, maga zseni. Ez a mi otthonunk. Muszáj megvennünk. A fürdőszobában csupa üveg zuhanyfülkét is beépítettek a hatalmas kád mellé.

– Na, ezek legalább szerepelnek a listán – jegyezte meg fanyarul Mitch.

Lauren éberen figyelte Kate-et, és látta, hogy az érzelmek felszínre törni készülnek.

– Új lista kell, Mitch. Kisbabát várunk.

Kate mozdulatlanul állt, a férjét nézte. A férfi arcán megrökönyödés suhant át, de nyomban fölváltotta a maradéktalan, túláradó öröm.

Lauren kisurrant a szobából, könnyek szöktek a szemébe. Érezte, hogy jókedv hatja át az egész házat, a mindent elöntő szeretet máris helyet teremt egy új életnek.

Persze, így már logikus. Egy kisbaba mindent megváltoztat, különösen az ingatlanvásárlási kívánságlistát. Kert, jó iskola, kedves szomszédság, nyugalom. Ez a hely mindezzel szolgált.

Egy ingatlanügyletnek nincs vége, amíg alá nem írják az adásvételi szerződést, de Lauren nagy tétben mert volna fogadni, hogy otthont talált Greenley-éknek.

4. FEJEZET

Ki a fene utazik februárban Chicagóba? Főleg, ha a napsütéses Kaliforniában él. Ahogy Jamie taxit keresve kilépett a repülőtér fogadócsarnokából, máris bánta, hogy nem pakolt be valami jóval melegebbet, mint a bőrdzsekije.

Szerette Nellt, de igazán jó néven vette volna, ha nővérének legújabb vállalkozása huszonöt fokkal melegebb helyre viszi. Miféle őrültek laknak ilyen helyen? A cudar hideget még kegyetlenül metsző szél is tetézte.

Jamie zsebre dugta a kezét, mormolt valamit a bajsza alatt, és meggyújtott pár pici tűzgömböt. Ezek az arcán nem segítettek, úgy érezte, mindjárt lefagy a képéről a bőr, de talán az ujjai kibírhatták addig, amíg SMS-en elküld néhány válogatott szitkot.

Nell most majd igyekezhet, hogy ezt meghálálja neki. Csak a nővérkéje képes olyan internetes bűbájt megálmodni, amelyik boszorkányokat terel össze, azután elhurcolni valami szegény, gyanútlan teremtést, aki valószínűleg egyáltalán nem is boszorkány.

A Varázsvilág társfejlesztőjeként Jamie-nek bőven akadt oka, hogy tisztelje Nell bonyolult programírás és cseles bűbájok terén mutatott tehetségét. Időnként azonban a nővérével mindkét tekintetben elszaladt a ló. Eszébe jutott a legutóbbi balsikerű epizód, amelynek során három bétatesztelő ténylegesen békává változott. Jamie és Nell egészen hajnalig ennek a fiaskónak a visszafordításán dolgoztak.

Így hát Moirával és Sophie-val ellentétben egyáltalán nem lepődött volna meg, ha kiderül, hogy Lauren csak egy kedves lány, akibe szikrányi boszorkánytehetség sem szorult. Se lappangó, se másmilyen. Nem örökletes boszorkányok nem sűrűn fordulnak elő. Ez a nő minden valószínűség szerint csupán rosszkor volt rossz helyen, azért sodorta magával Nell bűbája. Jamie elismeréssel adózott a türelmének. Nem

mindenki veszi ilyen könnyedén, ha internetes csevegésbe rángatják és boszorkánynak nevezik.

Rendes körülmények között csodálta volna Nell kreativitását, de pillanatnyilag nagyjából biztosra vette, hogy a saját kreativitása befagyott. Hová tűnt az összes taxi ebben a nyamvadt városban? Fázott, korgott a gyomra, morgós kedve támadt, és egy feltételezett boszorkányt kellett kinyomoznia. Több, mint valószínű, hogy az illető nulla varázserővel rendelkezik, de sajnos igazat kellett adnia Nellnek, hogy erről meg kell győződniük.

*

Csak idő kérdése volt, hogy a kisfiú megpróbáljon fölmászni a sushibár ételkínáló futószalagjára. Lauren figyelte a szomszédos bokszban fészkelődő csöppséget, és várta, hogy akcióba lendüljön. Először a tekintete jelezte, mire készül, majd a kis test meghökkentő sebességgel indult el.

Az apukaja oda sem nézve, röptében kapta el. Lauren derűs mosollyal csóválta a fejét. A szülők bizonyára titkos kommandós kiképzésben részesülnek. A kisfiú Laurenre vigyorgott, és leült, legalábbis annyi időre, hogy megegye a zöld szójababját.

Lauren egy rántott tekercset emelt le a szalagról, majd nem tudott ellenállni, és ő is elveti egy adag zsenge szójababot.

– Ha csupán ennyit eszik, nem egy költséges randipartner – szólalt meg mellette egy vidám férfihang. Lauren fölkapta a fejét, és jól megnézte magának a férfit, aki becsusszant vele szemben a bokszba. – Jamie vagyok. Mindjárt éhen pusztulok, szóval remélem, nem bánja, ha magamhoz veszek némi kaját, mielőtt bemutatkozom.

Lerámolt pár tányért a szalagról, és bekapott egy tekercset.

Lauren tátott szájjal bámult. Ilyen pasit első látásra könnyen megjegyez az ember. Délután meg várt rá egy ügyfél, de… hű, a mindenit. Ingatlanszakmában edződött névmemóriája bekattant. A tegnap esti boszorkány öccsét Jamie-nek hívják. Szűzanyám. Ezek tényleg küldtek hozzá egy pasast.

Jamie fölnézett, és bizonyára leolvasta az arcáról a megdöbbenést. Lenyelte a falatot, és vigyorogva kezet nyújtott.

– Bocsánat, hadd próbáljam meg újra. Jamie vagyok, Nell öccse. Ugye maga Lauren? Bocsássa meg, ha szalonképtelenül viselkedem az asztalnál. Hét testvér közül legkisebbként megtanultam gyorsan belapátolni a kaját. Ez a koszt sokkal jobb, mint az állott ropiperec, amit a gépen adtak.

– Elnézést – felelte Lauren. – Nem is sejtettem, hogy komolyan gondolják. Mármint azt, hogy ideküldik magát. Na jó, meg a többit.

Ez enyhén szólva hajmeresztő kezdett lenni.

– Ne lőjön, amíg nem hallgat végig, jó? – tartotta föl két tenyerét Jamie. – A nők, akikkel tegnap este csevegett, mind remek emberek, de fogalmuk sem volt róla, hogy olyasvalakibe botlottak, aki nem tudja saját magáról, hogy boszorkány.

Ez egyre hajmeresztőbb, gondolta Lauren.

– Nem vagyok boszorkány. Egyébként hogyan talált rám?

– Egyszerűen. Nell tudta a nevét, és megguglizta magát. Chloe az irodában azt mondta, valószínűleg itt találom. Reméltem, hogy hajlandó néhány percet rám szánni.

Chloétól kitellett az ilyesmi. Lauren hátradőlt az ülésen. Egy pillanatra talán kihagyott az agya, de egy valamirevaló ingatlanügynök nem marad huzamos ideig ilyen állapotban. Jamie egyértelműen csúcskategóriás pasianyagnak minősült. Erőteljes vonású, eleven arc, nevetős zöld szempár és göndör fekete üstök.

Lauren többnyire megbízott első benyomásaiban, és Jamie-ben a csibészesen jó külső mögött rögtön extra adag sármot érzékelt. Semmi olyan hátborzongatót vagy fenyegetőt, hogy amiatt félbehagyjon egy fincsi ebédet. Mi a szösz. Jelenkori boszorkányok, második felvonás. Sokkal rosszabbul nem járhat, mint a villámrandival, amire a múlt héten beszélték rá, és most éhes is.

Valami többé-kevésbé normális társalgási témát kerített.

– Hét testvér? Az anyukája glóriát érdemelne.

– Négy gyermek után még egyet szerettek volna, és hármas ikreik születtek.

– Akkor hogyhogy maga a legkisebb?

– Hét perccel az első kettő után jöttem világra, így tehát én számítok a legfiatalabbnak.

Lauren kivillantotta a fogsorát. Ennek tényleg csibészes sármja van.

– És persze alaposan kihasználta a helyzetet. Ugye Nellnek is hármas ikrei vannak? El sem tudom képzelni, milyen az. Bár hallottam, hogy egyes családokban jellemző a többes ikerszülés.

– Az örökletes boszorkányok családjaiban eléggé gyakori.

Na, ennyit a helyes pasival ismerkedő, normális közjátékról, gondolta Lauren. *Átváltunk a magát boszorkánynak képzelő pasival ismerkedős műsorra.*

– Szóval ez komoly – sóhajtotta. – Tényleg boszorkányoknak képzelik magukat.

– Tényleg boszorkány vagyok.

Lauren nem tudta, hogy kinevesse, vagy faképnél hagyja a srácot.

– Pedig egészen normálisnak néz ki.

– Igazán normális vagyok. Szeretek enni, baseballozni, számítógéppel ügyködni, motorozni.

– Normális pasi nem képzeli magát boszorkánynak.

Jamie rezzenéstelenül állta a tekintetét.

– Kihűlt a babja.

Lauren lenézett a zöld szójababra, és visszafojtott egy sikolyt, ugyanis lángnyelvek táncoltak a tányérja fölött. Néhány másodperc múlva eltűntek.

– Rajta, lásson hozzá! Most már meleg.

Egy ujjal odanyúlt. Tényleg. Mi a túró…

– Ügyes bűvészmutatvány.

– Nehéz közönség – vont vállat Jamie, és a szalag felé intett. Ezúttal olyan hangosan beszélt, hogy Lauren is meghallja.

„Nyugtod hagyva, szállj magasba,
lebegj mostan, szépen sorban.
Parancsomra úgy legyen!"

Az összes tányér lassan a levegőbe emelkedett a futószalagról. Lauren hitetlenkedve nézett körül az étteremben. Komolyan ő az egyetlen, akinek föltűnik kétszáz lebegő tányér?

– Az emberek általában azt látják, aminek a látványára számítanak – magyarázta Jamie. Megfordult, és rávigyorgott a háta mögötti kisfiúra, aki élvezettel bámulta a tányérokat. – Kivéve olykor a kisgyerekeket.

A tányérok csöndben visszaereszkedtek, csak az az egy tányér szójabab nem, amelyik a lelkes aprósághoz úszott.

Lauren tíz percen belül már másodszor érezte, hogy leblokkol az agya. Ezúttal nem mert volna megesküdni rá, hogy ismét be fog indulni. Ez az ember tányérokat röptet. Százával, és igencsak a Macbeth boszorkányainak „Szikra pattan, olthatatlan"-jára emlékeztető módon.

Elvett a szalagról egy tányér képviselőfánkszerű süteményt. Kétség esetén forduljunk a nassolnivalóhoz. Igazán racionális személyiségnek tartotta magát, de azok a tányérok bizony a levegőbe emelkedtek.

– Ez valami távolsági mozgásátvitel vagy ilyesmi? Hogy csinálta?

– Igen, egyfajta távmozgatás. A varázserő rengetegféleképpen közelíthető meg. A természettudósok hajlamosak a végeredményre összpontosítani, tehát ha az elménkkel mozgatunk valamit, akkor komolyan hangzó nevet adnak neki, és telekinézisnek hívják. A boszorkány világban inkább a hogyanra ügyelünk. A levegőhöz folyamodtam, mint a varázserő közvetítőjéhez. Ugyanilyen könnyedén támaszthattam volna kellemes szellőt idebent, vagy elfújhattam volna az összes gyertyát, de nem akartam túlzott feltűnést kelteni.

A tányérlebegtetés tehát csak apró varázslat? Laurennek sehogy sem fért a fejébe mindez a lehetetlenség.

– A szöveg, amit mondott, valamiféle varázsige?

– Igen. Egyes boszorkányok szavak, rigmusok nélkül dolgoznak, de a legtöbben ilyen bűbájjal érjük el a kívánt hatást. De nem szükséges hangosan kimondani, azt csak azért tettem, hogy magamra vonjam a figyelmét.

– És mégis hol tanulja az ember az ilyesmit?

– Boszorkányiskolában – vigyorgott Jamie.

Lauren szeme előtt libasorban seprűnyélen lovagoló gyerkőcök képe jelent meg, és elnevette magát. A sor élén haladó kölyök gőzölgő üstöt vitt magával, és gyanúsan hasonlított Jamie-re.

– Mintha Nell azt mondta volna, már nem foglalkoznak üstökkel. – Lauren megdermedt, ezt már egyáltalán nem találta mulatságosnak. – Várjunk, ezt nem is én gondoltam. De maga sem mondta. Akkor hogyhogy mégis láttam? Tűnjön a búsba a fejemből!

– Ne lőjön! – tartotta föl a kezet Jamie. – Nem másztam a fejébe. Csak kicsit fölerősítve vetítettem ki a gondolataimat. Maga olvasott bennük. Erre nem mindenki képes, még akkor sem, ha valamelyest fokoztam az intenzitásukat.

– Azt mondja, olvasok a gondolataiban?

– Valahogy úgy. Meglát egy gondolatot, amit kibocsátottam, szóval ez egy kicsit más. Csak tessék, kapjon el valami mást is, ha tetszik!

Lauren sosem tudott sokáig haragudni, ha valami szórakoztatta. Nem bírta abbahagyni a kuncogást.

– Fogadok, hogy minden lánynál bedobja ezt a dumát.

Jamie értetlenül nézett rá, azután elnevette magát.

– Nem úgy gondoltam, de megjegyzem a poént, tényleg nem rossz.

Lauren látta, hogy fürdőruhás manökenek veszik körül a srácot. Haragos indulatai alulmaradtak a humorérzéke elleni csatában.

– Helló, most már állítsa le magát!

– Bocsánat, alighanem túlzásba estem – nézett le a lány kezére Jamie, és Lauren ráeszmélt, hogy úgy tartja az evőpálcikát, mint valami fegyvert. Egy boszorkánnyal szemben, aki Playboy-nyuszis látomásokat küldözget. Na persze, ezzel aztán sokra megy. Ügyes próbálkozás, Lauren.

Jamie elvett egy másik tányér krémes sütit, és átnyújtotta neki. A jelek szerint az előzőt elpusztította. Ez legalább nem a levegőben lebegve érkezett. A férfi ezután csak ült, és figyelte őt.

– Mi az?

Jamie vállat vont.

– Figyelem, hogy mennyire borult ki.

Hát nagyon.

– Nem mindennap ismerkedem meg olyan srácokkal, akik tányérokat lebegtetnek.

– Jogos. De én arra céloztam, hogy talán maga is boszorkány. Nyilván semmi oka rá, hogy higgyen nekem, de egyértelműen rendelkezik legalább némi gondolatvarázsló képességgel.

Ha rendesen kialussza magát, és lenyom jó sok fagylaltot, akkor esetleg képes fölfogni, hogy Jamie valóban boszorkány. De az tuti, hogy ő maga soha nem fog tányérokat lebegtetni, és inkább a tetves mikróban melegíti a kajáját.

– Nem tudom, pontosan mi az a gondolatvarázslás, de eddig maga az első, aki gondolatokat ültetett a fejembe. Úgy tűnik, ha itt valaki boszorkány, akkor az maga, nem én.

Jamie állta a sarat. Bátor fickó.

– Szándékosan megkönnyítettem magának a gondolatolvasást, de edzéssel segítség nélkül is képessé válik rá. A gondolatmágia egészen finoman is működhet. Az ember megtapasztalhatja különlegesen jó megérzésként vagy ahhoz hasonló formában.

Lauren a fejét rázta. Bocs, Jamie, ezt nem veszem be.

– A megérzés nem varázslás.

– Nem. Nem mindig az. De akinek szokatlanul jók a megérzései, az rendelkezhet nemi gondolatvarázzsal. Maga ingatlanügynök. Jó abban, amit csinál? Megsejtette valaha is előre, mit fog tenni az ügyfele?

Lauren zsigerből tagadó szándéka félúton elenyészett. Huszonnégy órája Nattel ebédelt, és megjósolta, hogy Greenley-ék meg fogják venni a sorházi lakást, amelyet akkor még nem is láttak.

A fenébe, ez tényleg jó ingatlanügynöki ösztön. Vagy talán nem?

Megrázta a fejet.

– A tányérlebegtetés talán varázslat, de a jó ösztön szerintem egyszerűen jó ösztön.

Jamie figyelmesen nézte, majd elkezdte összerakni a tányérjaikat.

– Nem hiszem, hogy puszta beszéddel meggyőzhetem magát. Alaposabban megvizsgálhatnánk, miben rejlik a tehetsége, de ez a hely nem a legjobb arra. Nincs a közelben egy park vagy valami, ahol kicsit kevesebben vannak körülöttünk?

Lauren még mindezek után is tudott nevetni.

– Tél derekán járunk. A parkok teljesen kihaltak. Ha sétálni óhajt valamelyikben, szabad a pálya. Én hazamegyek. Bocs, de ez egy kicsit sok a jóból.

Tudta, hogy Jamie figyeli, miközben távozik a sushibárból. Miért pont ő fogott ki olyan vakrandit, ahol a pasi tányérokat lebegtet. Most komolyan, mekkora a valószínűsége az ilyesminek?

*

Moira: Sziasztok, lányok!

Sophie: Szia, Moira néni! Nell, hallottál már Jamie felől?

Nell: Nem, de a gépe késett, úgyhogy csak nemrég szállt le Chicagóban. A diákcimborájánál, Nashnél fog megszállni. Azt ígérte, bejelentkezik, amint odaért hozzá. Jaj, várjatok, most küldött üzenetet. Szólok neki, hogy lépjen be ide.

Jamie: Itt Jamie, jelentem, a kapcsolatfelvételt a parancs szerint végrehajtottam.

Nell: Okostojás… Mi újság? Megtaláltad Laurent?

Jamie: Aha.

Sophie: ÉS…?

Jamie: Jó a lába.

Nell: Neked bizonyára megérte, hogy emiatt repülőgépre ülj, de mi, felnőttek tudni szeretnénk, volt-e alkalmad, hogy fölmérd a lányt, mielőtt találkoztál vele.

Jamie: Kábé.

Nell: Mindjárt harapok!

Jamie: Bocsi. Pizzát eszem, és fél kézzel gépelek. A hosszadalmas válaszok akadályoznak a pizzafogyasztásban.

Moira: Erre találták ki a lebegtető bűbájt, drágám. Ha az emlékezetem nem csal, egészen ügyes levitátor vagy. Biztosan föl tudod emelni a pizzát, és akkor két kézzel gépelhetsz, nem?

Sophie: Isteni vagy, Moira néni. Hallhattad, Jamie, légy figyelemmegosztó boszorkány! Mi történt, amikor találkoztál Laurennel?

Jamie: Jó, letettem a pizzát. Remélem, mindnyájan méltányoljátok, mekkora áldozatot hozok. Először is, Nell, nem szoktam lerohanni boszorkánytanoncokat. Abból mindenfajta galiba származhat. Nem érzékeltem kettőnk között olyasféle vibrálást, de még ha érzékelnék, akkor is várnék, amíg át nem adom valaki másnak kiképzésre.

Moira: Aha. Szóval van varázsereje.

Jamie: Van. Amikor kezet fogtunk, elvégeztem az alapmérést. Igen magas értéket mutatott a feszültségmérő.

Nell: Még szép. Nem nagyon szoktam melléfogni a bűbájaimmal.

Jamie: Tényleg? Mintha rémlene, hogy pár hete valami bétatesztelőink helyes ugribugri békucikká változtak.

Nell: És kinek „ment ki a fejéből", hogy ellenőrizze azt a programot?

Moira: Gyerekek, később civakodjatok! Jamie, azt mondtad, Laurennek van varázsereje. Pontosabban nem tudnád megfogalmazni, mit észleltél?

Jamie: Sajnos nem sokat. Nem tudom biztosan, mekkora az ereje, és azt sem, hogy milyen területen. Nem nagyon örült a hírnek. Igencsak biztos a dolgában, hogy ő nem boszorkány. Rólam sem hitte el, hogy az vagyok, és a zsúfolt étterem korlátozta a szemléltetési lehetőségeimet.

Nell: Jaj, nekem. Mit csináltál?

Jamie: Nyugi, semmi extrát. Néhány másodpercig tányérokat lebegtettem. Laurenen kívül csak a szomszéd bokszban ülő kisfiú látta, aki nem tud beszélni.

Moira: Az emberek azt látják, amit látni akarnak.

Jamie: Én is ezt mondtam Laurennek.

Sophie: Szóval a tányérlebegtetéssel, ami egyébként ügyes trükk, meggyőzted őt?

Jamie: Azt hiszem, arról igen, hogy én boszorkány vagyok, illetve legalábbis van valami távmozgató képességem. Baromira remélem, hogy ennyit elértem nála. Némi erőfeszítésembe került a távmozgató

bűbáj alkalmazása, miután egész nap nem ettem egyebet némi ropiperecnél.

Nell: Fogadd a csapat háláját, tesókám!

Jamie: Ezt ingyen tettem. A többiért tartoztok hálával. Azt hiszem, itt, Chicagóban még mindig törvényes lelőni a hírvivőt.

Nell: A fenébe. Mi volt még?

Jamie: Beszélgetés közben elvégeztem pár igazán alapvető próbát. Semmit sem vett észre, amikor a lebegtetés előtt erőt gyűjtöttem, pedig szántszándékkal jó hangosan csináltam. Az elemeket illető képességei tehát a legjobb esetben is gyöngék, viszont képes elolvasni közvetített gondolatképeket, és ebben nem igényel különösebben nagy intenzitást.

Moira: Tehát gondolatboszorkány.

Jamie: Azt hiszem, de te is tudod, milyen nehéz nagy tömegben fölmérni a gondolatvarázslási képességeket.

Moira: Persze, hogy tudom. Azt is tudom, hogy az effajta képesség egy kicsit könnyebben észrevétlenül maradhat. A gondolatvarázsló semmit sem lobbant lángra, de önkéntelenül manipulálhatja a környezetében lévők elméjét.

Jamie: Világosan látom a veszélyeket. Lauren meggyőzése jelenti a gondot.

Sophie: Hogyan reagált a gondolatkivetítésre? Elolvasta, amit küldtél, vagyis feltételezhetően tisztában van azzal, hogy ez nem mindennapi dolog.

Jamie: Te mit gondolnál, ha fölbukkanna egy idegen pasas, előadna néhány bűvészmutatványt, azután képeket látnál az agyából?

Nell: A fenébe. Azt hiszi, te csináltad.

Jamie: Hát ez az. Rólam esetleg elhiszi, hogy boszorkány vagyok, de egészen más tészta arról meggyőzni, hogy ő is az. Ehhez legalább némi együttműködésre van szükségem tőle.

Nell: Puff neki. Reménykedtem, hogy valamilyen szinten derengeni kezd neki, elvégre a legtöbb tanoncunk legalább egy kicsit sejti magáról, hogy szokatlan képességekkel rendelkezik.

Jamie: Eléggé valószínű, hogy igazat mondott nektek, tényleg azt hiszi, hogy egyáltalán nincs varázsereje. A beleérzés nem tartozik a

legerősebb készségeim közé, de nem érzékelem, hogy bármit is takargatna. A beszélgetésünk végén talán rátapintottam valamire, amikor a megérzéseiről kérdeztem. A legjobb ingatlanügynök a munkahelyén.

Nell: Ezen én is eltöprengtem. A gondolatvarázslás igazán hasznos lehet egy ingatlanügynöknek.

Jamie: Remélhetőleg bogarat tettem a fülébe, de leginkább azt hiszem, csak igyekezett minél gyorsabban megszabadulni a fura figurától, aki tányérokat lebegtet.

Sophie: Igen, talán a kapcsolatfelvétel kissé zötyögősre sikerült, de részben ezért indítottuk el a Boszorkánycsevejt. Talán nem szándékoztunk ilyen hamar egy kiképzetlen boszorkányt elérni, de így alakult.

Moira: Igen, ezért felelősséggel tartozunk. A kiképzetlen boszorkány veszélyes boszorkány.

Sophie: Nem mintha nem hinnék neked, Moira néni, de miféle veszélyek lehetségesek itt?

Jamie: A legnagyobb az, amit Moira már említett. Lauren tudtán kívül manipulálhatja a környezetében lévők elméjét. Olyan lakást tukmálhat az emberekre, amilyet valójában nem kívánnak, befolyásolhatja az alkudozást, meg ilyesmi.

Sophie: Ez nem jó.

Moira: Emellett a gondolatvarázslás súlyos érzelmi felindultság vagy idegfeszültség esetén más képességekhez hasonlóan fölerősödhet. A nagyanyám kislány korában élt egy nő. Senki sem tudta róla, hogy boszorkány, amíg vajúdni nem kezdett. Különösen nehéz szülés volt. A helyiségben tartózkodók egytől egyig megzavarodtak, a kisbabát is beleértve.

Sophie: Ez borzasztó! Tragédia.

Jamie: Most már tudom, miért engem küldtetek oda, hogy meglepjem őt. Köszi szépen!

Nell: Bátorság, tesókám! Nem valószínű, hogy bármi olyat fog művelni, amit más tanoncok még nem műveltek.

Jamie: Ez nem valami megnyugtató.

Moira: Nem is annak szántuk. A kiképzetlen boszorkányokkal mindig óvatosan kell bánni. Újra beszélned kell vele, Jamie.

Jamie: Nem hiszem, hogy pillanatnyilag én vagyok a kedvence. Másnak nincs kedve Chicagóba jönni? Tombol a nyár.

Moira: Talán csak egy kis gondolkodási időre van szüksége. Bizonyára megrázkódtatásként érte ez az egész.

Jamie: Még ha jócskán lehiggad, akkor is eléggé rázós a helyzet. Tényleg kettesben kell maradnom vele, hogy rendesen fölmérhessem a gondolatvarázslási képességeit. Mások zavaró gondolatokat sugároznának.

Nell: Próbálkozz valami parkkal vagy hasonlóval.

Jamie: Olyan hideg van, mint az Északi-sarkon.

Nell: Marhaság. Figyelj, a ma estét töltsd Nashsel, és holnap reggel látogasd meg a lányt. Talán addigra kialussza magát, és ez némileg megváltoztatja a hozzáállását.

Jamie: Kicsit furán festene, ha bekopogtatnék hozzá. Valószínűleg így is azt hiszi, hogy követem.

Moira: Nincs más választásod, Jamie. Egy zsúfolt étterem közepén aligha tesztelheted a gondolatvarázslási képességeit. Remélhetőleg ma kellő bizalmat ébresztettél benne, hogy beengedjen a lakásába. Ha nem, akkor majd tovább próbálkozunk.

Moira fölállt a számítógépétől, és elment egy csésze teáért.

Kiképzetlen boszorkánnyal bánni kényes dolog. Senki sem kívánta Lauren magánéletét háborgatni, de amennyiben *tényleg* gondolatvarázsló, akkor egy idegen az otthonában csak egy a sok furcsaság közül, ami szükségessé válik.

És Moira nem tudta elhessegetni az érzést, hogy az események e különleges fordulata nem véletlen. A sors nagyon csalafinta dolgokat tud művelni.

*

Ez talán dupla adagos este, gondolta Lauren, ahogy a majdnem üres fagylaltosdobozt nézegette. A boszorkánnyal elköltött ebéd mintha indokolta volna ezt a felvetést.

Még jobban bevackolta magát imádott kanapéja sarkába. Belvárosi loftlakása teljes belső terét a kanapé köré szervezte, és érdemes volt. Igazi fészket alakított ki: puha párnák és érdekes anyagok melengető, földszínű tömegét.

Bedugta a lábát a kézzel kötött takaró alá, amelyet lakásszentelő ajándékba kapott Nattől, egy párnára hajtotta a fejét, és mély lélegzetet vett. Egy igazán hajmeresztő nap végén nem létezett ennél jobb búvóhely a világ elől.

Ha nincs az a levegőben lebegő pár száz tányér, egyszerűen a többi lökött ismerőse közé sorolta volna ezt a Jamie-t. De a tányérokra nemigen legyinthetett. Feltehetőleg éppen erre törekedett a férfi. Ha meg akarsz győzni valakit boszorkányi mivoltodról, jól jönnek a rafinált mutatványok.

És igazából nem is ebben rejlett a probléma. Lauren fölsóhajtott. Ha az ember nem éri be egy doboz fagyival, akkor tényleg nagy a baj.

Kedveli a hóbortos szerzeteket. Mi az, hogy kedveli, valósággal gyűjti őket. A távmozgatás valamivel furább hóbort a többinél, de ha ennyi az egész, akkor alighanem Jamie is belefér érdekes ismerőseinek gyűjteményébe. Lássuk, milyen menő trükkökkel tud még előállni.

De mi a búbánatért kell ennek a pasasnak őróla is azt képzelnie, hogy boszorkány? Ez teljesen meghiúsítja a nyugis, de hóbortos ismeretségről alkotott elképzelését.

Ismét sóhajtott. Ezt bizony nehezen tagadhatta. Ez az ember tányérokat lebegtetett. Talán a boszorkányos erők *tényleg* érzékelik mások boszorkányos erejét. Nell bevonó bűbája úgy érzékelte, hogy boszorkányra lelt. És jóformán az egész ismeretségi köre igazolta volna, hogy hátborzongató ösztönökkel bír.

Te jó ég, komolyan itt ül, és azon töri a fejét, hogy valamiféle titokzatos varázserő rejtőzik-e a veséje alatt, vagy ki tudja, hol? Lauren kinyújtotta a lábát, és lekászálódott a kanapéról. Egyértelműen elérkezett a második doboz ideje.

5. FEJEZET

Jamie megbűvölte Lauren házának kapuzárját. Úgy gondolta, semmi értelme figyelmeztetni a lányt, hogy fölfelé tart. Reménykedett, hogy a kávé és a szendvics révén bocsánatot, illetve bebocsátás nyer majd. Ebben a zimankóban igazán mindenki értékelheti a kávét.

Tegnap este Nashsel lógott, zártkörű kanmurit rendeztek: pizza, sör, mindenféle hülyeségről dumálás mellett bámulták a sportcsatornát. Ha igazán szerencsés, akkor Lauren azzal töltötte az estét, amivel a gyanakvó nők szokták, és ma reggelre fogékonyabb hangulatba került.

Egy férfi, aki három nővérrel nőtt fel, csak tudja, hogyan kell bánni a nők kedélyhullámzásával. Egy frászt. Egy férfi, aki három nővérrel nőtt fel, azt tudja, hogyan kell gyorsan fedezékbe bújni.

Nell most már tényleg az adósa. Már az sem semmi, hogy hetek óta visszahurcibálta az Aervyn által eltávátvitt cuccokat, de legalább Nell közben jól tartotta, és Kaliforniában nem fagyoskodik az ember. Tényleg, vajon a varázserő tönkrefagyhat?

Muszáj ennek a nőnek egy lift nélküli ház harmadik emeletén laknia? Ki tervezett ilyen kócerájokat? Jamie morgolódva mászta meg az utolsó lépcsőfokokat, és bekopogtatott Lauren ajtaján.

Tökéletesen időzített. Úgy tűnt, hogy a nő még nem egészen ébredt föl. Jamie szinte biztosra vette, hogy teljesen éber állapotban semmire sem jutna vele.

Lauren szemlátomást komolyan fontolgatta, ne csapja-e be az orra előtt az ajtót. Jamie megpróbált a lehető legártatlanabb és legboszorkánytalanabb képet vágni, még annak a kísértésnek is ellenállt, hogy aprócska megnyugtató sugárzást bocsásson ki. A döntést a nőnek teljesen önmagától kellett meghoznia.

– Előbb kávézunk, azután beszélgetünk – happolta el az egyik papírpoharat a lány, majd visszavonult a lakásába. Jamie mély

lélegzetet vett, és követte. Lauren nem borította a fejére a kávét. Egyelőre.

Felismerte kávéfüggő sorstársát, és nem szólt semmit, csak kicsomagolt egy tojássalátas szendvicset, és a felét a lány kezébe nyomta. Néhány percig csöndben eszegettek-iszogattak a konyhai étkezőpultnál.

– Díjazom a kávét meg a reggelit. Hiányzik nekem, hogy tudjam, mit keres maga szombaton reggel kilenckor az ajtóm előtt? Még azt sem kérdezem, honnan tudja, hol lakom – emelt föl Lauren egy muris, zöld kannát, és nekiállt virágot locsolni.

– Nincs ebben semmi különös. A guglizás hatalma. – Jamie elhallgatott, amíg Lauren felé nem fordult. – Elnézést kérek, hogy tegnap kényelmetlenséget okoztam.

– Most okoz kényelmetlenséget.

Jamie humorral próbálkozott. Ez már az étteremben is kisegítette.

– Nőktől általában szívesen hallom ezt, de gyanítom, hogy nem a férfias vonzerőm és a megnyerő külsőm teszi idegessé.

– Nem tudom, megkönnyebbüljek vagy bosszankodjak, de nem hiszem, hogy effajta bizsergés alakult volna ki kettőnk között – nevetett Lauren.

– Ezt megkaptam. De ebben az esetben talán jobb is. A nemi vonzalom akadályozhatja a jó állapotfelmérést. Tudni szeretnénk, rendelkezik-e varázserővel, Lauren. Ha igen, kiképzésben kell részesülnie.

Lauren mélyen a férfi szemébe nézett. Jamie-nek el kellett ismernie, hogy nem könnyű összezavarni a lányt.

– Ne vigye túlzásba! Még nem döntöttem el, helyesen tettem e, hogy beengedtem a lakásomba. A kávé nem rossz megvesztegetés, de nem biztosan elég ahhoz, hogy itt is maradhasson.

Folytatta a virághlocsolást. Jamie határozottan úgy látta, hogy már az összes növényt agyonöntözte.

– Tegnap mintha igazán meg lett volna győződve róla, hogy varázserővel rendelkezem – mondta Lauren. – Ma miért penget más húrokat?

Na tessék! Jamie azt remélte, enyhíti a lány nyugtalanságát, ha hagyja, hogy a felmérés önmagáért beszéljen, és nem azt a rámenős taktikát alkalmazza, amivel tegnap csúfos kudarcot vallott. Világossá vált, hogy a nő most nem fogja kisegíteni.

– Ezt a kérdést jegeljük egy kicsit, jó? Ha elvégezzük a felmérés néhány alapelemét, valószínűleg csakhamar mindkettőnk számára eléggé nyilvánvaló lesz a válasz. Egy órát kérek. Ha egy óra múlva is úgy gondolja, hogy nem boszorkány, akkor alighanem igaza van, és békén fogom hagyni.

Lauren ismét gyanakvóan nézett.

– Pontosan mi ez a felmérés? Nem szeretném, hogy a fejemben matasson.

– Jogos. Azt hiszem, Nell mondta magának, hogy fiatal boszorkányok kiképzésével foglalkozom, illetve időnként mindketten azzal foglalkozunk. A kiképzés első lépése néhány egyszerű próba annak megállapítására, hogy miben rejlik az illető személy varázsereje. A varázstehetségnek hét alapvető kategóriáját különböztetjük meg. Némelyik boszorkány csak egyfajta varázserőt mutat, mind a hét együtt nagyon ritkán fordul elő. A legtöbbünknél egy vagy két erősebb tehetség és pár kisebb képesség jelentkezik. A próbák egyszerűek, és a lehető legkevésbé tolakodóak. Rendszeresen végezzük őket gyermekeken. Nincs semmi félnivalójuk.

– Maga könnyen beszél.

– Beengedett ide. Szerintem azért – kockáztatta meg Jamie –, mert legalább egy icipicit kíváncsi. Nincs igazam? Lauren leült, és másodpercekig némán nézte a férfit, nyilvánvalóan vívódott.

Jamie ellenállt a késztetésnek, hogy belehallgasson a nő gondolatainak felszíni rétegébe. Ez először is teljesen etikátlan lett volna. Másodszor Lauren tegnap már előzetes jeleket adott gondolatvarázsiási képességéről, és talán megérezhette volna a hallgatózást. Jamie attól tartott, hogy ez rosszul végződne.

Látta rajta a jóváhagyást, mielőtt megszólalt. A kávé és a friss péksüteményből készült szendvics hatása nem lebecsülendő.

– Rendben – mondta Lauren. – Egyelőre belemegyek. Egy órát kap, ezalatt próbálhat meggyőzni, hogy nem csak egyszerűen jók az ösztöneim. – Sóhajtott. – Én pedig minden tőlem telhetőt elkövetek, hogy megőrizzem a nyitottságomat.

Hát, *ezt megúsztam,* gondolta Jamie. Most már csak óvatosan kellett haladnia a próbákkal. A legutóbbi vizsgálati alanya egy hétéves kislány volt, akinek elöl három foga hiányzott. Teljesen elbűvölte, hogy Jamie szivárványokat táncoltatott a fejében. Lauren valamivel komplikáltabb esetnek tűnt.

Jamie a lakótér társalgórésze felé, a kanapéhoz terelte, amely elképesztően kényelmesnek tetszett, és a nő itthon eléggé nyilvánvalóan ezen a helyen szokott lazítani. Minél inkább biztonságban érzi magát, annál jobban sikerülhet a próba. Lauren a kanapé egyik végére telepedett Jamie a másikra ült, szándékosan párnákat halmozott kettejük közé. Az egyértelmű fizikai elkülönülés ígérkezett a legcélszerűbbnek, legalábbis pillanatnyilag.

– Gondolom, könnyebb magának, ha egy kicsit bevezetem abba, amit csinálni fogok, és elmondom, mit keresek. – Lauren bólintott. – Régen az eredmények alapján kategorizálták a boszorkányképességeket – folytatta Jamie. – Megkülönböztettek időjárás-boszorkányokat, konyhai boszorkányokat, gondolatátvivő boszorkányokat, talizmánokhoz és varázsitalokhoz értő boszorkányokat. A legutóbbi években komoly erőfeszítéseket tettek a boszorkányság hatásmechanizmusának tisztázására, és ma már valamelyest eltérő osztályozásra törekszünk.

– Ez a „Szikra pattan, olthatatlan"-hoz képest meglehetősen természettudományosán hangzik.

– Shakespeare semmivel sem segített többet nekünk, mint a *Harry Potter* – mosolyodott el Jamie. – Elnézést, ha akarja, átugorhatom a részleteket.

– Nem kell, szeretek tájékozódni. Szóval hogyan osztályozzák a modern boszorkányokat?

– Mindenekelőtt azt a kérdést tesszük föl, miféle varázserőt meríthet a vizsgálati alany. Öt különböző erőforrás létezik. A varázslás módja és

az elvégezhető varázslatok jellege attól függ, milyen erőhöz férünk hozzá.

– Olyanokhoz, mint a föld, a levegő, a tűz, a víz?

– Ezek mind elemi energiák, az erőforrások egyik típusa. Sok boszorkány csak egy vagy két elemmel dolgozik. A földerővel rendelkezők, amilyen Sophie is, általában jól értenek a növényekhez, gyógyfüvekhez. A levegővel és vízzel dolgozók komolyan befolyásolhatják az időjárást. Egy rokonom megélhetésszerűen űz el viharokat. A tűzboszorkányok a régi időkben csatamágusokként szolgáltak. Ez manapság nem különösebben elterjedt képesség, talán mert a csatamágusok zöme nem élt elég sokáig ahhoz, hogy továbbadhassa a génjeit.

– Szóval a varázslás genetikus alapú? – csillant föl Lauren szeme. Ez jó jelnek tűnt.

– Nem mindig – felelte Jamie. – Egy rokonom családfakutatással foglalkozik. Egyes családokban egészen nyilvánvaló az örökletes séma. Máshol egyáltalán nem érvényesül. Azután akadnak olyanok, mint Sophie, akinek egyáltalán nincs boszorkány a rokonságában, de kifejezetten tehetséges.

Lauren végzett a szendvicsével.

– Jó, ezt eddig értem. Mi a másik négy erőforrás?

– A gondolati erő az egyik.

– Mint a telepátia?

– Igen, és az empátia is. Ezek befogadó készségek, amelyeknél az ember olvas mások gondolataiban vagy érzelmeiben. A legtöbb gondolatboszorkány küldeni is képes gondolatokat mások fejébe.

– Ez nem hangzik valami barátságosan – vonta föl fél szemöldökét Lauren.

– Ahogy a legtöbb boszorkány varázsereje, ez is használhat és árthat. Moira egyik lánya kórházban műtétre váró gyermekekkel dolgozik. Megnyugtató szavakat és érzéseket plántál beléjük. Klassz dolog megnyugtatni egy nehéz műtéttel szembenéző, megrettent kisgyereket.

Lauren tűnődve bólogatott.

– Emlékszem arra, amikor kivették a mandulámat. Halálra rémültem.

Jamie rövid lelki tusa után belefogott:

– A kórházakban rengeteg az ijedt, szenvedő ember. Maga talán többet érzékelt ebből, mint a gyermekek zöme.

– Érdekes teória – vonta föl a másik szemöldökét Lauren. – Térjünk vissza a tudományhoz. Elemi erő, gondolati erő. Mi van még?

– Életerő. Rendszerint ez található a gyógyítóknál. A legtöbb gyógyítót korlátozza, hogy milyen mértékben használhatja föl veszélytelenül a saját életerejét. Némelyikük, például Sophie, össze tudja kötni a gyógyítást az elemekkel, így kevésbé szipolyozza ki saját magát.

– Ez veszélyes a gyógyítóra nézve?

– Azzá válhat – mondta Jamie. – Minden boszorkányság veszedelmes lehet. Ezért fontos a kiképzés; csökkenti a kockázatokat.

– Hurrá. Mi maradt még?

Jamie nem szokott hozzá, hogy a tanulók ezt is hallani akarják.

– Az utolsó két erőforrás jóval kevésbé elterjedt. Egyes boszorkányok ahhoz értenek, amit régebben állatmágiának neveztek, azaz állatokkal való társalgáshoz, vagy akár alakváltoztatáshoz. Sok sámán ilyesfajta hatalommal rendelkezett. Jelenleg is kutatunk, vizsgálódunk, de úgy tűnik, az erőforrás maga a DNS-ünk, a közös evolúció és őstörténet energiája.

Lauren szemöldöke egyre följebb vándorolt. Jamie reménykedett, hogy ez jó jel. Az alakváltás után a gondolati varázserő talán egészen normálisnak tetszhet.

– Néhány boszorkány az asztrálsíkról, avagy a túlvilági létből tud erőt meríteni. Ez a médiumok, időutazók, jövendőmondók, jósok terepe. Ezek meglehetősen ritkák.

– Annyira nem – nevetett Lauren. – Csak bekapcsolom a tévét, és percenként két dollárért annyit bérelek föl magának, amennyit csak akar.

– Abból sincs sok hasznunk – húzta el a száját Jamie. – Rengeteg a szélhámos.

– Ha ütődöttnek tettetem magam, már-már elhiszem, hogy létezik időjárás-boszorkány vagy olyasvalaki, aki gondolatátvitelre képes. De időutazás, alakváltoztatás… bocsánat, de ez első napra túl nagy ugrás.

– Nekem mondja? – villantotta ki a fogsorát Jamie. – Egy dédnagybátyám alakváltó. Szörnyen ijesztő. Négyéves lehettem, amikor először láttam alakot váltani, és utána hetekig rosszat álmodtam.

– De hát miért csinált ilyesmit egy gyerek előtt az az ember?

Jamie remélte, hogy nem rossz ötlet Lauren elé tárnia családjának őrültebb eseteit.

– Nem szándékosan. A két ikertestvéremmel kígyóháborúztunk. Kis műanyag kígyókat igéztünk meg, és egymásnak repítettük őket. A bácsikám véletlenül rosszkor fordult be a sarkon, és műanyag kígyók záporoztak rá. Öreg volt, nem valami jól látott, és nyilván megrémült a kígyóktól. Önvédelemből karvallyá változott. A szívbajt hozta ránk.

– Úgy tűnik, megérdemelték – csóválta a fejét Lauren. – Az ikertestvérei is boszorkányok? A szülei hogy élték túl?

– Anyu boszorkány, méghozzá jó. Némi előlátó hajlammal rendelkezik, vagyis olykor elkap jövő mozzanatokat. Általában hamar lebuktunk, ha rossz fát tettünk a tűzre, de máig sem tudom, mekkora szerepet játszott ebben a varázslás, és mennyi múlt az anyai ösztönökön.

– A testvéreivel mind a heten boszorkányok?

– Dehogy. Az idősebbek közül egyedül Nell. Apu sem boszorkány, ő régi vágású videojáték-programozó, anyu pedig illusztrátor. Az egyetemen ismerkedtek meg egymással, és létrehozták a Varázsvilág első verzióját. Az az internetes játék, amelyet most Nell-lel üzemeltetünk.

– Az édesapja boszorkányt vett feleségül? Tudott róla?

– Berkeley-ben élünk – nevetett Jamie. – Apu azt szokta mondani, anyu még a normálisabb randipartnerei közé tartozott. Ámbár nem hiszem, hogy anyu mindjárt az első randin letámadta a bűbájvetéssel.

– Igaza lehet az édesapjának. Itt, Chicagóban is akadnak igencsak fura alakok. Némelyiket biztosan nem engedném be a lakásomba.

– Ezt elismerésnek veszem.

– Eddig egész jól szórakoztam – vont vállat Lauren. – Na és minden boszorkány képes bűbájt alkalmazni?

– A legtöbben néhány alapszintű dologra képesek, de egyes boszorkányok bonyolultabb bűbájokkal is tudnak bánni. Az anyukám bűbájvető, ahogy Nell és jómagam is. De Aervynnek a nyomába sem érünk, ő Nell fia, most négyéves, és szédületes boszorkány.

– Maguk hagyják, hogy négyéves gyerekek bűbájjal foglalkozzanak?

Próbálnánk csak megakadályozni, gondolta Jamie.

– A varázserőt képezni kell. Az övé korán és erőteljesen mutatkozott meg, tehát dolgozunk a fiúval. Tényleg normális srác, ha épp nem a varázserővel szórakozik.

– Közel áll a szívéhez – fürkészte a férfi arcát Lauren.

– Hát persze. Az unokaöcsém, és a tanítványom is. Nem könnyű ellenállni neki, a legtöbb ember imádja.

– Mitől olyan nagy a varázsereje?

Jamie vállat vont.

– Ki tudja? A bűbáj vetés nálunk családi vonás, tehát Aervynnek extra adag jutott a megfelelő génekből, vagy ilyesmi. Csupán találnunk kell valakit, aki meg tud birkózni a kanalizálásával.

– Kanalizálásával?

– Elnézést, alighanem kezdünk jobban elmerülni a szakmai részletekben, mint amennyire igényelné. Emlékszik, mit mondtunk az ötféle varázserőről? A boszorkánytehetség utolsó két típusa azzal függ össze, amit a varázserőnkkel művelünk. A legtöbb ember korlátozott mértékű varázserővel rendelkezik, amelyet személy szerint alkalmazhat, vagy megoszthat a társaival. Némelyik boszorkány kanalizálóként képes működni, vagyis észleli a varázserőt, és csatornát biztosít hozzá, mederbe tereli. Így aminek egyénileg nincs sok haszna, azt a kanalizálás egy csoportban, boszorkánykörben mérhetetlenül hatásosabbá teszi. A bűbájvetők jól értenek a varázserő megszervezéséhez és hasznos célra fordításához. Nell kiváló bűbájvető, akárcsak anyu, aki képes öt-hat varázserőáram összefogásával igazán körmönfont bűbájokat létrehozni. Úgy véljük, Aervyn az ő nyomdokaiba fog lépni.

Lauren szemöldöke ismét mozgolódott.

– Nem meggondolatlanság ekkora varázserőt egy kisgyermek kezében hagyni? A fiú maga is hozzáfér varázserőhöz, vagy csak bűbájvető?

– Ó, bőven van elemeket érintő varázsereje, és komoly gondolatboszorkány.

Agyas versenyző, gondolta Laurenről Jamie. *Máris levizsgázhatna a boszorkánykategóriákból, még ha egy szót sem hisz belőle.*

Reménykedett, hogy a lány legalább fontolgatja a lehetőséget, hogy a mondottakból igaz valami. Ez megkönnyítené a következő lépéseket.

– Tehát amikor fölmérünk egy boszorkányt, mindössze azt derítjük ki, mennyire kötődik különféle varázserőforrásokhoz. Nem mindegyikhez. Egyelőre tételezzük föl, hogy maga nem időutazó, és nem tud a sasokkal szárnyalni.

Egyhamar biztosan nem, gondolta Lauren fanyarul, és eléggé „hangosan" is, így Jamie óhatatlanul meghallotta.

Még mindig jobb, ha derül rajta, mint ha fél tőle.

– Pár bűbájt fogok alkalmazni, amely eléggé fölerősíti a képességeit ahhoz, hogy rendesen fölmérhessük őket. Nem tudok olyasmit létrehozni, ami nincs eleve jelen, és nem tudom erősebbé tenni magát annál, amilyenné kiképzés révén válhat. Ez csak arra szolgál, hogy nyers képességeit valamivel láthatóbbá, könnyebben megfigyelhetővé tegye. Ez csak a maga egyetértésével lehetséges. A próba során bármikor leállíthatja a bűbájt, csak vissza kell vonnia a beleegyezését. Eléggé megbízik bennem ehhez?

Jamie erősen remélte, hogy igen, mert senki sem gyártott B tervet visszautasítás esetére.

Lauren hosszan, mélyen a szemébe nézett, azután vállat vont és bólintott.

Jamie a lány kávéspoharáért nyúlt, és a kanapé melletti asztalra tette. Első szabály: ne hagyjunk forró anyagot boszorkánytanoncok keze ügyében.

– Kezdjük olyasmivel, amit tegnap érintettünk. Képeket fogok közvetíteni az agyába. Különféle erővel küldöm őket, ez olyasmi, mintha egy műszer érzékenységét mérnénk. Először mindenképpen

tudni fogja, mi az, amit elképzelek. Olyan erővel küldöm a képet, hogy boszorkányságtól függetlenül bárki látná. Azután csökkentem az intenzitást, és kiderül, mikor nem látja már. Csak annyi a dolga, hogy engedje el magát, és mondja meg, milyen képek ötlenek az eszébe.

Miközben magyarázott, Jamie gondolatban egyszerű oktatókört létesített, leginkább azért, hogy megóvja Lauren lakásának berendezését. Így akkor sem fordulhat elő, hogy a körön kívül megperzselődjön valami, ha tévesen ítéli meg a lány elemeket illető varázserejét.

Lauren egy párnára hajtotta a fejét, és megpróbálta kiüríteni az elméjét.

– Nat, a barátnőm, mindig azt mondja, képzeljünk el valami vidám helyet. Például strandot vagy motorozást a tengerparti úton. Várjunk… – pattant föl a szeme. – Ez maga volt? Kacskaringós út, kék ég, motorkerékpár?

– Carmel mellett – bólintott Jamie. – Az egyik kedvenc helyem a motorozáshoz. Egyszer jöjjön el Kaliforniába, és elviszem oda körülnézni.

– Gyönyörű volt. Talán megérné az utazást. Szóval ez telepátia?

– Nem egészen. Az igazi telepátiához az szükséges, hogy tevőlegesen használja a varázserejét, azáltal lásson valamit, amit nem vetítettem szándékosan ki. Egyelőre többé-kevésbé csak igyekszünk megállapítani, mennyire érzékeny a vevőkészüléke. Próbáljuk meg még egyszer! Tartsa becsukva a szemét, és mondja meg, mit lát! Egymás után küldöm az újabb és újabb képeket, úgyhogy folyamatosan beszéljen.

Jamie visszatért a carmeli országúti jelenethez, és mindkettejüket jókedvre derítette azzal, hogy egy ideig az úton kanyarogtak. A lány érdekes módon érezte a szelet, a meleget, a motor rázkódását, noha a legtöbbekhez csak a látvány szokott eljutni.

Egy kis érzelmet is adagolt. Á, igen. A lány azonnal átvette a felszabadultság, az életöröm érzését. Hm, ez valóban nem csekély empátiás készségről tanúskodott.

Jamie lassanként csökkentette az általa küldött gondolati képsor egyes részeinek intenzitását. Izgatottan tapasztalta, hogy a lány most elveszítette a látványt, és csak a többi érzéke fogadta a jeleket. Nyilvánvalóan szokatlan és rendkívül érzékeny gondolatboszorkány került Jamie kezébe.

Óvatosan másik csatornát nyitott a lány megfigyelésére. Az óvatosság soha nem árt. Finoman kisegítette a lányát az első vizsgálatból.

– Jó, ez mókás volt – nyitotta ki a szemét Lauren. – Még sosem ültem motoron. Ezután nem biztos, hogy ellen tudok állni neki.

– Itt, Chicagóban egy kicsivel erősebb a szél hűtő hatása – jegyezte meg Jamie. – Ez érdekes volt. A nem vizuális ingereket nagyon jól érzékelte. Ez meglehetősen szokatlan.

Lauren az égnek emelte a tekintetét.

– Aha, tehát most már a homlokomra van írva a boszorkányság? Ha a varázstehetségem összesen a motorozós ábrándozásig terjed, akkor eléggé ártalmatlannak tűnik.

Jamie-nek volt annyi esze, hogy ne világosítsa föl a lányt, mekkorát tévedett.

– Egyelőre maradjunk annyiban, hogy szokatlanul fogékony az igen csekély intenzitású gondolatkivetítésekre.

– Ez irtó szakszerűen hangzott – vigyorgott kajánul Lauren. – Rányomatom a névjegyemre.

Jamie hozzávágott egy párnát. Miért mindig éretlenkedésre hajlamos tanítványokat fog ki?

– Hunyja be ismét a szemét! Most elemi erőket fogok gerjeszteni, ahogyan tegnap az étteremben, csak látható hatások nélkül. Szeretném, ha megmondaná, érzékel-e valamit.

Jamie erőt gyűjtött, és alapszintű elementáris hálót feszített ki. Kíméletesen kezdte, majd finoman közelebb vitte az erővonalakat Lauren ülőhelyéhez. Egy képzett vagy eleve érzékeny boszorkány már ezt a gyöngéd tapogatózást is érezte volna.

Miután a lány nem reagált, Jamie kissé fokozta az intenzitást. Azután elkülönítve, egyenként alkalmazta az elemeket, de olyan hevességgel,

hogy szinte fejbe kólintotta vele a lányt. Pár perc alatt minden kétséget kizáróan meggyőződött arról, hogy az elemek mágiáját illetően Lauren süket és vak.

– Valószínűleg örömmel értesül arról, hogy egészen bizonyosan nem az elemek boszorkánya.

– Ez azt jelenti, hogy nem tudok vihart támasztani? – nyitotta ki fél szemét Lauren.

– Nagyjából. Ez a legáltalánosabb varázsképesség, de az esetek zömében a leggyöngébb. A boszorkányokat felmérők és kiképzők balszerencséjére egyeseknél iszonyatosan erős, és általában képtelenek szabályozni. Most azonban bátran kijelenthetem, hogy maga nem fog lángra lobbantani, és nem gerjeszt hurrikánt a Michigan-tóról.

– Hát ez tényleg örömhír.

Jamie ellenállt a kísértésnek, hogy Lauren hitetlenségének megfricskázására tisztességes méretű tüzet gyújtson. Igazán kényelmesnek tűnt ez a kanapé, és nem szolgált rá, hogy kiégessék a huzatát.

– Szeretném, ha a következő próbához engedelmeskedne néhány egyszerű utasításnak. Megint csukja be a szemét!

Lauren újra hátradőlt a párnákra.

– Ez szinte jobb, mint egy szunyókálás.

– Könnyű feladatokkal kezdjük. Görbítse be a lábujjait. A lányok mindig festik a lábkörmüket, ez előírás? Nem érdekes, erre ne válaszoljon. Mi a kedvenc színe?

Jamie feltűnés nélkül elhallgatott, csak gondolatban közvetítette a szavakat. *Nyissa ki a szemét, Lauren! Ha a kék a kedvenc színe, miért vörös a lábkörme?*

– A körömlakk hangulatfüggő.

Jamie érzékelte a lány körömlakkos fiókjának képét a színek szerint szépen sorokba rendezett lakkokkal. Gondolatban oldalba bökte Laurent. *Nahát, hányféle körömlakk kell egy nőnek? A ruháit is színek szerint rendezi, vagy csak a körömlakkjaival precízkedik ennyire?*

Elkapta a pillanatot, amikor Lauren ráeszmélt, hogy csak ő beszél hangosan. Sajnos a bepöccent gondolatboszorkányok nagyon

erőteljesen tudják közvetíteni nemtetszésükét. A lányé most a pánikot súrolta.

A vizsgálatnak ebben a szakaszában különös körültekintéssel kellett eljárni. A haragos boszorkányok nagyon ingerlékennyé válhatnak.

– Mondtam már, hogy tűnés a fejemből. Kifelé!

– Nem kell ordítania – vonaglott meg Jamie. – Higgye el, az elméje komoly zajt csap. Nem másztam a fejébe. Éppenséggel fokozottan ügyeltem, hogy kívül maradjak.

– Akkor meg honnan a pokolból tudja, hogy színkódolt a körömlakkos fiókom?

– Félúton találkoztunk, Lauren. Bármennyire képzetlen is, elég jól tud képeket sugározni, hogy észlelhessem őket. Érzelmeket meg végképp. Most már nyugodtan féket vethet a dühére, mert fáj tőle a fejem. Merem állítani, hogy a gondolatboszorkányok teljes eszköztárával rendelkezik.

Lauren még mindig füstölgött.

– Talán csak piszokul érzékenyek a receptorai.

– Nem – kockáztatott meg egy nevetést Jamie. – A gondolatvarázslói képességeim fölöttébb gyöngécskék. Nem annyira haszontalanok, mint a maga elemi varázsereje, de közel sem olyan érzékenyek, hogy elérhetnék azt, amivel gyanúsít. Semmit sem észlelnék, ha maga nem közvetítené.

Hallotta a lány kimondatlan szavait, és megpróbálta eloszlatni a félelmeit.

– Ne feledje, Lauren, működik az erősítő bűbájam. Az utcán a járókelők nem hallják a gondolatait, amikor elmegy mellettük. Ez most ízelítő abból, amire kellő felkészítés után képessé válik, de addigra szabályozni is jobban tudja majd.

Lauren csak meregette a szemet.

Hátrább az agarakkal, nagyfiú. A lánynak időre és mozgástérre van szüksége, úgyhogy gyorsan le kéne állni.

– Minderről majd részletesebben is beszélhetünk. Most ideje szünetet tartani.

Jamie a lány tágra nyílt szemébe nézett. A francba, ezt nem valami ügyesen intézte. A legtöbb vizsgálati alanya nagyon is vágyott a boszorkányságra.

– Tudom, hogy ez sok egyszerre, nem könnyű megemészteni. Haladjunk lépésenként, jó? Most egy barátom vár, együtt ebédelünk. Tartson velem!

– Köszönöm – erőltetett valami mosolyszerűséget az arcára Lauren –, de inkább szeretnék egy kicsit egyedül maradni.

Jamie sajnálta, hogy nem tudja, miként nyugtassa meg.

– Rendben. Ha délután visszajövök, beenged? Mutatok valamit az első gondolatvarázslási gyakorlatokból.

Ezúttal már majdnem igazi mosolyt kapott válaszul.

– Majd megfontolom.

Lauren máris megtalálta a hangját. Helyes, gondolta Jamie. Ha ez a lány csak félig olyan boszorkány, amilyennek hiszi, érdekes idők állnak előttük.

Jamie ismét hazardírozott, megpróbálta fölhasználni az egyetlen információt, amit véletlenül kihalászott a lány elméjéből. Lauren valami Nat nevű egyén társaságára vágyakozott.

– Nagyon hasznos lenne, ha találna valakit, aki hajlandó együttműködni. Nincs olyan nyitott felfogású ismerőse, aki esetleg szívesen megpróbálkozna a gondolatolvasással? Olyasfélével, amit a motorozással csináltunk, semmi hajmeresztő vagy tolakodó dologgal.

Lauren lassan bólintott.

– Tényleg elkelne némi támogatás. Nat, a barátnőm jön vacsorára, ő kizökkenthetetlen, és az ismeretségi körömben azon kevesek egyike, akik jópofának találják a lebegő tányérokat.

– Nem hiszem, hogy maga bármit is lebegtetni fog, de ha egy bizalmasa jelen van, az nagyszerű. Egy órával előbb jövök, mint ő, hogy némi bevezető felkészítő munkát végezhessünk. Szeretik a kínait? Én hozom a vacsorát.

– Szeretjük. Én sült tésztát kérek, Nat salátatekercset. Fagylalttal plusz pontokat szerezhet.

Jamie elbúcsúzott a kanapé sarkában ülő, a párnát magához ölelő lánytól. Még ki sem lépett a házból, amikor elővette a telefonját, és megpróbált elcsípni valami vezeték nélküli hozzáférést. Nem csak Lauren szorult támogatásra.

6. FEJEZET

Jamie: Nell, ez a bejelentkező bűbáj elég húzós. Kétszer is azt közölte, hogy téves a jelszavam.

Nell: Az a dolga, hogy távol tartsa a bajkeverőket, tesókám:-).

Jamie: Bánj velem kedvesen, nővérkém. Legalább részleges jó hírrel szolgálhatok.

Sophie: Ez biztosan azt jelenti, hogy Lauren beengedett.

Jamie: Kávét meg szendvicset vittem neki. Ráadásul jó korán rohantam le. Úgy gondoltam, többre jutok, ha még nincs teljesen ébren.

Moira: Ejnye, Jamie, erre nyilván nem volt szükség. Micsoda modor!

Jamie: Nem tudtam, mi mást vessek be, Moira. Úgy tűnt, hogy ebben az esetben jó modorral nem sokra megyek. Mivel beengedett, úgy vélem, nem döntöttem olyan nagyon rosszul.

Sophie: Sikerült letesztelned?

Jamie: Aha, ezúttal jó alaposan megvizsgáltam. Az elemek síkján totál béna, de a gondolatvarázslat összes válfajában legalább közepesen erős. Délután visszamegyek, és elkezdem vele az alapfokú korlátemelési munkát.

Nell: Semmi elementáris varázsereje? Ez szokatlan. Hogy szerepelt a próbán?

Jamie: Mire távoztam, eléggé le volt hengerelve. A vizsgálati alanyaink zöme szeretne boszorkánnyá válni, vagy legalábbis tud a másságáról. Nem vagyok hozzászokva, hogy nem szívesen fogadott hírt kelljen közölnöm.

Moira: Tényleg nem fogadja szívesen a hírt, vagy csak gondolkodási időt igényel?

Jamie: Nem tudom. Irtózatos erővel képes érzelmeket kivetíteni, és tényleg jócskán fölhúzta magát, őszintén szólva, nem tudom hibáztatni

érte. Nem szoktuk a gondolatvarázslással kezdeni a kiképzést, mert erélyes beavatkozással jár.

Nell: Igaz, és rendszerint az elemeket érintő varázserő keveri bajba a boszorkánytanoncokat.

Jamie: Ez is tény. De a gondolatolvasási edzés sokkal bensőségesebb kapcsolatot feltételez, mint a gyertya-gyújtással vagy virágfakasztással végzett munka.

Sophie: A legeslegelső varázslatommal egy virágot segítettem kinyílni, és igazad van, akkor észre sem vettem Moira néni közreműködését.

Moira: Emlékszem, Sophie drágám. Hogy izgultál!

Jamie: Lauren az észlelési próbánál tulajdonképpen egész nyugodtan viselkedett. Amikor a kivetítésre teszteltem, akkor reagált hevesen. Azt hiszi, benyomultam az agyába.

Moira: Biztosra veszem, hogy ennél illemtudóbban jártál el.

Jamie: Persze, de semmi oka így vélekedni.

Sophie: Hogyan tovább?

Jamie: Egy barátnője megy hozzá vacsorára. Kettejükkel megpróbálok néhány alapgyakorlatot elvégezni. Mihelyt Lauren némi korlátemelési készségre tesz szert, önállóan is kísérletezhet egy kicsit.

Nell: Mondd meg neki, hogy a saját gondolatvarázslási képességeid igen gyatrák.

Jamie: Ami azt illeti, már mondtam, de a jelen helyzetben a szavak nem tudják meggyőzni. Az kell neki, hogy a saját varázserejével vigyen véghez valamit, ami másképpen nem magyarázható.

Moira: Okos. És a barátnője társaságában nagyobb biztonságban is érzi majd magát.

Nell: Még mindig kissé bizonytalannak tűnik az ügy, de valljuk be, ennél jobb kezdésben nem reménykedhettünk. Nem tudom, létezik-e egyszerű mód arra, hogy ilyen hírt közöljünk valakivel.

Jamie: Még valami. Talán kispekulálhatnátok, mi a következő lépés, ha ez a lány erősebb az átlagnál. Azt hiszem, erre elég nagy az esély.

Moira: A gondolati varázserő eleinte nehezen mérhető.

Jamie: Tudom, de minden előképzettség nélkül egészen gyönge közvetítést is fölfogott, méghozzá érzelmi és érzékszervi szinten egyaránt.

Moira: Jaj, nekem. Ez egyértelműen az erőteljes kategóriába helyezi.

Nell: Mindegy, legalább az alapképzésével elboldogulsz.

Jamie: El, de szerintem nem a világ legjobb ötlete minimális korlátemelési kiképzés után magára hagyni egy meglehetősen fogékony boszorkányt.

Moira: Ha eljutunk odáig, nem is fogjuk magára hagyni. Haladjunk sorjában, fiam. Vizsgáld meg alaposabban, azután kieszelünk egy tervet.

Jamie: Köszönöm! Ami azt illeti, eléggé megdöbbenten tapasztaltam ekkora erőt. Az ember azt hinné, valaki már hamarabb észrevette.

Sophie: Nem boszorkányok között él, Jamie. Sok empátiás boszorkány kiképzés híján magától fabrikál szellemi korlátokat, ez megmagyarázhatja, hogy Lauren nem is sejtette a saját varázserejét. A kamaszoknál az elemek mágiája szokott leginkább kiütközni, ha pedig ahhoz egyáltalán nem konyít, elképzelhető, hogy lassanként jutott a varázsereje birtokába, és tulajdonképpen észre sem vette.

Jamie: Értelek, Sophie, de akkor is. Ez a lány tényleg erős. Valós adatokra egyelőre nem tudok hivatkozni, de az ösztöneim ezt súgják. Rendszerint a gyöngébb képességek maradnak észrevétlenül.

Sophie: A gyógyításhoz nincs képessége?

Jamie: Azt még nem vizsgáltam. Ha ma este alkalmam nyílik rá, megnézem, de úgy vélem, nincs. Azt hiszem, a beleérző képessége a gyógyítóival együtt annyira fogékonnyá tenné mások fájdalmára, hogy nem tudna olyan normálisan élni, ahogy most.

Sophie: Ez a képességegyüttes szokta eredményezni a leghatalmasabb gyógyítókat.

Jamie: Valóban, de elképzelhető olyan empatikus gyógyító, aki felnőtt koráig észrevétlen marad?

Moira: Nem. Márpedig mifelénk rengeteg az empatikus gyógyító. Gyermekként súlyosan túlérzékenyek, amíg nem emelnek korlátokat. Láttam azonban empatákat, akik nem boszorkányként élnek. Ezt a készséget viszonylag könnyen palástolhatja, vagy figyelmen kívül hagyhatja, ha csak ezzel rendelkezik.

Nell: Lehet, hogy bűbájvető is. Az egész csinos kombinációt adna. Könnyebb összehangolni egy kört, ha gondolatban térképet küldünk mindenkinek a bűbáj célpontjáról.

Jamie: Ezt pillanatnyilag semmiképpen nem állapíthatjuk meg. Lauren természetesen további kiképzést igényel, hogy ezt fölmérhessük. Elnézést, hogy ismétlésbe bocsátkozom, de mit tudunk tenni a kiképzése ügyében?

Nell: Mi nyugtalanít?

Jamie: Egyelőre csak zsigeri érzés. Visszamegyek a lányhoz, és elkezdem az alapszintű korlátbontási és korlátemelési munkát, de az első néhány leckén túl nem látja hasznomat. Ha olyan erős, mint gondolom, akkor amint kissé megnyílnak azok a csatornák, további kiképzésre szorul, méghozzá sürgősen.

Moira: Mondasz valamit. Amennyiben igazán érzékeny, az alapszintű korlátok nem elégségesek.

Jamie: Chicago belvárosának középen él, mindenhol nyüzsögnek körülötte az emberek. Ha fokozottan érzékeny, és a korlátai ingatagok, nem hagyhatjuk magára.

Moira: Valóban nem. Se az ő, se a mi biztonságunk érdekében nem.

Jamie: Pontosan. Nem szeretném működésképtelenül faképnél hagyni, és végképp nem hiányzik, hogy labilis állapotban veszélyeztessen másokat.

Nell: Ha odáig jutunk, majd kiokoskodunk valamit. Te csak az első vonalat jelented.

Jamie: Egyetértek. Most kicsit kifújom magamat, azután visszamegyek hozzá vacsorázni. Meglátjuk, mire jutunk kínai kajával és fagylalttal. A kapcsolatfelvételi jelentésnek vége, ezennel kiszálltam.

Nell is kilépett a csevegésből, és céltalanul körözött az egerével. Jamie nem ok nélkül aggódott. Sok boszorkánytanonccal dolgozott már. A fenébe is, elsősorban ő oktatta Aervynt. A varázserő, a mégoly túlcsorduló varázserő sem riasztotta önmagában Jamie-t.

Talán Lauren formás lába vonta el a figyelmét. Jamie-t ismerve, ez okozhatott igazán gondot.

*

Nincs élvezetesebb egy szombat délutáni szundikálásnál a világ legjobb kanapéján. Lauren elégedetten nyújtózkodott, és fontolgatta, hogy újabb adag szendergés céljából a másik oldalára forduljon e.

Ma délelőtt kiérdemelte a pihenést. Kávéhozó boszorkánnyal társalogni, aki a fejünkben beszél, és távolról belekukucskál a körömlakk-kollekciónkba, az bizony kemény munka.

Továbbra is lehetségesnek tűnt, hogy mindez egyedül Jamie műve. Az ő gondolatmágiája, az *ő* nyilvánvalóan nagyon is valóságos varázsereje. Laurennek kifejezetten jobban tetszett ez a teória.

Sajnos, ha ez igaz, akkor három nő egy chatszobában meg egy kaliforniai pasas azért szőtték ezt az agyament összeesküvést, hogy meggyőzzenek egy épelméjű nőt saját boszorkány mivoltáról. Annyira nem tengett túl a hiúsága, hogy valami igencsak fura boszorkányvadászat célpontjának higgye magát.

Hogy is volt Sherlock Holmesnál? Zárjuk ki a lehetetlent, és ami marad, bármilyen furcsa, biztosan az az igazság. Valahogy így.

Lehetséges tehát, hogy egy kis telepátiás képességgel bír. Jamie felfogása szerint ettől már boszorkány. A saját olvasatában alighanem csak jobb ingatlanügynök. Hát igen jók a zsigeri ösztönei, és komolyan, mégis mennyivel nehezebb elhinni, hogy az agya megsejt ezt-azt, ha egyszer elhiszi, hogy a zsigerei képesek ilyesmire?

Átfordult a másik oldalára, és úgy döntött, mégiscsak beiktatja a második adag szunyálást.

*

Nat végiglibegett Lauren utcáján. Ma három jógaórát vezényelt le, mindegyiket teltházzal. A lélekjóga nyomot hagyott az emberen. Nat mindennel jobban élvezte, hogy gondjaiba vehette egy csoport tagjait, és mindegyiküket lazábban, könnyedebben, összeszedettebben engedhette haza, mint ahogyan érkeztek.

Gyermekkorában el sem tudott volna képzelni ennyire boldog életet. Illetve – kuncogott magában – ennyire ellentéteset mindazzal, amit egy Smythe-tól elvártak. A jógaoktatás egyes családokban talán nem kelt megrökönyödést, az övében azonban felért egy szektához csatlakozással, vagy a sarki kocsmában hajnalig karaokézással. Meglehetősen közel állt a kimondhatatlanhoz.

És a joga még hagyján, a jelek szerint most egy boszorkánnyal készült vacsorázni. Ez alighanem megdöntötte a teljességgel helytelen viselkedés Smythe-féle rekordját. Lehet, hogy sekélyes élvezet, de örömét lelte abban, hogy szerény részt vállal a családi karma újraegyensúlyozásában.

Nem mintha további indoklásra szorult volna, hogy vacsorázni menjen a barátnőjéhez. Lauren hívta, ennyi éppen elég volt.

Rettentően érdekelte Lauren boszorkánya. A gondolatvarázslás meg a levegőben lebegő tányérok. És valamiféle gondolatolvasó edzés. Izgalmasnak ígérkezett a vacsora.

*

– Ez már jobb. Még inkább el kell lazulnia, tágabbra nyitnia a csatornáit, de már jobb.

Jamie egy kicsit jobbra-balra forgott, hogy oldódjon a hátizmaiban a feszültség. Több mint egy órája ültek a földön Laurennel, dolgoztak a legalapvetőbb gondolatvarázslási gyakorlaton, a szellemi csatornák megnyitásán és lezárásán.

– Még mindig nagyon merevek a korlátai. Ne úgy képzelje el őket, mint valami falat. Inkább könnyű és ruganyos buborékként. Amikor szeretné kirekeszteni a legtöbb tényezőt, távol tartani magától mások

érzelmeit és gondolatait, fölfújja a buborékot. Ha érzékenyebbé akar válni, akkor leereszti a buborékot, szorosabbra húzza, hogy világosabban láthassa, ami odakint található. Nagyon ritkán szabad teljesen lemondania a buborékról, mert akkor teljesen védtelenné válna.

– Csoda, hogy már huszonnyolc évet túléltem – jegyezte meg fanyarul Lauren.

– Jaj, a jelenlegi korlátai eléggé hatékonyak. Valószínűleg nem sokat érzékel abból, amit nem kíván hallani. De hogy igazán alkalmazhassa a gondolatvarázslást, ahhoz az is szükséges, hogy eldönthesse, mikor nyit, és mikor sugároz. Erre a mostani vacak, merev falakkal nem képes. Kifinomultabb eszközökre van szüksége.

– Téglafal, buborék vagy rózsaszínű tollboa. Azt hiszem, még mindig nem értem, mire jó ez.

– Mindjárt érthetőbbé válik, ha ideér a barátnője, Nat. Majd támogatom a korlátszabályozását, amíg maga egyszerű sugárzással és vétellel próbálkozik nála. Higgye el, akkor látni fogja, mi a különbség téglafal és buborék között. Próbáljuk meg még egyszer a buborékot!

Jamie türelmesen végigvezette Laurent a folyamaton, hogy elmélyítse nyugvó elméjét, leheletet küldjön szellemi korlátai felé, a lehelet hullámán lebegtesse buborékját. Néma szellemi érintéssel buzdította, hogy lassan leeressze a buborékot. Helyes, ezúttal Lauren már jobban csinálta.

Különféle diákok különféle szemléltetést igényeltek. Egyeseknél jól bevált a téglafal. A buborék nem tartozott Jamie kedvencei közé, mert mindig azt képzelte, hogy kipukkadnak, de Laurennél láthatólag működött.

A nagy koncentrálásban egyikük sem hallotta, hogy Nat benyitott a lakásba. Jamie észlelte előbb az új személy megjelenését az általa létesített oktatókör szélén.

Nem akart ennyire védtelen állapotban megrázkódtatást okozni Laurennek, ezért gyöngéd szellemi jelzést küldött Natnek, hogy megállítsa. Örült, hogy a lány egyáltalán nem látszott zaklatottnak a fejében megszólaló hangoktól. Talán a tanítványa valami jelet érzékelt a barátnőjétől. Jamie megosztotta az energiáját, szinten tartotta az

összeköttetést Laurennel, és megnyitotta az oktatókört, hogy Nat beléphessen. Azután lassan kinyitotta a szemét, és végre meglátta Natet.

Lauren úgy érezte, szétrobban a feje. Érzések agydöngető szökőárja zúdult rá. Megdöbbenés. Vágy. Félelem. Beletörődés. Szeretet.

Jamie érezte, amint megszakadt a fejében a kapcsolat, miközben hallotta, hogy Lauren a padlóra zuhant. Kikészült. A francba!

Nat egy pillanat alatt Lauren mellett termett. Barátnője felé nyújtotta a kezét, és nagy szemeket meresztett Jamie-re.

– Segítsen rajta! Mi történt?

A férfi Natre nézett. Most már jobban uralta a helyzetet, úgyhogy az árhullám jelentősen apadt. Tudta azonban, teljes bizonyossággal tudta, hogy ez a nő jelenti a hátralévő életét. És abban is biztos volt, hogy reakciójának visszahatása csapott le Laurenre a lány szélesre tárt csatornáin át.

Harmincévi tanulás nyomán hirtelen szorosan lezárta saját korlátait. Varázserőcsápot irányított Lauren megfigyelésére, és megkönnyebbült sóhaj szakadt ki belőle.

– Egyszerű túlterhelés. Semmi komoly, de egy kis alvásra van szüksége. Hol az ágya?

Fölemelte Laurent, és követte Natet az előszobán át. Óvatosan az ágyra fektette Laurent, majd leült mellé. Neki is remegett a lába, és ezt nem tulajdoníthatta boszorkány-újoncságnak.

Mély lélegzetet vett, hogy kiegyensúlyozza magát, behunyta a szemét, és gyöngéden Lauren elméje felé nyúlt. A gyógyításhoz nem értett, de a varázserő-túlterhelés tüneteinek kezeléséhez szükséges alapfokú bűbájtant minden boszorkánykiképző elsajátította. Lecsillapította és bezárta a lány csatornáit, majd mélyebb álmot bocsátott rá.

Amikor kinyitotta a szemét, Nat a lány ágyának másik oldalán ült, lábát olyan könnyedséggel helyezte lótuszpózba, ami csak hosszas gyakorlással érhető el.

– Lauren jól van, csak pihennie kell.

Egy pillanatig csöndben ültek, hallgatták Lauren békés szuszogását.

Nat nagyon nyugodt és nagyon nyitott elmével rendelkezett. Jamie kristálytisztán érzékelte egyetlen gondolatát: mindenki életében akadnak igazán jelentős fordulópontok, az ő legeslegjobb barátnője pedig nyilvánvalóan éppen most ütközött teljes gőzzel egy ilyen pontnak.

Körülbelül ez a helyzet, látta be Jamie is. És Lauren nincs egyedül ezzel.

– Elüldögélhet mellette, az megnyugtatóan hat rá – szólt halkan Nathez. – Farkaséhesen fog ébredni. Hagyjuk aludni körülbelül egy órácskát, azután ennie kell. Megyek, rendelek kínait.

*

Jamie kiment a konyhába, elővette a mobiltelefonját, azután tehetetlenül egy székre rogyott. Igen gyönge és teljesen kiszámíthatatlan előlátó képességét az imént iszonyatos megerőltetésnek tette ki egy jelenés.

Egyetlen pillantást vetett Natre, és elárasztották közös jövőjük látomástöredékei. Kettejük lehetséges jövendő életének képei. Az előlátás csak eshetőségeket mutatott, nem pedig bizonyosságokat.

Basszus. Ez kiborítóan bizonyosnak érződött.

Tánc Berkeley belvárosában, a Shattuck Szálló bárjában. Nat gondtalanul nevetős, hívogató arca. Karácsony reggele Jamie családjával. Közös jógázás napkeltekor, és az a durván valószínűtlen érzés, hogy még élvezi is.

Nat domborodó pocakja, ahogy az első babájukat várja.

Hóemberépítés a házuk előtt egy bölcsődés korú csöppséggel, aki döbbenetesen hasonlít Aervynre. És a nyavalya törje ki, mert Berkeley-ben nem szokott havazni. Ez a hó Chicagóban esik, ahol lakni fognak Nattel, legalább egy nagyon helyes csemetéjükkel meg a hóemberrel.

Ahol elképesztő szenvedélyességgel fogja szeretni Natet és a kisfiút.

Mindez aközben zúdult rá, hogy valaki más gondolati csatornáit tartotta az irányítása alatt. Hihetetlenül pocsék időzítés.

Általában elég lazán fogta föl az oktatás közbeni baleseteket. Kellemetlenségek előfordulnak, boszorkányok kiképzése közben meg különösen gyakran. Rendcsinálás balul elsült bűbájok után, kisebb sérülések begyógyítása, mit sem sejtő bámészkodók eltávolítása az útból, mindez hozzátartozik a munkaköri leíráshoz.

Jamie a falnak támasztotta a fejét. Megpróbált úgy tenni, mintha ez csak oktatási incidens lenne, holott valójában Lauren itt csak mit sem sejtő szemtanúként szerepelt. Egy kilométeres sugarú körben bármely gondolatboszorkány érzékelte volna egy ilyen erejű előlátási epizód rengéshullámait. Lauren gyakorlatilag az epicentrumban tartózkodott, és mindennemű korlát nélkül.

Ez az eset választ adott azonban egy igen fontos kérdésre. Csak nagy képességű boszorkány képes effajta árhullámot viszonylag enyhe túlterheléses rosszullét árán fölfogni. Laurenből tehát ugyancsak nagy varázserejű boszorkány válik.

Jamie pedig éppen kitárta a lány varázscsatornáit.

7. FEJEZET

Lauren a barátnőjével a sarkában lépett a konyhába.

– Fél Chicagót föl tudnám falni, és úgy érzem magam, mintha egy autóbusz gázolta volna el az agyamat. Mi a frászkarika történt?

Jamie, jól ismerve a boszorkánytanoncok szükségléteit, a lány kezébe nyomott egy doboz ennivalót.

– Tessék! Ez segít rendbe hozni az agyát. Azután megbeszéljük.

Nat kivett egy tányért a konyhaszekrényből, azután elképedve figyelte, amint Lauren ipari porszívót megszégyenítve, egyenesen a papírdobozból szippantotta be a sült tésztát. Pedig Lauren aztán tényleg nem szokott éhenkórász kamasz fiúk módjára zabálni.

– Lásson hozzá! – nyújtott Natnek is egy dobozt a férfi. – Higgye el, jobban jár, ha hozzáfog, mielőtt Lauren ezt is bekebelezi.

Jamie figyelte az ismeretlen nőt, akibe majd szerelmes lesz, és a boszorkányt, akit csak most kezdett kiképezni. Most mi az ördögöt csináljon?

Szerfölött kényes beszélgetés várt rá mindkettőjükkel, és nem érezte úgy, hogy bármelyikre is kellően föl lenne vértezve. Beleharapott egy tojásos tekercsbe, és magában leszögezte, hogy Nellnek fogalma sincs, micsoda hálával tartozik neki ezért.

Vegyük úgy, mint egy sokrétűen összetett bűbájt, gondolta. *Haladjunk lépésenként, és próbáljunk semmit sem túlságosan kritikusan fogadni.*

– Jobb már a feje, Lauren?

– Aha – felelte tele szájjal a lány, aki már a második doboz sült tésztát pusztította. – Jót tett a kaja. Maga az a zseni, aki tíz embernek elegendőt rendelt?

– Én. A boszorkánytanoncok mindig éhesek.

– Okos fiú. A tojástekercsekből nem akar hagyni nekem?

Jamie gyors elmepásztázást hajtott végre Laurenen, és épp sikerült rajtakapnia, amint a lány fölfogta Nat gondolatát: *A srác boszorkánynak titulálta, és Laurennek a szeme sem rebbent.*

– Ez hosszú történet, Nat.

– Talán hangosan gondolkodtam? – ráncolta a homlokát Nat.

– Jaj, a francba. Hallom a gondolataidat. Hallom a gondolatait – fordult egyre riadtabb arccal Jamie-hez Lauren. – Mi történt velem?

Jamie annyi nyugalmat sugárzott felé, amennyit csak mert.

– A csatornái túlterhelődtek a mértéktelen adatbeviteltől. Ha ilyesmi következik be, az érintettek gyakran napokra rendkívül érzékennyé válnak. Ahogy előtte nehezen tudta fölpuhítani a gondolati korlátait, most némi fáradozást igényel majd, hogy visszaszilárdítsa őket. Amíg ez nem sikerül, a környezetében tartózkodók gondolatainak és érzelmeinek legalább a felszíni rétegét észlelni fogja.

– Világos – bólintott Lauren egészen lassan, de továbbra is kétkedő képet vágott. – Magát miért nem hallom?

– Fölemeltem a korlátaimat. Éppen azon dolgoztunk, amikor maga túlterhelődött. Engedelmével – fordult Nathez Jamie – a maga korlátait is segíthetek megerősíteni. Lauren pillanatnyilag nehezen tudna túlzott mennyiségű kósza gondolatot kezelni.

Nat egyetértő biccentése után Jamie némán kapcsolatba lépett a nő elméjével. Egyetlen másodpercre megmártózott bámulatosan derűs nyugalmú energiájában, azután kíméletesen megerősítette Nat korlátait.

– Ez várhatóan néhány órára elegendő. Nem teljes kirekesztés, csupán megszűri azt, ami bejuthat. Lauren, amint végzett az étkezéssel, munkához látunk, hogy valamelyest visszazárjuk a csatornáit.

– Nyista! – lóbálta meg az evőpálcikáját a lány, mint valami fegyvert. – Nincs az a pénz, amiért újra eljátszam azt a műsort, amíg nem tudom, mi a franc történt az első alkalommal. Úgy éreztem, mintha szét akart volna robbanni a fejem.

– Az az én hibám – sóhajtotta Jamie –, és óriási bocsánatkéréssel tartozom érte. A kiképző feladata gondoskodni arról, hogy az energiaáramlás ellenőrizhető maradjon, ezt pedig teljesen elszúrtam.

– Hát ez enyhén szólva ellenőrizhetetlenné vált.

Jamie látta, hogy a lány továbbra is a homlokát ráncolja.

– Ugye még most is fáj a feje? Tart itthon fájdalomcsillapítót vagy ilyesmit? Az valószínűleg segít a bajon.

Lauren egy harmadik doboz sült tésztával a kezében vonult ki a helyiségből.

*

Három doboz sült tészta és négy tojásos tekercs után Lauren végre jóllakottan terpeszkedett el a kanapéján Nat mellett, és Jamie-t fürkészte.

– Akkor térjünk vissza a nagy kérdéshez. Mi az ördög történt?

– Vannak ötleteim – felelte Jamie –, de előbb szeretnék egy kicsivel több információt begyűjteni. Arra kérem, próbáljon visszagondolni, és pontosan mondja meg, mire emlékszik abból, amit érzett.

– Összpontosítottam, igyekeztem összezsugorítani a buborékomat. – A lány Natre nézett. – Te jobban csinálnád nálam. Sokban hasonlít a te légző- és meditációs gyakorlataidhoz.

– Buborékodat? – rökönyödött meg Nat.

– Ez a gondolatboszorkányok első leckéje – magyarázta gyorsan Jamie. – A cél olyan rugalmas korlátok létrehozása, hogy Lauren szabályozhassa, mi jut be az elméjébe, illetve ki onnan.

– Lauren gondolatboszorkány?

Rajta, Nat! – gondolta Lauren. *Gondolatboszorkányság, enyhe telepátia vagy mit tudom én, micsoda.*

Ha el tudott terülni tőle a padlón, bizonyára tényleg rejtőzött benne *valami,* de ez nem tette boldoggá.

Jamie bólintott, és merőn nézte Natet.

– Azt hiszem. Ma még további vizsgálatokat végzünk, hogy megbizonyosodjunk róla, de aki nem boszorkány, az nem tud túlterhelődni.

– Érdekes az életed, kislány! – nevetett Laurenre Nat.

Lauren látta Jamie egyértelmű megkönnyebbülését. Ez érdekesnek tűnt. Vagy talán mégsem. A legtöbb barátját alighanem kissé megrendítené a hír, hogy „figyelj, a haverod boszorkány."

– Szerintem Jamie attól tartott, hogy esetleg elhagyod a süllyedő hajót – bökte oldalba a könyökével Natet.

– Ezt hallotta? – döbbent meg láthatólag Jamie.

Ez azt képzeli, tudok olvasni a gondolataiban. Hülye boszorkány.

– Nem kellett hozzá semmiféle gondolatvarázslós felhajtás – ölelt magához egy párnát Lauren. – Fogadok, hogy csapnivalóan pókerezik. Nem amiatt kell izgulnia, hogy Nat belezakkan ebbe az egész boszorkányosdiba, hanem miattam.

– Igen, ezt fölfogtam – grimaszolt Jamie. – Akkor térjünk vissza ahhoz, ami történt. Azon fáradozott, hogy leeressze a buborékját…

– Úgy véltem, mintha sokkal jobban menne, mint az előző alkalmakkor. Éreztem a maga jelenlétét, valamiféle kiegyensúlyozó hatását, de mindössze ezt kaptam magától… – lassult le, majd akadt el Lauren, ahogy gondolatban végigment az ezután történteken. – Várjunk csak egy pillanatot! – meredt Jamie-re. – Azt feltételeztem, hogy én terheltem túl önmagamat, hogy elveszítettem az uralmat valami fölött. Pedig ez magától indult ki. Ez a roppant hullám magától jött. Mi a fene történt?

– Jól gondolja – nézte rezzenéstelenül a férfi. – Nem maga tette. Egy pillanatra elveszítettem az irányítást, és sajnos annyira szorosan összekapcsolódtunk, hogy ez részben áttevődött magára. Mint már mondtam, ennek nem lett volna szabad előfordulnia, és elnézést kérek érte.

– Azt hittem, Nell azért magát küldte, mert jól ért az ilyesmihez.

Lauren nagyon is megijedt, hogy egy kontárkodó boszorkány férkőzött a fejébe. Ráadásul az ő jóváhagyásával.

Jamie sóhajtott.

– Nagyon jól értek hozzá. Nem ez okozott gondot. Emlékszik arra, amikor ismertettem a varázserő különböző fajtáit? Az én tehetségem elsősorban az elemek energiaszintjén jelentkezik, de egy kicsit az összes többihez is konyítok. Részben ez tesz jó kiképzővé, hiszen

mindenhez értek valamicskét. Sajnos az egyik képességem a gyönge és nagyon esetleges előlátás.

– Előlátás?

– Maga a jövőbe lát? – hajolt előre a kanapén Nat.

Ha az egyikünk tényleg boszorkány, akkor Nat az, gondolta Lauren. *ő sokkal nyitottabb az effélére.*

Jamie fölvonta a vállát.

– Az előlátás nem igazán világos, emiatt ez sokszor kellemetlen képesség. Lehetséges jövőket láttunk, és nem is feltétlenül a legvalószínűbbeket. Nekem rendszerint csak apró felvillanások, röpke mozzanatok jelennek meg. Ez a mostani a szokásosnál hosszabb és erőteljesebb volt.

Ez a pasas látja a jövőt? Ez tényleg vérfagyasztó.

– Szóval egy teljesen véletlenszerű esemény ütötte ki az agyamat?

– Nem, nem véletlenül történt – sóhajtotta Jamie. – Az előlátási eseményeket rendszerint kiváltja valami.

Hosszú csönd támadt, amely alatt Jamie kimondottan feszélyezettnek tűnt. Lauren várt.

– Nem óhajt beavatni? Mi váltotta ki a dolgot?

– Szerintem én – szólalt meg Nat.

Lauren a fejét rázta. Nem létezik, hogy Nat legyen ezért a felelős.

– Ebben nincs semmi logika. Még azt sem tudtuk, hogy bejöttél. Nyilván a saját kulcsodat használtad.

– Én tudtam – mondta Jamie. – A feladatomhoz tartozik az oktatókör kerületének figyelemmel kísérése, így gondoskodom arról, nehogy valaki megzavarjon.

– Megszakítottam a kört? – szörnyedt el Nat. – Ez terhelte túl Laurent?

– Szó sincs róla – fogta meg Nat kezét a férfi. – Egyáltalán nem maga tehetett róla. Én engedtem be a körbe, mert Lauren bízik magában, és mert kifejezetten derűs, nyugodt a lelkiállapota. A következő kiképzési gyakorlatnál be is akartam vonni magát a körbe.

Jamie fölállt, a konyhába ment, és két félliteres doboz csokoládéfagyival tért vissza. *Jézusmária!* – hökkent meg Lauren.

Régen rossz, ha egy pasas egyből fagylalttal próbál levenni a lábunkról. Ámbár lehet, hogy beválik.

Ismét megéhezett.

Jamie leült a földre, és Natre nézett.

– Maga semmit sem tett Laurennel. Velem tett valamit. Maga váltotta ki az előlátásomat.

– Atyám, maguknak, boszorkányoknak a kiváltás a dilijük – nevette el magát Lauren. – Előbb én váltok ki bevonó bűbájt, azután Nat váltja ki a maga előlátását.

Elkomorodott, mert őrült gondolat ötlött az eszébe.

– Várjunk, ez azt jelenti, hogy Nat is boszorkány?

Jamie jobban szemügyre vette Natet, és újra megfogta a kezét.

– Ez jó kérdés. Mindjárt elvégzem ugyanazt az alapszintű letapogatást, amit az elején Laurennél végeztem el.

– És pontosan mikor történt ez a kis háborgatás? – kérdezte Lauren.

– Ne nyaggasd már, Lauren! – szólt rá a barátnője. – Ha téged kérdezett volna elsőnek, megengedted volna neki, hogy „letapogasson"?

Nat rendkívül ritkán ütött meg vele ilyen hangot.

– Nem.

– Ha ez hozzátartozik a lényedhez, kedvesem – nézett rá nagyon komolyan Nat –, akkor nem árt tudnod. Ez a sors adománya, márpedig felelősséggel tartozunk azért, hogy megismerjük és kibontakoztassuk a tehetségünket. Ha Jamie segíthet ebben, engedj neki némi mozgásteret. Nem szeretném, hogy a legváratlanabb pillanatokban elájulj nekem. Tudnod kell, mi munkál benned.

A különc Natalia Smythe így adja az ember tudtára, hogy ideje felnőni és együttműködni, gondolta Lauren.

– Egyszer még nagyszerű anyuka válik magából – jegyezte meg elismerően Jamie.

– Bocsánat… – pirult el Nat. – Nem sűrűn szoktam kiselőadásokat tartani.

– Annál imponálóbb, amikor megteszed – mondta Lauren.

Nat a férfira nézett.

– Szóval meg kéne fogadnom a saját tanácsomat? Nem hiszem. Csak nem vagyok én is boszorkány?

– Nem. Rugalmas és tiszta az elméje. Jól tudna bánni a varázserővel, de maga nem boszorkány.

– Honnan tudja ezt ilyen gyorsan eldönteni? – csodálkozott Lauren. – Nem kell elvégeznie azt a sok vizsgálatot, amit rajtam?

– Nem – rázta a fejét Jamie. – A varázserő jelenlétét vagy hiányát nagyon hamar ki tudom puhatolni. Ha az ember varázserőforrásokból merít, akár önkéntelenül vagy képzetlenül is, az lenyomatot hagy, egyfajta visszhangot kelt. Ez félreérthetetlen, és Natnél nincs ilyen.

– Ez a sors nagyon furcsa fintora. Natből sokkalta jobb boszorkány válna, mint belőlem.

– Segéd oktatónak is kitűnő – villantotta ki a fogsorát Jamie. – Kiegyensúlyozott gondolat- és érzelemvilága nagyon jó szolgálatot tesz.

– Szóval azt reméli, Nat majd kordában tart engem – forgatta a szemét Lauren.

– Azt is. De már elég hosszúra nyúlt a nap. Pihenjen egy kicsit, holnap újra nekilátunk. – Jamie Natre nézett. – Vissza tud jönni?

– Hogyne – bólintott Nat. – Most pedig én is megyek.

*

Ahogy kiléptek Lauren házának kapuján, Nat megállt.

– A jógastúdiom csak pár háztömb innen. Szeretnék beszélni magával. Nincs kedve útközben meginni egy kávét?

Jamie lenézett a lányra. Ajjaj. Újabb kínos beszélgetés. A Laurennek tartott kiselőadásból egyértelműen kiderült, hogy Nat nem könnyű ellenfél. De vajon hogyan birkózik meg a jövőt érintő látomásokkal?

– Beérem a teával, amit a stúdióban tud adni.

Nat jól a szeme közé nézett.

– Rendben. Azután elmondja nekem, mit látott még az életemről.

– Á, szóval ez nem kerülte el a figyelmét. Jó, beavatom, de előbb jussunk fedél alá erről az istenverte hidegről.

Némán ballagtak az utcán. Jamie párakarikákat fújt a leheletével, és azon töprengett, mennyit áruljon el a nőnek.

A hallgatás azután is folytatódott, hogy Nat beengedte a stúdióba, és elment teát főzni. Jamie belépett a jógaterembe, és körülnézett. A helyiség a lány egyéniségét tükrözte.

Nat kisvártatva két csésze teával jelent meg, és leült a férfi előtt.

Milyen elképesztően nyugodt, gondolta Jamie.

– Tudja, Lauren igazán szerencsés. A maiakat nem minden barátnő kezelte volna akár megközelítőleg olyan higgadtan, mint maga. Lauren csak most kezdi belátni, hogy a gondolkodása nem mindennapi erővel bír.

– Úgy érti, boszorkány.

– Úgy. Maga most jócskán megnehezíthette volna a dolgát, kínosabbá tehette volna a helyzetet. Aranyat ér az olyan barát, aki olyankor is elfogadja az embert, ha a szabályok ilyesformán megváltoznak. Úgy tűnik, maguk mindketten tudják ezt.

– Az egyetemen az első tanév legelején ismerkedtünk meg – mosolyodott el Nat. – Ugyanabba a kollégiumi szobába kerültünk, és azt hiszem, kábé öt percbe tellett, hogy életre szóló kötelek alakuljon ki közöttünk. Miután lediplomáztunk, jógastúdiót akartam nyitni. A családom hevesen ellenezte. Nem illett az arról alkotott elképzelésükhöz, hogy mivel töltse az idejét egy Smythe-lány.

– Tényleg? – Jamie látomásaiban Nat rokonsága egyáltalán nem szerepelt. Talán nem véletlenül maradt ki. – Szerintük mivel kellene foglalkoznia?

– Ez hosszú történet. Na mindegy, két hónappal diplomázás után, amikor betöltöttem a huszonegyet, kisebb örökség ütötte a markomat. Bérleti szerződést írtam alá erre a helyre, és fölfogadtam egy vállalkozót, hogy átépíttessem. A jelek szerint apám megpróbálta elgáncsolni a szükséges engedélyeket. Alighanem sikert is aratott volna, de Lauren az új munkahelyén egy ismerőse révén neszét vette. Komolyan barátságtalan sajtóhírveréssel fenyegette meg apámat, aki erre visszakozott. Én csak két évvel ezelőtt értesültem erről, és akkor sem Laurentől.

Jamie figyelte, ahogy Nat beszélt, próbálta összeegyeztetni az általa leírt szegény kis gazdag lányt a látomásaiban szereplő asszonnyal, azzal, aki hóembert épített és kora reggel jókat nevetett.

Az ő népes, lármás és civakodásra hajlamos családja egyetlen tagjáról sem tudta elképzelni, hogy igazán megpróbálja meghiúsítani az ő álmait.

– Nem kell sajnálnia – szólalt meg ismét Nat. – Imádom az életemet. Ezt nem mindig mondhattam el, de az előzmények vezettek el idáig.

– Most kissé őrült fordulatot vett az élete. Ezzel nincs problémája?

– Lauren élete soha nem unalmas. – Nat kortyolt a teájából, és egy pillanatra elgondolkodott, azután komolyabban is válaszolt. – Az ember olykor tudja, hogy az egész életét egyvalakivel fogja eltölteni. Társsal, gyermekkel, baráttal. Hosszú idő alatt óhatatlanul adódnak meglepetések. Ha Lauren boszorkány, hát akkor egy boszorkány barátnője vagyok.

Látszott, hogy Nat ki fog tartani. Jamie eltűnődött, hogyan lehetséges, hogy aki undok szülők mellett nő fel, megtanuljon így szeretni. Ideje kideríteni, befér-e a szívébe még valaki.

– Meg tudna birkózni két boszorkánnyal a baráti körében?

Majdnem hozzátette, hogy az megkönnyítené Lauren dolgát, de inkább hallgatott. Most már kettejükről kellett beszélniük. Csak Natről és Jamieről.

– Ha össze akar barátkozni velem, el kell mondania, mit látott – mosolyodott el lassan Nat. – Nem tűnik igazságosnak, hogy többet tudjon a saját jövőmről, mint amennyit én tudok róla.

Hát erősen közeledtek az ingoványos, süppedékes talajhoz. Jamie még mindig nem tudta, pontosan mennyit is mondjon el a lánynak.

– Hangsúlyoznom kell, hogy az előlátás tényleg megbízhatatlan. Olykor a jövőt mutatja, olykor csak lehetőségeket. Erősen értelmezés kérdése is, hiszen a látomások nem mindig szó szerint veendők.

– Ugye nem rajong ezért az előlátási tehetségéért? – ráncolta a homlokát Nat.

– De nem ám. Nagy szívás. A jövő hangjait hallani egészen addig menő, amíg az embernek be nem ugrik egy két másodperces villanás,

amelynek a jelentéséről fogalma sincs, sem arról, hogy valóban meg fog-e történni.

– Szóval csak pár másodpercet látott a jövőmből?

– Nem. Ez nem egészen szokványos előlátási epizód volt. – Jamie elhallgatott. Úgy vélte, jogos, hogy a lány értesüljön erről, és talán könnyebb, ha megmutatja neki. Halálkínos lenne, ha megpróbálná szavakba önteni. – Megoszthatom magával, amit láttam. Az előlátás mély lenyomatot hagy, úgyhogy szinte felvétel maradt bennem róla, amit le tudok játszani magának. Ehhez azonban az szükséges, hogy nyitott maradjon felém. A gondolati képességeim meglehetősen gyöngék, tehát ezeket a részleteket csak úgy tudom kivetíteni, ha segít nekem.

Nat kortyintott a teájából.

– Félreértés ne essék, de nem ez kólintotta fejbe Laurent?

Tényleg nem könnyű ellenfél.

– De valami efféle. Van azonban két nagy különbség. Az előlátás durva behatást jelent, és ez a mostani túltett az esetek zömén. Ha egy visszajátszással kerül kapcsolatba, az nem gyakorol olyan erős befolyást, mint az eredeti. Ezenkívül maga nem gondolatboszorkány. Abból, hogy Lauren ilyesformán túlterhelődött, úgy látom, igen érzékeny. Egyszer még nagyon erőssé fog válni. Egyelőre csak különösen sérülékennyé tette őt ez a körülmény.

– Ha tehát én ültem volna ott helyette, rám nem hatott volna ennyire?

– Nem bizony. És most engem sem ér meglepetésként a dolog, ezért várhatóan mederben tudom tartani a reakcióimat.

Jamie ezt remélte. Nem repesett örömében a lehetőségtől, hogy megoszthatja előlátási élményeit a nővel, aki betekint azokba. Nem csekély ravaszságot igényelt tőle, hogy a látomásokat megossza ugyan, de érzelmi reakcióit megtartsa magának. Gondolati erői zavaros vizekre kalandoztak.

– Maga ugyebár jógázik, tehát képes meditálni, megtisztítani a tudatát.

– Természetesen. Senkinek sem véletlenül ilyen az elméje.

Nat pár kényelmes jógapárnát vitt oda, és az egyiket a férfinak adta. Kecsesen helyet foglalt, és tökéletes lótuszülésbe fonta a lábat. Jamienek volt annyi esze, hogy meg se próbálja majmolni.

– Fizikai érintkezéssel könnyebb, amennyiben ez nem zavarja magát.

– Persze, hogy nem. De Laurennel nem csinálta.

– Valóban. Ez afféle mankó, ezért a kiképzés kezdetén igyekszünk mellőzni. Amint Lauren kizárólag szellemi kapcsolat alkalmazásával is képes dolgozni, az érzékenység növelése végett megfejelheti fizikai kontaktussal. Mivel ez most nem kiképzés, folyamodhatunk a könnyebbik megoldáshoz. – Jamie közelebb húzódott Nathez, hogy a térdük egymáshoz érjen, és megfogta a lány két kezét. – Hunyja be a szemét, és tegye azt, amit rendes körülmények között szokott, hogy megtisztítsa a tudatát. Rövidesen adom a képeket.

Jamie nyakon tudta volna vágni magát, amiért azt képzelte, a fizikai érintkezés majd megkönnyíti a dolgát, és elszántan hozzáfogott saját tudata megtisztításához.

Hallotta, hogy Nat légzése lelassul, érezte, amint elméje ellazul. Nagyon is irigyelte a lányt kifogástalan készségeiért. Nat oktathatott volna egyet-mást az ő boszorkánytanoncainak.

Először szavak használatával, majd csak gondolati érintéssel gyöngéden csatornát nyitott kettejük között. Rendszeresen végzett ilyesmit a boszorkánynövendékeivel.

Ez most egyáltalán nem érződött kiképzési gyakorlatnak.

Lassan felszínre hozta az előlátási lenyomatát. Szinte filmtekerccsé alakította az emlékeket, és elindította a lassított lejátszást.

Nat a bárban táncol, az arca félreérthetetlenül hívogató. Jamie még a látomás ködében is érzékelte, hogy a zene mozgósítja a lányt.

Nat karácsony reggelén az ő családja körében. Ezúttal mintha gyomorszájon vágták volna Jamie-t a lány reakciói. Zavarodottság. Irigység. Vágyakozás. Sóvárgás az összetartozásra, és kislányos szomorúság. Jamie rettentően igényelte, hogy megnyugtathassa. *Ez itt a családom* – közvetítette szelíden. *Bemutatlak mindenkinek.*

Jógázás egy réten, reggeli fény dereng a nő arcán. Jamie érezte, ahogy Nat babusgatja, lecsillapítja másik énjét, a szomorkodó kislányt.

A jóga kiegyensúlyozta. Azután meglepődés, ahogy Nat rájön, hogy nincs egyedül. Jamie megértette, hogy a lány nem látja a kisfiút. Ez az ő látomása, az ő jövendő memóriája. Nat csupán érzi magában az új életet.

Nat kisbabától domborodó pocakkal. Jamie érezte a nő mosolyát, a születendő gyermek felé fordulását.

Hóember, totyogó csöppség. Jamie érezte, amint Nat a majdani gyermeknek nyújtja a kezét. Azután megszakadt a kapcsolat. A férfi szeme fölpattant. Nat arca elfehéredett, a szeme tágra nyílt, arcát könnyek szántották.

– Magára hasonlít. A gyerek magára hasonlít.

Jamie szorosan fogta a lány két kezét. Nem csak Nat reszketett.

– Ez a mi kisfiunk. Ez azért olyan erős. A saját jövőmet láttam.

– Gyönyörű gyerek – eredtek el ismét Nat könnyei. – Hogy hívják?

– Nem tudom – sajdult meg Jamie szíve, és nagyon halkan beszélt. – Nat, az előlátás nem bizonyosság. Nem tudom biztosan, hogy az a fiú egyáltalán létezni fog-e.

– Valóságosnak érződött – sápadt el még jobban Nat. – Szerettem. Nem tudom, hogyan csináljam.

Jamie az ölébe emelte a lányt, és átkarolta.

– Én sem tudom.

Lassan megszűnt remegni a világ. Nat fázott. A férfi elkapott egy erővonalat, és némi hőt szivattyúzott a helyiségbe. Nem valami kifinomult eljárás, de a célnak megfelelt. A varázsfortélyaival máskor is ráért még lenyűgözni a lányt.

Miután Nat fölmelegedett, a férfi lezárta a göndör hajú kisfiús és hóemberes gondolatokat. Csak egy módot tudott a helyzet megoldására, amikor az egész jövője forgott kockán.

– Megéhezett? Ismerek egy rendes sushizót.

*

Lauren teával meg egy tálka ropipereccel indult vissza imádott kanapéjához. Micsoda nap! A fejét még most is bizonytalanul üresnek

érezte, ahogyan a gyomrát. Ha továbbra is ilyen iramban eszik, komolyan meg kell növelnie a következő élelmiszer-rendelése mennyiségét.

Szóval ő boszorkány. Mindenesetre rendelkezik valamiféle gondolati erőkkel. Talán alapvetően empata. Ez még nem hangzott teljesen flúgosan. Majd holnap jobban átgondolja. Most fájt a gondolkodás.

Lauren elengedte a tudatát, és az álom felé sodródott. Figyelte, amint a tudata az álom peremére jut. Tánc valami bárban. Nat egy sereg emberrel karácsony reggelen. Nem Nat családja, mert Smythe-ék sokkalta kimértebbek. Nat hatalmas, várandós pocakkal. Nat hóembert épít egy kölyökkel, aki szakasztott olyan, mint Jamie.

Olyan hirtelen ült föl, hogy kiborította a ropiperecet. Nat és Jamie? Újra behunyta a szemét, hogy kiélesítse a képet. Nem. Nat, Jamie meg egy Jamie-re nagyon hasonlító kisgyerek. Egy családot alkotnak. Laurenbe hasított a tudat, hogy a férfi mennyire szereti Natéket.

Ez nem álom volt, hanem Jamie fejéből származott. A férfi előlátása önmagáról és Natről szólt. Ez hengerelte le őt annyira, Jamie érzelemáradata. Szent ég! A legjobb barátnője gyerekeket fog szülni egy boszorkánynak?

Lauren fölvette a teáját. Most már teljesen fölébredt, bőven akadt átgondolnivalója. Megpróbálta elképzelni az imént látott jövőt. Lehet, hogy nem ácsingózott fura boszorkányos varázserőre, de talán nem egyedül az ő élete vett hirtelen éles fordulatot.

Azután egy kósza gondolat kis híján forró teával locsolta meg az öleben kialakult ropiperecrumlit. Jamie előlátásából kimaradt egy részlet.

Nat édesanyjának szét fog robbanni a feje. Jamie ezért önmagában tapsot érdemel. Még ha boszorkány is.

8. FEJEZET

— Mami, ki az a csinos néni?

Nell fölnézett a számítógépből. Legkisebbik fia almát majszolt, és kíváncsian nézte őt.

– Milyen néni, Aervyn?

– Aki Jamie bácsival játszik.

– Jamie bácsi Chicagóba utazott, angyalom.

– Tudom. Ott havazik, mami. – Ez komolyan lenyűgözően hatott egy Kaliforniában élő gyerektől. – Jamie bácsi hóembert épít egy csinos nénivel meg egy kisfiúval, aki hasonlít rám.

A mindenit! – gondolta Nell. Aervyn komoly varázserővel rendelkezett, de a fél földrésszel odébb tartózkodó Jamie gondolatain biztosan nem osztozhatott.

– Hogy néz ki az a csinos néni, életem?

– Aranyhajú, és a szeme tisztára hunyorgós, amikor nevet. Sokat nevet. Jamie bácsi igazán szereti. Ahogy engem is szeret, úgy, hogy néha belefájdul a szíve.

Mi a csuda folyik Chicagóban? Nell az ingatlaniroda honlapján látta Lauren fotóját, tudta, hogy a lány vöröses-barna hajú. Jamie gyorsan dolgozott, de kevesebb mint két nap alatt komolyan beleszeretett volna egy idegen nőbe? Az ő elégedett agglegény öccse? Ugyan már. Aervyn roppant varázshatalmával együtt is csak négyéves. A világ nem mindig ésszerű, ha az ember négyéves.

– Nem tudom, ki az, angyalom. Majd ha legközelebb beszélek Jamie bácsival, megkérdezem tőle. Nem akarsz olvasni?

– Játszunk varázsolósat!

Aervyn lazán átváltoztatta az álmáját csillogó ezüstgolyóvá, és fölfüggesztette kettejük között a levegőben. Ez volt a kedvenc szórakozása. A játszótársaknak az ellenfél kezébe kellett lökniük a

labdát. Az egyszerű játék az elemek energiáinak irányítására és ellensúlyozására nevelte a boszorkánytanoncokat.

Nell fölkészült arra, hogy csaljon, és mágikus csikizést bocsátott Aervyn hasára. Mostanában már egyedül így tudott győzni.

A saját bordáira irányzott csikizést csak akkor vette észre, amikor az célba ért. Ebadta huncut boszorkánypalántája! Hol tanult meg így leplezni egy elementáris bűbájt? Jamie tűnt a legvalószínűbb ludasnak. Nell kiegészítette anyai tennivalóinak listáját az öccséhez intézett hosszas dörgedelemmel.

*

A lustálkodós vasárnap reggelek kincset érnek. Lauren addig szendergett a takaró alatt, amíg a hasa meg nem unta a lustálkodást. Eljött az ideje egy szendvicsbeszerző futamnak. Azután majd talán átmegy háziasba, és főz egy nagy adag spagettimártást. Készletekkel jól feltöltött konyhájában.

Az internetes élelmiszervásárlás a csúcs. Ha Jamie és Nat beállítanak, még osztozkodni is hajlandó velük. Vagy talán mégsem… betyárosan megéhezett.

Vastag gyapjú cicanadrágot, kapucnis felsőt kapott magára, fölhúzta a bakancsát, és félúton járt lefelé a harmadikról, amikor ráeszmélt, hogy nem vett kabátot. Egy pillanatig viaskodott, és úgy döntött, lusta visszalépcsőzni. Inkább szedi a lábát, elvégre a bolt csak fél háztömbnyire van.

Kipenderült az ajtón, és gyakorlatilag azonnal megbánta a döntését. Chicagóban télen nagykabát nélkül kilépni az utcára elmebetegséggel egyenértékű. Lauren föltépte a bolt ajtaját, és hálásan nyomult be.

Forgott vele a világ. Temérdek beszédhang, érzések tömkelege, mindenből túl sok. Görcsbe rándult a gyomra, az ajtókilincsbe kellett kapaszkodnia. Arra összpontosított. Az jelentette a kiutat. A három lépés, amely ismét kijuttatta az ajtón, maratoni távval ért föl. Miután becsukódott mögötte, térdre rogyott.

– Lauren! – termett barátnője mellett Nat, Jamie rögtön a nyomában. Lauren érezte, ahogy a férfi hamar korlátokat emelt a feje köré. A csönd döbbenetes adománynak tetszett. Lauren óvatosan talpra állt, két kézzel tartotta a fejét.

– Mi a búbánatot keres nyilvános helyen, Lauren?! Még nincsenek korlátai!

– Ordibálni később is tud vele. – Nat karon ragadta a lányt. – Majd azután, hogy én kiordítozom magam, amiért februárban kidugta az orrát kabát nélkül, de előbb vigyük zárt helyre!

Vajon lehetséges anélkül járni, hogy az ember mozgatná a fejét? Minden lépés összerázta Lauren agyát. Úgy hatott az egész, mint egy bazi nagy másnaposság, csak előtte kimaradt a buli. A szabad kezével, amit nem Nat fogott, a fejét tapogatta. Hátha akkor nem esik le.

Elértek a házáig, és föl a harmadik emeletre. Lauren külön-külön elátkozott minden egyes lépcsőfokot. Némán. Még a hangos gondolatoktól is hasogatott a feje.

Nat bevonszolta az ajtón, el a kanapéhoz.

– Idióta! – morogta, és meleg takarót lökött Laurenre. – Főzök teát.

Jamie leült. Lauren érezte a lökést a fejében. Aú!

– Lazítson! Ha nem enged be, nem tudok segíteni.

Jaj, persze. Pont ez hiányzott neki, hogy valaki azon taposson, ami szétmarcangolt agyából megmaradt. Lauren úgy okoskodott, hogy ennél tovább már nem romolhat a helyzet, hát megpróbált ellazulni.

A beszivárgó melegség isteni volt. Szétterjedt benne, bevonta elkínzott fejét, hullámokban hozta a megkönnyebbülést.

– Köszönöm… így már sokkal jobb – nyitotta ki a szemét Lauren.

– Mi történt Lauren? – lépett be a teával Nat.

– Nem is tudom. Elmentem szendvicset venni. Amikor benyitottam a boltba, úgy éreztem magam, mint tegnap. – A lány Jamie-re nézett. – Megint túlterhelődtem?

– Most nem, bár az is előfordulhatott volna, ha nem tartózkodunk a közvetlen közelben. Füllel nem hallható, rendkívül erős boszorkányvészjelzést bocsátott ki, így egykettőre oda tudtunk érni.

Laurennek a torkán akadt a kuncogás. Füllel nem hallható? Néhány szendvics megvásárlása nem gerjeszt denevérhangokat.

– Ezt most mi okozta? Minden héten járok abban a boltban. Valami megváltozott.

– Persze, meg. A gondolati csatornái tegnap jócskán megnyíltak, és még nem ért hozzá, hogy gyorsan visszaállítsa a korlátait. A most következő rövid időszakban valahányszor nyilvános helyre megy, elindulás előtt vissza kell állítania őket. Máskülönben megismétlődik a csemegebolti gikszer, nem képes kirekeszteni a közelében lévők gondolatait, érzéseit.

– Jókor szól – húzta el a száját Lauren, és elvett Nattől egy csésze teát.

– Elnézést kérek! – vonaglott meg Jamie arca. – A tegnapi nap kissé zűrösen alakult. Elfelejtettem ellátni magát az újonc gondolatboszorkányok működési útmutatójával.

– Egyéb tudnivaló is van?

– Igen. Ma átfutjuk az egészet.

Lauren a teáját kortyolgatta. Egyáltalán nem volt lenyűgözve a Jamie felbukkanása óta a fejében zajló változásoktól. Szórakoztatóbb módon is szert tehet az ember másnaposságra.

Fölhajtotta a maradék teát. A feje ennek és Jamie karbantartó munkájának köszönhetően már egészen normálisnak tűnt. Ezek ketten épp jókor jelentek meg. Apropó, ezek ketten…

Laurennek eszébe jutottak a látomásmorzsák, amelyeket Jamie előlátós epizódjából fölcsipegetett. Mára nem csak azt tervezte, hogy az agybuborékja fejlesztésén dolgozzon. Mindenekelőtt tudni akarta, mi a helyzet, és erről Jamie-nek kellett tájékoztatnia őt.

Fölnézett, és ráeszmélt, hogy alaposan lemaradt a fejleményekről. Úgyszólván látta a Jamie és Nat között feszülő energiát. Mintha északi fény kezdett volna villódzni a nappalijában. Mulattatta a dolog, egy pillanatig figyelte a színek táncát.

– Mit lát, Lauren? – vette észre elkalandozását Jamie.

– Valami hülye szivárvány táncikál kettejük között. Tessék! – szögezte a tekintetét a férfira Lauren. – Hallgatom.

Jamie feszélyezetten fészkelődött.

– A tegnapi előlatásom utórezgései érték, de valószínűleg nem sokat fogott föl a tartalmából.

Lauren nem tudott ellenállni. Óvatosan egy képet festett az elméjében – Jamie, Nat, jógázás napkeltekor a réten. A kép kicsit megremegett, ahogy Jamie felé tolta, de a férfi reakciója minden pénzt megért. Irtó helyes, amikor egy felnőtt férfi elpirul.

Újabb – kisfiús-hóemberes – képet kezdett összerakni, hogy átküldje Jamie-nek, és ismét megcsapta a férfi Nat és a saját jövője iránti érzéseinek mélysége. A férfi saját *esetleges* jövője iránti érzéseié. Az előlátás semmit sem szavatol, vagy valami effélét mondott Jamie.

A kép helyett egy gondolatot formált, és azt tolta át. *Nagyon óvatosan bánjon vele!*

Jamie kissé kizökkentnek tűnt.

– Maga tegnap sokkal többet fogott föl, mint hittem. Ügyes gondolatküldés. Reggeli után majd dolgozunk a szabályozásán.

– Hallhatta. A jelek szerint egész jól állok.

– Hallottam. – Jamie a konyhába indult, hátrasandított, és elvigyorodott. – Ahogy ő is – biccentett Nat felé.

– Tudod, hogy bírom a gyűrődést, Lauren.

– Hallottál engem?

– Tisztán és hangosan – villantotta ki a fogsorát Nat.

– Ügyes trükk. – Ismét komoly arcot vágott. – Mit szólsz mindehhez?

– Ahhoz, hogy boszorkány vagyok, vagy ahhoz, hogy a legjobb barátnőm helyes babucikat fog gyártani egy boszorkánnyal?

– Ezek csak eshetőségek, Lauren. Talán egy részük bekövetkezik, talán semmi sem.

Lauren eltöprengett. Tíz éve számíthatta magát Nat legjobb barátnőjenek. Jamie látomásai családot mutattak – egy olyan nővel, aki voltaképpen még soha nem élvezhetett olyat. Lauren elkapta Nat kezét, és gyöngéden megszorította.

– Mit szeretnél, Nat?

Nat szeme megtelt könnyel. Lenézett összekulcsolódó kezükre.

– Azt szeretném, hogy valóra váljon – suttogta. Azután mély lélegzetet vett, és fölnézett. – De mindig is ezt kívántam. Egész életemben. Mindez tényleg azt jelenti, talán esélyem nyílik rá, hogy megkapjam. Nem ígéret, csak egy sansz. Ez a sors ajándéka, Lauren.

Lauren megcsóválta a fejét. Nem kellett volna meglepődnie. Nat kitartása és reménykedése mindig is sziklaszilárdnak bizonyult.

– Ez azt jelenti, hogy most egy boszorkánnyal fogsz járni?

– Valami olyasmit – felelte fanyar mosollyal Nat.

– Ez aztán a faramuci február!

Jamie három tányér szalonnás tojással egyensúlyozva tért vissza a helyiségbe.

– Most már leállhatnak a kitárgyalásommal.

Na jó, sikerült elkápráztatnia Laurent.

– Maga főz is?

– Szoktam. És föltételezem, hogy épp éhen akar halni.

– Nyert. Hallgatózott? – jutott Lauren eszébe, hogy a férfi nagyon is képes ilyesmire.

– Nem. Hogy édesanyámat idézzem: „Csak azért, mert a boszorkányok képesek valamire, még nem szabad megtenniük."

– Szóval – billentette félre a fejét Nat – hallgatózhatott *volna.*

– Nem tettem, de ez valóban meglehetősen alapszintű mágia. Lauren egészen hamarosan képessé válik rá. A telepátia rövid távolságból igazán jól működik. Nekem például könnyebb, ha az elemekre ható bűbájjal alkalmazom. Aktiválom a levegőt, hogy felém tolja a hanghullámokat, amíg meg nem hallom őket, vagy valami ehhez hasonló. Na nem mintha valaha is éltem volna ezzel a lehetőséggel – tette hozzá vigyorogva a férfi.

– Hazudós! – nevetett Lauren. Elvett két tányért Jamie-től, és a kis étkezőasztalhoz lépett.

– Minden boszorkánytanonc legalább egyszer megpróbálkozik vele. Némelyikünket csak hosszabb idő elteltével kapják rajta, de boszorkányfamíliában nem könnyű újat kitalálni. Anyukám ellenbűbájt vetett be, amitől napokig vörösben pompázott a fülem. Így ért véget boszorkánykémkedő pályafutásom.

Lauren boszorkánycsaládok iránti érdeklődése egyszerre személyesebb jelleget öltött.

– A legtöbb boszorkány gyermekei is rendelkeznek varázserővel?

– Az attól függ. A boszorkánytehetség kifejezetten nemzedékről nemzedékre száll. Azt mondanám, hogy átlagosan minden második gyermek boszorkány. További néhányban fölvillan valami tehetségféle, de nem elegendő ahhoz, hogy bármit is kezdjen vele, csak afféle visszhang, ők azonban hajlamosak boszorkánypalántákat a világra hozni, illetve nemzeni. Mintha hordoznák a boszorkánytehetséget, noha ők maguk semmi tényleges varázserőt nem mutatnak.

Lauren elgondolkozott a saját családján.

– Szóval az egyik szülőm talán hordozó vagy ilyesmi? Hogyhogy belőlem boszorkány lett?

Jamie a fejét ingatta.

– Ez is olyan kérdés, ami kicsit fölbosszantja a családfakutatókat. Senki sem tudja a választ. Talán rejtett tehetségek fölismeretlenül maradtak a családjában, de a boszorkányok körülbelül huszonöt százalékánál nincsenek családi előzmények. Maga jó eséllyel ebbe a csoportba tartozik.

Nat mostanáig feltűnően hallgatott. Lauren gondolatban kupán vágta magát. Nem egyedül neki volt oka, hogy személyes érdeklődést tanúsítson a boszorkányok es családjuk iránt. Boszorkánnyal járni egy dolog. Gyerekeket szülni neki egészen más megfontolásokat követel.

Az asztal alatt megszorította Nat kezét.

– Na és mi a boszorkányegyszeregy következő eleme?

– Eljuttatjuk magát odáig, hogy túlterhelés nélkül végig tudjon menni az utcán. Azután majd képessé válik rá, hogy szabályozza a korlátait, és eldöntse, mennyit akar beengedni. Egyelőre azonban a téglafalat kell használnunk.

– Hová tűnt a buborék?

– Az addig működött, amíg szélesre nem tártam a csatornáit. Ha holnap is dolgozni akar, a téglafallal kell gyakorolnunk. Amint azon túllép, visszatérünk a buborékhoz. Natet mérőpálca gyanánt fogjuk alkalmazni. Szeretném, ha elég szoros korlátot építene, hogy semmit se

észleljen a barátnője felől. Ha egy személyt tökéletesen ki tud rekeszteni, az kiindulópont ahhoz, ami tömegben szükséges.

– Most nem hallom őt.

Jamie vidáman megpaskolta Lauren kezét.

– Azért nem, mert most jó kis betonfalat tartok a feje körül, azt, amit a bolt előtt emeltem. Gyerünk át a nappaliba, és eltávolítom.

*

Nell egyre türelmetlenebbül várta, hogy halljon Jamie felől. Tudta, milyen gondokba gabalyodhat órákon belül. Azért a nővérkéje, hogy mentőövet dobjon neki.

Vagy csinos nénik és hóemberek miatt piszkálja. Egy nővér munkaköri leírása szerteágazó és rugalmas. Nell fölkapta a telefonját, és SMS-ezett Jamie-nek: *Azonnal cseteljünk!* Sophie-nak és Moirának is írt, de nekik hozzátette, hogy „lécci".

Nell: Épp ideje volt, tesókám.

Sophie: Jamiel Majd meghalunk friss hírekért. Mi újság Laurennel?

Jamie: Most jöttem el tőle. Tuti, hogy momentán utál. Három hosszú órán át egyfolytában a korlátokon dolgoztunk.

Moira: Az elég soknak tűnik, Jamie. Nem kapkodsz egy kicsit?

Jamie: Nincs más választásom. Tegnap túlterhelődött a lány.

Sophie: Juj! Mi történt?

Jamie: Az én hibám volt. Egészen alapszinten foglalkoztunk a korlátokkal. Végül mutatott némi előrehaladást, és akkor beütött nálam egy előlátási epizód. Az elmúlt évben összesen kétszer fordult elő, és olyankor csap le rám, amikor gondolati összeköttetést létesítek egy boszorkányújonccal.

Nell: Szédületes előlátási epizód lehetett, ha elvesztetted az uralmat, Jamie.

Jamie: Hát igen, az volt. A lányra az utórezgések hatottak, és túlterhelték a csatornáit. Valószínűleg nem következett volna be, ha

Lauren nem rendkívül fogékony. Eszméletlen gondolatboszorkány válik belőle.

Moira: Biztos vagy benne?

Jamie: Ma reggel lement szendvicsért, és a boltban rázúdult a gondolatok garmadája. Két sarokkal odébb is meghallottam a kétségbeesett segélyhívását.

Moira: Ez hihetetlen távolság egy képzetlen boszorkánynál.

Jamie: Ez az. Én meg sem próbálnék ilyen távolságra jelezni, de szerintem még Jennie néninél is ez a felső határ.

Moira: Ha a lány érzékenysége arányos a küldőképességével, akkor nem kis erőpróba előtt állsz.

Jamie: Ezért fordítottunk most három órát a korlátmunkára. Laurennek jó vastag falakra van szüksége, hogy legalább működni tudjon, mialatt a korlátszabályozás finomabb részleteivel foglalkozunk.

Moira: Ez szinte megvakítja az elméjét, Jamie. Valószínűleg hozzászokott legalább csekély mértékű gondolatolvasáshoz, még ha nincs is tisztában vele.

Jamie: Tudom, de ez még mindig jobb, mint tárva-nyitva hagyni. Gyorsan tanul, már csupán néhány másodpercébe kerül, hogy szilárd falat emeljen. Persze igyekeztem elmagyarázni neki, hogy eléggé elszigetelve érzi majd magát. Nem hiszem, hogy tudatában van, mennyire használta föl korábban az erejét, szóval az a gyanúm, holnap némi meglepetés fogja érni.

Sophie: Miben segíthetünk, Jamie? Küldhetek kristályokat és kencéket, hogy valamennyire visszafogjuk az érzékenységét.

Jamie: Az nagyszerű lenne. Pillanatnyilag minden hozzáférhető eszközre szüksége van. A nagyobb probléma azonban az, hogy kiképzésre szorul, méghozzá minél gyorsabbra. Egy kicsit még tudok dolgozni vele, de hamarosan túlnő azon, amire én taníthatom.

Moira: Itt van pár nagy erejű empatánk, de a telepátia egyiküknek sem erőssége.

Nell: Hozd ide a lányt, Jamie! Jennie néni a kézenfekvő választás. Egyaránt empata és telepata, amellett egész jó bűbájvető. Nem tudjuk,

hogy Lauren fog-e kanalizálni vagy sugározni, de ha igen, azt Jennie néni képes kezelni.

Jamie: Én is erre gondoltam.

Nell: Derítsd ki, hogy el tud-e jönni. Én majd beszélek Jennie nénivel.

Moira: Azt hiszem, ez bölcs megoldás. Lauren ilyen varázserő birtokában nem maradhat félig kiképzetlen. Köszönjük a tájékoztatást, Jamie! Nekem most már ideje lefeküdnöm. A hazarepülés Írországból megviselte öreg csontjaimat.

Sophie: Jó éjszakát, Moira néni. Én is kiszállok, az orvosságaim rotyognak a tűzhelyen.

Nell: Jamie, tudsz még maradni egy percet? Valami mást szeretnék kérdezni.

Jamie: Persze, mi a helyzet?

Nell: Ki az a szőke csajszi?

Jamie: ???

Nell: Aervyn látta, hogy hóembert építesz valami szőke nővel.

Jamie: Hú, a fenébe. Ennek a gyereknek is muszáj elcsípnie a hülye előlátásom szélét. Amúgy jól van a fiú?

Nell: Miért, mikor nincs jól? Ez a kölyök varázshurrikánokat gerjeszt, aztán uzsonnát kér. Csak szeretné tudni, ki az a nő. Halljuk a részleteket, tesókám. Mi folyik ott?

Jamie: Hosszú, hosszú történet.

Nell: Hát gépelj gyorsan.

Jamie: Légy könyörületes! Néhány nap múlva hazatérek, és akkor majd beavatlak. Addig kibírod.

Nell: Aervyn azt mondja, szerelmes vagy a nőbe. És van ott egy kisfiú, aki pont úgy néz ki, mint Aervyn. Na, vallj színt!

Jamie: Jaj, istenem, hát soha nincs vége a leégetésnek? Láttam a jövőmet, Nell. Vagy legalábbis egy lehetséges jövőmet, benne Lauren szőke barátnőjével meg Aervyn kis hasonmásával.

Nell: A mindenit! És hogy bírod?

Jamie: Őszintén szólva még nem is tudom, mit mondjak.

Nell: Gyere haza, hogy személyesen cikizhesselek.

Jamie: Igen, én is szeretlek, Nell.

Nell: Hiányzol Aervynnek.

Jamie: A jelek szerint annyira, hogy ötezer kilométer távolságból is vette az adásomat. A hideg futkos a hátamon, Nell. Nem is sejtettem, hogy lehetséges ekkora hatósugár.

Nell: Hidd el, én sem ugrálok örömömben. Feltételezem, hogy ez részben kettőtök szoros kötődésének következménye. Jobb nem is töprengeni rajta.

Jamie: Tudod, Jennie néni mellett ő nálunk az egyetlen, akiben igazán erős a gondolatvarázslói tehetség. Élvezné a kiképzést Lauren társaságában. Talán ráragadna némi varázslómodor.

Nell: Hát, sok szerencsét, ha megpróbálod. Tényleg olyan erős a lány?

Jamie: Azt hiszem.

Nell: Akkor hozd el ide!

Jamie: Azon vagyok. Mondd meg Aervynnek, hogy puszilom, és másszon ki a fejemből. Téged is puszillak.

9. FEJEZET

Lauren hétfő reggel abban a tudatban lépett be az irodájába, hogy nagyon jó napnak néz elébe. Greenley-ékkel már megbeszélte, hogy bejönnek a sorházi szerződés utolsó aláírnivalóinak elintézésére, és valami atomerős téglafalnak köszönhetően csodás csönd honolt a fejében.

A bolti szerencsétlenség megismétlődését elkerülendő, Jamie tegnap addig gyakoroltatta vele a gondolatvarázslási egyszeregyet, amíg Nattel kegyelemért nem könyörögtek. Kemény kiképző őrmesternek bizonyult a pasas, de Lauren ma reggel elindulás előtt lelki szemeivel téglából emelt védőfalat látott, és hallani vélte, amint gyors és megnyugtató puffanással zöttyen a helyére. Valóban haladt előre, még ha Jamie egy kis ráadás megerősítő bűbájjal is kiegészítette saját képességeit. Puszta óvatosságból.

Lauren vidáman intett néhány kollégájának, és befordult a tárgyalóba.

– Jó reggelt kívánok! – üdvözölte Greenley-éket. – Az imént beugrottam az értékesítésre, és elhoztam a jóváhagyott ajánlatot. Pár aláírás kettejüktől, és készen is vagyunk. Néhány hét múlva az új otthonukban lakhatnak.

– Rettenetesen izgatottak vagyunk – bújt Mitchhez Kate, és elmosolyodott. – Ez egyszerűen tökéletes otthon a számunkra, azt sem tudjuk, hogyan köszönjük meg.

Ezt a részét imádta Lauren a legjobban: a vágyak és a lehetőségek sikeres összeegyeztetését. Megfogta Kate kezét.

– Hívjanak meg a babaköszöntőre! Imádom az otthonukban viszontlátni az ügyfeleimet.

Nem érzett semmit. Kate nyilván alig bírt magával a boldogságtól, az egész helyiségnek vibrálnia kellett volna az örömétől. Lauren téglába ágyazott fejének azonban Kate Greenley mintha vadidegen lett volna.

Fegyelmezte magát, miközben végigvezette őket a papírmunkán. Sírni tudott volna. Az ingatlanközvetítés komoly munka, amelyet a kemény robotolás dacára nagyon gyakran csalódás kísér. A jutalma három mozzanatban ragadható meg: amikor az ügyfél megtalálja az igazit, amikor megállapodnak a szerződéses feltételekben, és amikor lezárják az üzletet.

Az a pillanat számít leginkább, amikor az ügyfél és az ingatlan klappol. Ezt semmi sem múlja felül. De a szerződős véglegesítése és az üzletkötéskor a kulcsok átadása is sokat nyom a latban. Lauren ezekért a pillanatokért dolgozott, és tessék, most elérkezett az egyikhez, és kimaradt minden jóból. Tudta ugyan, hogy Greenley-ék boldogok, de a fene vigye el, érezni is szerette volna a boldogságukat.

Nehezére esett, hogy ne szidja Jamie-t. A srác felbukkanása előtt egyáltalán nem küzdött ilyen problémákkal. Nem ő akart boszorkánnyá válni. Tökéletesen elvolt anélkül, hogy egy idegesítő, mágikus baleset fölgerjesztette volna nyughatatlan gondolatvarázslói erőit.

Na jó, úgy döntött, ennyi bőven elég a nyavalygásból. Ami megtörtént, megtörtént, akkor is boldogulni fog. Befejezi az önsajnálatot, ő uralja a téglafalat.

Fölelevenítette Jamie útmutatásait, és a téglafalon belül néhány rágógumi-rózsaszín gondolatbuborékot fújt. Azután lendületet vett, jólesően kirúgott pár téglát, és figyelte a föl táruló nyílást.

Mint valami gátszakadás után, gondolatok és érzések özönlöttek be a lyukon. Zöld szoba, káprázatos, művészi falfestmények, bölcsőben alvó kisbaba. A tennivalók listáján elégedetten kipipált, jókora tétel, és egyszerre büszkeség meg a jövő miatti nyugtalanság. Melengető lubickolás meg ütemes dobogás, tadam, tadam! Végtelen békesség.

És aggodalom!

– Lauren! – fogta meg a vállát Mitch.

– Hogyan? – ocsúdott föl furcsa zavarodottsággal.

A háttérben különös dobolás hallatszott, a házaspár aggodalmat sugárzott.

Túl mély érzelmeket. Túl sokat. Téglát gyorsan, bezárni a lyukat! Lauren vigyázott, nehogy pánikba essen, elhúzódott, és maga elé

képzelte az erős, szilárd, hézagmentes téglafalat. Rendben, lyuk betömve.

– Elnézést kérek. Kicsit bolondos hétvégém volt.

– Remélem, helyes srác – mosolygott Kate.

Ha ez ilyen egyszerű lett volna… Lauren még egyszer utoljára átlapozta az iratokat, és intézkedett, hogy a szerződés hatályba lépésekor a tulajdonosok átvehessék a kulcsokat. Amint Greenley-ek elhagyták a helyiséget, egy székre rogyott.

Pénteken, amikor megtalálta a Greenley házaspárnak a sorházi lakást, kifogástalan ösztönű ingatlanügynöknek tudhatta magát. Most eljött a hétfő, ő pedig átváltozott túl érzékeny elméjű boszorkánnyá egy rakás téglával meg buborékkal, amit képtelen kontrollálni.

De hát mi is történt most? Téglafalba lyukat rúgni nyilvánvalóan nem csak a lábujjaknak árt. Túl sok zúdult rá egyszerre. A tennivalók képzeletbeli listája alighanem Mitchhez tartozott. A zöld szoba a káprázato falfestményekkel Kate látomása volt a gyerekszobáról, a csecsemő pedig a bölcsőben Mitch miniatűr kiadása.

Aztán a dobolás. Lauren egészen lassan fölegyenesedett ültében, és már pontosan tudta, mi az. Meleg, sötét víz és dobolás. Gondolati összeköttetésbe került a kisbabával.

Könnyek szöktek a szemébe, ahogy fölidézte azokat az érzéseket. A békességet és biztonságot. Úgy akart maradni. Szerencsés kisbabaként.

Összeszedte az iratokat, és fölállt. Lehet, hogy boszorkányújonc, de továbbra is várja a munkája, és ha a fene fenét eszik, akkor sem fogja bebugyolált fejjel végezni. Mély lélegzetet vett, és a tégláira összpontosított. Kicsit vékonyított rajtuk, itt-ott repedést támasztott a habarcsban, sőt némi mohát növesztett a hézagokban. Így mar jobb.

Kinyitotta a szemét, és elmosolyodott, megelégedéssel töltötte el az átépített, kissé porózusabbá tett téglafal.

Kilépett a tárgyalóból, és a szokásos hétfő reggeli nyüzsgés fogadta. Maxine jókedvűsége az éppen tető alá hozott ügyletről árulkodott. Jenna Mae unatkozott, és igyekezett észrevétlenül nézegetni a menyasszonyi ruhás weboldalakat.

Hoppá! Lauren ráeszmélt, hogy valójában nem láthatná Jenna Mae-t, se a számítógépe képernyőjét. Talán az átalakított téglafal kissé túl sokat engedett át, de ő még így is működőképes maradt. Mára beérte ennyivel.

*

Sophie belépett a raktárába, amelyet eredetileg éppúgy hálószobának szántak, mint a másik kettőt, ám a beépített polcrendszer és a feladásra váró árucikkekkel teli asztal mellett alvásra nem maradt benne hely. Az ötvenes évekbeli kis tanyaház rendbe hozása és karbantartása rengeteg munkával járt, de kényelmes otthont és a „Modern boszorkány" weboldalnak alkalmas vállalkozási székhelyet biztosított.

A nagyobbik hálószoba a hozzá tartozó fürdővel Sophie menedékhelyéül szolgált, megnyugtató zöld színeivel pihentette, felüdítette elméjét, helyreállította földmágiáját. A második halóban rendezte be füveskamráját, amelyben előkészítette a weboldalán eladni szándékozott kencék és balzsamok hozzávalóit. Ez a harmadik helyiség tartalmazott minden egyebet, kristályokat, könyveket és más alapvető boszorkánykellékeket, amiket Sophie készletezett.

Ahhoz a polchoz lépett, amelyen a kristályait tárolta, menet közben helyre tett egy-két elkeveredett holmit. Az utóbbi időben nagyon lekötötte a chatszoba létrehozása és beindítása. A raktára némi odafigyelést igényelt, méghozzá minél előbb.

Megszemlélte a készletét, és hozzálátott, hogy kiválasszon néhány kristályt. Karneolt a szellemi alkotómunka támogatására. Citrint a varázserővel foglalkozáshoz. Smaragdot az agy szervi gyógyításához – Lauren valószínűleg ismét túlterheli magát, amíg a kiképzése zajlik. Fehér holdkövet az egyensúly kedvéért. És ami a legfontosabb, lazuritot a tisztánlátás és a szívkapcsolat érdekében.

Ezüsthuzalból szőtt tasakba csúsztatott egy nagy, mély tengerkék lazuritkristályt. Imádta a művészi hatást, amellyel ezek a kézműves kiegészítők gazdagították a kristályokat. Az eszközök jobb teljesítményt nyújtanak, ha szépség veszi körül őket. Az így körbefont lazúrkövet

ezüstláncra akasztotta. Ezt találta megfelelő ajándék egy gondolatboszorkány részére.

Elhatározta, hogy gyorspostával másnap kézbesítteti a csomagot Laurennek, útmutatást is mellékel az egyes kristályok használatához. Talán bepakol egy kis levendulavizet is, az nagyon jó a kommunikációs csatornák ellazításához és kitisztításához.

A lazuritot tenyerében tartva, a saját nyakában függő mohaagáthoz nyúlt, és erőt gyűjtött.

„Föld erői, jöjjetek, ajándékom acélozva,
Laurennek megtudnia most hamar segítsetek:
milyen anyagból van gyúrva, és kivé kell válnia?
Parancsomra úgy legyen!”

*

Jamie és Nat egyszerre kapták föl a fejüket, ahogy Lauren a szó szoros értelmében betántorgott a lakása ajtaján. Az asztalára tálalt ennivalóra nézett, és kimerültén elmosolyodott.

– Látom, már mondanom sem kell, hogy érezzétek otthon magatokat. Nyamm-nyamm, micsoda ínycsiklandó illat!

– Jamie főzött – nyomott a kezébe Nat egy csésze teát.

– Én az előkóstoló szerepét játszottam. Valami döbbenetes. Gyere, ülj le!

Lauren egy székre omlott, kortyolt a teából, és elfintorodott.

– Jesszusom, Nat, hány kiló cukrot szórtál bele?

– Kell magának az energia. Lezuhant a vércukorszintje – lépett az asztalhoz két másik csésze teával Jamie, és helyet foglalt. Könnyű szondával ellenőrizte, tart-e még a bűbáj, amellyel megerősítette Lauren korlátját. A fenébe, eltűnt.

Erősebb szondát bocsátott ki. Nemcsak a megerősítő bűbájnak veszett nyoma, de észrevehetően meg is változott a fal. A moha ügyes részlet, ám gyöngíti a falat. Lányok… Folyton csinosítgatnak. Nem csoda, hogy kimerült szegényke.

Lauren fölhajtotta a teáját.

– Émelyítő, de igaz, ami igaz. Jót tett. Tényleg maga főzött, Jamie?

– Tényleg – bólintott Nat. – Sütőtökös és avokádós zöld curry. Elképesztő. És utána csokoládés süti a desszert.

Lauren megízlelte az ételt.

– Nem akar feleségül venni? – hunyta be nyilvánvaló gyönyörűséggel a szemét, de mindjárt újra kinyitotta.

– Na jó, idehallgassanak… idehallgassatok. Fogalmam sincs, mi zajlik kettőtök között, és pillanatnyilag erőm sincs megkérdezni. De ha a „feleségül venni" kimondásától mindketten kiborultok, azt legalább szíveskedjetek a fejemen kívül művelni! – Megdörzsölgette a homlokát. – Igazán rühellem megkérni, Jamie, de a korlátom mindjárt összeomlik, nem tudnád megint rendbe hozni, ahogy tegnap?

Jamie gondolatban fejbe verte magát, amiért nem ügyelt erre már előbb, kivált, hogy a lány beszélgetés közben ilyen vaktában lövöldöz a házasság emlegetésével. Érdekes, hogy ez nem csak őt kavarta föl. Egyszerre egy nő azonban éppen elegendő, és pillanatnyilag a boszorkányújoncát kellett támogatnia.

Korlátot igézett Laurenre, és figyelte, ahogy a lány szemmel láthatóan megkönnyebbült.

– Nehéz napod volt?

– Nehéz. Úgy zúg a fülem, mintha mindjárt ömleni akarna belőle a vér.

– Ez talán a kidekorált védőfaladdal függ össze?

Lauren elvörösödött. Persze, hogy a srác nem hitte véletlennek a dolgot.

Nat értetlen képet vágott, úgyhogy Jamie megmagyarázta neki.

– A korlátemelés, amit tegnap gyakoroltunk, az egyes szintű téglafallal működött, amit minden gondolatboszorkánynak elsőként szoktunk megtanítani. Ez terjedelmes, nehézkes, de eredményes, valóban mindent kizár. A további munka során lassan módosítjuk ezt a falat lágyabb és áthatolhatóbb változatokra, amelyek jobb szabályozást tesznek lehetővé. Lauren korlátjának állapotából ítélve, ő már ma is megpróbálkozott némi átalakítással.

– Ezt látod rajtam? – vágott meglepett arcot Lauren.

– Ezért fizetnek. Na és miért tetted? Ha nem nyúlsz hozzá, sokkal könnyebben átvészelted volna a mai napot.

– Talán igen, de a munkámat alaposan megnehezítették a téglák. Ma reggel Greenley-éket fogadtam az irodában. Emlékszel? – nézett Natre. – Azok az ügyfelek, akik belvárosi loftot akartak, és helyette százéves sorházi lakást adtam el nekik.

Jamie érdekes adaléknak találta ezt. Úgy vélte, ideje többet is megtudnia arról, miként alkalmazza varázserejét mindennapi életében a boszorkánytanonca.

– Mivel győzted meg őket, hogy olyasmit vegyenek, amit nem kívántak?

– Nem kellett meggyőznöm őket. A belvárosban már gyakorlatilag mindent megmutattam nekik, és láttam, hogy semmi sem klappol. A jó ingatlanügynök érzékeli ezt, márpedig én nagyon jó vagyok. Bíztam az ösztöneimben, és elvittem őket, hogy megnézzenek egy remek, békebeli sorházat a belvároson már éppen kívül eső környéken. Kiderült, hogy gyermeket várnak, és tökéletesen megfelel nekik a hely.

Tessék, a nő, aki azt hitte magáról, hogy nem boszorkány. Jamie a fejét csóválta a helyzet fonákságán, és előrehajolt, hogy megszólaljon, de várt, mert Nat az asztal alatt hozzáért.

– Mondd, Lauren, ezt a háznézést azelőtt szervezted, hogy értesültél a kisbabájukról, vagy utána? – kérdezte Nat mintegy mellékesen, miközben evett még egy falat curryt.

– Előtte. Aznap reggel egy loftot mutattam nekik, és amikor Kate megérkezett a sorházhoz, láttam, hogy valami készül. Az asszony valósággal bezsongott a hírtől. Egyenesen az orvostól jött.

Jamie elismerő pillantást vetett Natre. Hm, milyen eszes és csalafinta nő.

– Tehát világos, hogy egy ideje legalábbis részlegesen már alkalmazod a gondolatvarázslást – jegyezte meg Laurennek.

– Ezt honnan tudod? – nézett rá teljesen megdöbbenve a lány.

– Egy – kezdett számlálni az ujjain Jamie –, rutinszerűen képes vagy megállapítani, hogy az ingatlan klappol-e az ügyfélnek. Kettő, annyira

bízol az ösztöneidben, hogy azok alapján meglehetősen irracionális lépésekre is hajlandó vagy, ami arra utal, hogy már sokszor jó szolgálatot tettek neked. Három, előbb tudtál az ügyfél terhességéről, mint ő maga.

– Nem tudtam.

– Tényleg nem? – nézett Lauren szemébe a férfi.

A lány kinyitotta a száját, azután becsukta. Jamie hagyott neki időt, hogy átgondolja az összefüggéseket.

– Jó, talán tudtam. Nem öntöttem szavakba, de előző nap, amikor a loftlakást néztük, az asszony rosszul érezte magát. Tudtam, hogy ez nem véletlen. Készen álltak a vásárlásra, csak valahogy nem klappolt nekik az a hely. Pedig klappolnia kellett volna, egy idő után az ember jól ráérez az ilyesmire.

– Sejtettem, hogy életed során fölcsipegettél ezt-azt az emberektől – bólogatott Jamie. – Mivel nem nyílt rá módod, hogy megértsd a varázstehetségedet, csupán jó ösztönnek tekintetted a dolgot. Fogadok, hogy nagyon jó ingatlanügynök vagy.

– Az vagyok, de… – akadt el Lauren.

– Ez nem csalás, Lauren – mondta szelíden Nat. – Segítesz az embereknek, hogy otthont találjanak. Jó ügyet szolgálsz.

Jamie figyelte, hogy könnyek szöknek Lauren szemébe. Honnan eredt ez a tehetség? Nem boszorkány létére Nat hátborzongató képességet mutatott arra, hogy olvasson mások gondolataiban. Mi az, hogy! Jamie még sokkal fogékonyabbnak látta, mint az ismerős boszorkányok zömét. A jelek szerint saját magát is beleértve.

– A mágia alkalmazása, különösen a gondolatvarázslásé etikai kérdéseket is fölvet. De azok az értesülések, amelyeket ilyen módon szereztél, mind apróságok, és meglehetősen felszíniek. Tulajdonképpen nem nagyon különböznek attól, amire egy jó ösztönökkel bíró közönséges ingatlanügynök képes.

Lauren lassan biccentett.

– De most már többről van szó, nem? Greenley-ék ma reggel bejöttek aláírni az utolsó papírokat. Fölzaklatott a találkozás, mert ez

rendszerint boldog pillanat, és téglák közé zárt fejjel semmit sem éreztem.

Kapiskálja már, gondolta Jamie.

– Tehát igazítottál valamicskét a falon?

– Lyukat rúgtam a téglák közé – pirult el a lány. – Előtte a falon belül buborékot fújtam, de azt hiszem, korántsem eléggé erőset.

Jamie fölnevetett. A begorombult boszorkányok mindig kiszámíthatatlanok, akár nyolcévesek, akár huszonnyolc.

– Amikor lyukat rúgtál, rövidre zártad a megerősítő bűbájamat. Ez önmagában is sokkal nehezebben fenntarthatóvá tette volna a korlátodat. Mi történt?

– Olyan volt, mintha kihúztam volna az ujjamat a gát nyílásából. Gondolatokat fogtam föl Kate-től és Mitchtől. – Lauren egy pillanatra elhallgatott. – És a kisbabától.

– A magzattól Kate hasában? – kerekedett el Nat szeme. – De, Lauren, az a bébi épphogy megfogant.

– Tudom, de eléggé biztos vagyok benne, hogy ez történt. Elképesztő volt érezni a babát, Nat, azt a hihetetlen békességet. Hallottam Kate szívverését. Szinte szerettem volna ott maradni.

Azt a betyár mindenit! Jamie dühös volt magára az újabb kiképzési baklövésért. A mostani alkalommal egyik szarvashibát a másik után követte el. Ennek gyorsan véget kellett vetni.

– Lauren! – Megvárta, hogy mindkét lány ránézzen. – El kéne jönnöd velem Kaliforniába, méghozzá most azonnal. Több kiképzést igényelsz, mint amennyit tőlem kaphatsz. Jennie nagynéném kiváló gondolatboszorkány, ő majd foglalkozik veled.

– Nem mehetek, Jamie – rázta a fejét Lauren. – Nem hagyhatom itt a munkámat. Talán nyáron, amikor kicsit lanyhul az ingatlanpiac.

– Mint oktató, tiltakozom – ellenkezett Jamie. – A várakozás veszélyes. A gondolatboszorkányság kockázatokkal jár. Az egyik az, hogy túlzottan kötődsz valaki más gondolataihoz, eltévedsz, és nem tudsz kiszabadulni. Ma a kisbabával közel kerültél ehhez az állapothoz.

Nat arcából lefutott a vér.

– Miért nem figyelmeztetted?

Mert nem akarta halálra rémíteni.

– Nyilvánvalóan mindketten igen erős empátiás és nem csekély kanalizációs készséggel rendelkeztek, ha ennyire bele tudtok hatolni mások elméjébe. Lauren eddig elvileg nem lehetett volna képes erre. Ha egy kiképzés alatt álló boszorkány ilyen mélységi kapcsolatot létesít, megfigyelőt alkalmaznak, aki szükség esetén kimenti.

Lauren újra csóválni kezdte a fejét. A férfi szigorúan rámeredt.

– Nem szabad több kockázatot vállalni. Erős boszorkány vagy, Lauren. Jennie néninek alaposan újra meg kell vizsgálnia téged, és kiképeznie, legalább annyira, hogy ne sodord veszélybe önmagadat és a környezetedet. Ez a boszorkányság első szabálya: ne árts!

Lauren éppúgy elsápadt, mint az imént Nat.

– Kárt tehettem volna a babában?

Bravó, Jamie, most már mindenkit sikerült megijeszteni.

– Nem, nem hiszem, de magadnak okozhattál volna kárt. Már kétszer elszúrtam az oktatásodat, harmadszor nem fogom. Holnapra repülőjegyeket foglalok.

Jamie annyira ledöntötte Lauren korlátját, hogy a lányra záporozzon az ő komolysága és Nat aggodalma. Talán méltánytalan módszer, de Kaliforniába kellett vinnie a lányt. Lauren segítségre szorult.

A lány némán bólintott.

Nat megfogta a barátnője kezét, és a tekintete találkozott a Jamie-ével.

– Három jegyet vegyél!

10. FEJEZET

— Ébredj, Lauren!

Mit keres Nat a szobájában? Lauren fél szemmel hunyorított, a másikat ki sem nyitotta.

– Menj innen! Fáradt vagyok.

– Néhány óra múlva indul a gépünk. Azért jöttem, hogy segítsek becsomagolni. Ülj föl, hoztam kávét.

Lauren kivergődött a takaró alól, és elvette a csészét.

– Tündér vagy. Szóval mi ez az egész?

Nat elmosolyodott, és elölről kezdte.

– Délben mindannyian Kaliforniába repülünk. Jamie lefoglalta a helyeket, és pár óra múlva értünk jön. Addig be kell csomagolnod, és ki kell venned egy hét szabadságot.

– Nem gond – horkant föl Lauren. – Csak meglengetem a varázspálcámat. Jaj, várj! Te hogy tudsz eljönni egy hétre? Mit csinálsz a stúdióddal?

– Ma reggel beszéltem Todd-dal és Carissával. Elosztják egymás között az óráimat, amíg vissza nem jövök.

– Gondolom, ez azt jelenti, hogy muszáj mennem.

Nat oldalra döntötte a fejét.

– Bocs, engem nem hibáztathatsz. Még Jamie-t sem, bár igen komoly nyomást gyakorolt rád.

Lauren sóhajtott. Az igazság olykor szívás.

– Becsszóra a hátam közepére sem hiányzik ez. Ha tányérokat tudnék röptetni, vagy ilyesmi, az talán frankó lenne. De az, hogy az agyam túlérzékeny a világra, jókora hátránynak tűnik.

– Egyelőre.

– Pillanatnyilag az is baromi nagy megerőltetés, hogy végigmenjek az utcán. Ebből a helyzetből nemigen látom, hol az előny.

Nat vállat vont.

– Talán olyan ez, mint a jóga a kezdőknél. Egy darabig egyszerűen fáj.

Lauren elhúzta a száját. Hát persze, Nat rögtön tudja, mikor kell megnyomni a humorgombot.

– Pont ez hiányzott. Hogy még valami fájjon. Azt te is remekül meg tudod oldani. Ha már itt tartunk – fogta meg Nat kezét –, bár tényleg aranyos tőled, hogy fölajánlod, nem szükséges elkísérned. A tegnapi nap mindannyiunkat megrázott egy kicsit, de Kaliforniában boszorkányok vesznek majd körül, ők bizonyára tudnak vigyázni, nehogy baj érjen.

– Na persze, mindig szépen elkerülöd a bajt – nevetett Nat. – Elmegyek az érdekedben, mert a legjobb barátnőm vagy, mert rossz passzban vagy, és szerintem kell neked valaki, hogy vagy sikítozzon a szomszédos ülésen, vagy pedig tartsa a fejedet, amíg hánysz. – Elkomolyodott. – És a saját érdekemben is megyek.

Lauren lassan bólogatott, és szürcsölgette a kávéját.

– Jamie miatt.

– Igen. Tetszik nekem. – Nat vállat vont. – Meg aztán annyira hiszek benne, hogy megleled az utadat, hogy nem fordíthatok hátat annak, amit a srác látott, legalább az első lépéseknek adok esélyt.

– A srác boszorkány, Nat. Azok az első lépések hamar őrületbe fordulhatnak.

– A legjobb barátnőm boszorkány. Ez máris kész őrültség. Egy hét, ennyi az egész.

Lauren a fejét rázta.

– Nekünk annyi sem kellett, hogy életre szóló barátságot kössünk. Ne mondd, hogy nem figyelmeztettelek.

– Úgy veszem, hogy figyelmeztettél – kelt föl az ágyról Nat. – Most pedig nyomás, csipkedd magad! Tudom, milyen sokáig tart nálad a csomagolás. Jaj, várj egy pillanatot! – Kiment a helyiségből, és kisvártatva egy gyorspostás kartondobozzal tért vissza. – Ez az ajtód előtt állt. Bizonyára átaludtad a kézbesítést.

– Nem mindenki kel föl hajnalok hajnalán jógázni. Ki küldte?

– „Sophie Delaney, Modern boszorkány" – olvasta Nat a csomagolásról. – Jaj, ez nem az egyik chatszobás boszorkány?

– De. Az internetes oldalán löttyöket, kristályokat meg mindenfélét árul.

– Löttyöket és kristályokat rendeltél? – vágott meglepődött képet Nat.

Soha az életben, gondolta Lauren. Ámbár a legutóbbi napokban nagyon kiszámíthatatlan irányba kanyarodott az élete. Fölbontotta a dobozt, és megszemlélte a tartalmát.

Több kő lapult benne, egy gyönyörű, nagy, kék is ezüstláncon, egy flakon folyadék, valami szálas tea, fincsi illatú, meg egy kézírásos levél. Kezébe vette a levelet, és elolvasta.

Kedves Lauren!

Nehéz elviselni a távolságot, amikor szeretnék baráti kezet nyújtani. Képzelem, milyen különös fordulatokat hoztak a legutóbbi napok. Jamie azt mondta, gondjaid adódtak a túlterheléssel. Úgy tudom, ez nem szokatlan gondolatvarázslói képességekkel rendelkezőknél. Az én erőm teljesen más irányú. Kicsit értek a gyógyfőzetekhez, és tudok ezt-azt a kristályokról, ezért küldök neked pár dolgot, ami remélhetőleg segít.

A levendulavizet magam készítem, néhány más hatóanyagot is tartalmaz. Kiegészítettem egy kis bűbájjal, hogy segítsen lecsillapítani a csatornáidat. Nagyon jó este, lefekvés előtt alkalmazni. A tea borsmentakeverék, jót tesz a nyitott kommunikációs és gondolati csatornáknak – fogyaszd bármikor, ha kissé letaglózva érzed magad. Nincs rajta bűbáj, csak a füvek termesztésekor vetettem be némi mágiát, hogy fokozzam a hatásosságukat.

A kristályok segédeszközök az energiáid összpontosításához és irányításához. A vörös karneol, a sárga pedig citrin. Remélem, úgy döntöttél, eljössz Kaliforniába. Ha igen, Jennie-től megtanulhatod, mikor használd ezt a kettőt a gondolat varázslásod támogatására. A zöld színű kő smarágd, a fehér holdkő, ezeket egyelőre tedd a zsebedbe

vagy a retikülödbe, és tartsd magadnál. Segíteni fognak az egyensúlyod megőrzésében és a túlterhelés kivédésében.

A lazuritmedál remélhetőleg a munkád fókuszpontjává válik. Sok gondolatboszorkány csodálatosan hasznosnak találja a lazuritot a tisztánlátás és a szívkapcsolatok elősegítésében. Amint fölveszed, tudni fogod, hogy neki való-e. Ha annak érzed, kérlek fogadd el szerény ajándékul egy új barátnődtől.

Áldott napot kíván:

Sophie

Lauren átadta a levelet Natnek, és hozzálátott, hogy elővegye a ruháit a gardróbfülkéjéből. Kristályok és bájitalok. Mi a nyavalyát kezdjen ezekkel? Már majdnem megbékélt a gondolattal, hogy boszorkánnyá kell válnia. A gondolati készségei olyasfélék, mint valami extra megérzések. A bűbájok és nagy kék kristályok viszont valahogy sokkal… boszorkányosabbak. Kissé túlságosan közel járnak a csúcsos kalapokhoz meg a fortyogó katlanokhoz.

Az ágyán fölhalmozott ruhákra nézett.

– Mit gondolsz, több mint három pár cipőre lesz szükségem?

– Egy hétre Kaliforniában? Nem. A boszorkánykiképzéshez? Fogalmam sincs – vigyorgott Nat a barátnője homlokráncolásán, és felé nyújtotta a lazuritmedált. – Tessék!

– Nagyon szép, de nem az esetem – mondta Lauren. – Tudod, mit? Sokkal inkább a tiéd. Próbáld föl!

– Nem nekem való – fogta meg gyöngéden a karját Nat. – Te próbáld föl, Lauren.

– Te hiszel ebben a kristálycécóban?

– Úgy gondolom, igen, nekem valószínűleg könnyebb elfogadnom – sóhajtotta Nat. – Gyertyákat, zenét meg jógagyakorlat-sorozatokat alkalmazok segédeszközként a tudatom megtisztítására és összpontosítására. Nem kerül nagy erőfeszítésembe, hogy azt képzeljem, a kristályok és bájitalok is hasznos segédeszközök.

Ismét barátnőjének nyújtotta a medált.

Ránézésre nem is hinné az ember, milyen csökönyös ez a Nat, gondolta Lauren. Előlátás ide vagy oda, Jamie-t még érheti egy-két meglepetés. Elvette a függőt, és a nyakába akasztotta.

– Semmit. Nem érzek semmit.

– Az valószínűleg jó. Jaj, várj csak egy kicsit! – nyúlt a zsebébe Nat, iPodot vett elő, és párszor megérintette a képernyőt. – Ehhez mit szólsz?

– Mi ez? Várj! Most hallom a gondolataidat, és nem, nem tervezem, hogy ennél kevesebb csomaggal utazzak. Eddig miért nem hallottalak? Fölébresztettél, úgyhogy nem volt időm falat húzni.

Nat odaadta az iPodot Laurennek.

– Jamie ketyeréje. Beprogramozta, hogy… hát szóval nem egészen értem, de egy kicsit olyan mint valami erőtér. Magamnál tartottam, amikor ideértem, hogy keretek között tartsa a gondolataimat. Jamie azt mondja, használhatod, amikor repülünk. Akkor semmi sem férkőzhet hozzád. Úgy okoskodott, hogy a reptértől valószínűleg egyébként is begolyózol, ezért fél éjszaka fenn maradt, és ezt programozta.

– Na, ne mondd! – nézett föl Lauren a Star Trek-es kütyüről. – Honnan tudod?

– Nem onnan, ahonnan gondolod – rázta a fejét Nat, és nevetett. – Ma reggel átjött hozzám, hogy rajtam tesztelje, működik-e ez a bigyó.

Lauren tanulmányozta a szerkentyűt, és megtapogatta a medált a nyakában. Ez a modern boszorkány eszköztára?

*

Nell: Jó reggelt, hölgyeim!

Sophie: Hallottál Jamie felől?

Nell: Igen, tegnap késő este. Nem akartunk fölébreszteni titeket, úgyhogy azt mondtam neki, majd ma reggel csevegek veletek. Idehozza Laurent Kaliforniába. Nemsokára indulnak Chicagóból.

Moira: Nahát, ez aztán a jó hír! Tehát vállalkozott a lány a kiképzésre?

Nell: Azt hiszem, Jamie rábeszélte. Moira, az öcsém arra kért, hogy kérdezzelek meg valamiről. Lauren tegnap dolgozni ment, miután gyakorolták a téglafalas korlátemelést. Jamie szerint a lány már ügyesen megtanulta a dolgot, ő pedig varázslattal külön megerősítette a falat.

Moira: Nagyon helyes.

Nell: A jelek szerint a lány úgy látta, túlzottan akadályozza a korlát, zavarja a munkájában, ezért igazított rajta egy kicsit.

Moira: Ilyen csekély képzettségű boszorkánytól ez nem kis teljesítmény.

Nell: Sajnos nem aprózta el a dolgot. Jamie azt mondta, a lány lyukat rúgott a falba, miközben ügyfelekkel foglalkozott.

Sophie: Hűha! Megint túlterhelte magát? Küldtem neki ezt-azt, ami segít ilyen esetekben, de csak ma érkezhetett meg a csomag.

Nell: Nem, és éppen ez ijesztette meg Jamie-t. A lány egy házaspárral beszélt, amelyik lakást vásárol és gyermeket vár.

Moira: A kis jövevény igazán jó indok a lakásvásárlásra.

Nell: Jamie erről szeretne érdeklődni. Lauren gondolatokat érzékelt a férjtől és a feleségtől, de benyomásokat szerzett a kisbabától is. Csak mostanában értesültek a terhességről, úgyhogy a baba még csak egy babszem. Lauren mégis annyira átélte az érzéseit, hogy alig tudott kikászálódni.

Moira: Jaj nekem, Nell. Ez nagyon veszélyes lehet.

Nell: Így reagált Jamie is, szóval nem hiszem, hogy ma reggel sok választást hagyott a lánynak, hogy repülőgépre üljön-e.

Moira: Bár rendes körülmények között helyeslem a szabad választást, azt hiszem, ebben az esetben indokolt volt egy pici nyomás. A lány rendkívül érzékeny lehet, ha kapcsolatot tudott létesíteni ennyire fiatal és fejletlen elmével, főleg, hogy még csak meg sem erőltette magát érte. Szólj Jennie-nek, hogy vizsgálja meg a lányt, mint kanalizálót is. Amennyiben rendelkezik kanalizálóképességgel, az megnövelhette az erejét. Jamie teljes joggal aggódik. A lánynak kiképzés kell, méghozzá haladéktalanul.

Nell: Az öcsém örömmel fogja hallani, hogy ez a véleményed.

Moira: Talán kissé hirtelen természetű a mi Jamie-nk, de eszes boszorkány. Helyesen járt el.

Sophie: Ha a lány ennyire érzékeny, hogyan fog eljutni Kaliforniába? A repülőgépen órákon át egész tömeg veszi körül. Küldtem neki lazúrköves függőt meg smaragdot meg holdkövet, és azok valószínűleg segítenek, de…

Moira: Nagyszerűen választottál, Sophie. Aktiváltad a lazúrkövet, hogy kiválaszthassa a lányt?

Sophie: Igen, Moira néni. Jó kiképzést kaptam :-).

Nell: Jamie is tartogat valamit a tarsolyában. Mostanában a Varázsvilág hordozható változatán dolgozunk, és csavart egyet a programkódunkon, hogy valami elektronikus korlátot hozzon létre Laurennek.

Sophie: Saját, személyes erőteret? Ez tisztára Star Trek-es.

Nell: Én is pont ezt mondtam. Még teljesen kísérleti stádiumban van a dolog. Jamie csak tegnap este állította össze, de remélhetőleg megfelel a célnak.

Moira: Boszorkányerőtér? Nekem ez magas, Nell.

Nell: Amennyiben nem működik, Jamie-nek a régimódi megoldáshoz kell folyamodnia, és magának fenntartania a lány korlátját.

Sophie: Ez kimerítő feladatnak tűnik. Képes rá négy-öt órán át?

Nell: Reméljük, hogy nem fog kiderülni. Kocsival kimegyek hármukért a repülőtérre, Aervynt is kiviszem magammal. Már eléggé képzett ahhoz, hogy szükség esetén segítsen stabilizálni a lány korlátját, úgyhogy ezen az oldalon nincs mitől félnünk. Jennie néni éppen San Diegóba ment látogatóba az újszülött kisunokáihoz, de ma este hazajön.

Sophie: Hárman vannak?

Nell: Igen, Lucia hármas ikreket szült. Imádni valóak.

Sophie: Gratulálok, ez tényleg csodálatos. De én arra céloztam, hogy azt mondtad, hárman érkeznek repülővel. Lauren, Jamie és még kicsoda?

Nell: Nat is velük jön.

Moira: Hát az meg ki, kedvesem?

Nell: Bocsánat, elfelejtettem, hogy te meg Sophie kimaradtatok legutóbb, amikor sarokba szorítottam Jamie-t. Nat a lány jó barátnője. Állítólag ő játszotta a főszerepet Jamie előlátási epizódjában.

Sophie: Ajjjaaaaaaaaajjj!

Nell: Hát ez az. Nem sok részletet tudtam kiszedni az öcsémből, de ez komolynak hangzott. Jövendőbeli házasság és gyermekáldás szintjén komolynak.

Sophie: AJJJAAAAAAAAAJJJ!

Moira: Mindketten tudjátok, hogy az előlátás nem megbízható. Nagyon könnyen előfordulhat, hogy ez a jövő, amelyet látott, nem fog megvalósulni.

Nell: Tudom, Moira, és Jamie is tudja. Engem az izgat, hogy az öcsém nem rohant el hanyatt-homlok az ellenkező irányba. Nagyon szeretném megismerni ezt a Natet.

Sophie: Úgy tűnik, erre hamarosan alkalmad nyílik. Gyakori tájékoztatást várunk.

Moira: Mondd meg Laurennek, hogy üdvözlöm, és áldott napot kívánok.

*

– Fiatalember, azonnal hagyja abba! – irányította át Nell a fia bűbáját még épp idejében, mielőtt az célba ért volna. Sajnos a szó szerint hajmeresztő bűbájt így egy nagydarab, kopasz férfi felé vezérelte, aki a jelek szerint parókát viselt, amely azonnal háromujjnyira emelkedett föl a feje tetejéről.

Nell kibogozta a varázserő-áramlatokat, puff neki, a kisfiú egyre ügyesebben alkalmazta a rögtönzött bűbájvetést, és visszahelyezte a férfi vendéghajat. Gyors körülkémleléssel meggyőződött róla, hogy a repülőtér érkezési csarnokában várakozók közül senki másnak nem áll égnek a haja. Na jó, talán azé a lilásrózsaszín frizurájú kamaszé, de az szándékosnak tűnt.

– Aervyn, tudom, hogy unatkozol, angyalom, de bűbájokkal nem szabad így dobálózni. Az emberek nem játékszerek. Jamie bácsi repülőgépe egy kicsit késik, de most már nagyon hamar ideér.

– Föl tudnám gyorsítani azt a gépet, mami.

Nell erősen remélte, hogy ez nem igaz. A varázserő ugyanúgy növekszik, ahogyan a gyerekek: váratlan meglódulásai meglepetésként érhetik az embert. Aervyn Edric Walker az utóbbi időben tapasztalt étvágyából ítélve most valamiféle meglódult növekedés zajlott. Az édesanya reménykedett, hogy csak testi jellegű. Nadrágot könnyebb pótolni, mint mindazt, amit egy kisfiú képes tönkretenni, ha hirtelen új varázsképességekkel gyarapodik.

Az asszony letérdelt, és magához ölelte Aervynt.

– Ne felejtsd el, hogy amikor nagy varázslatokat hajtunk végre, tudnunk kell, mi történik az összes maradék energiával. Egy gép meglökése igazán nagy varázslat, szóval az effajta bűbájokat nagyon alaposan át kell gondolni, és felnőtt segítség is kell hozzájuk.

– Fölhasználhatnám a szelet. Már jól tudok kis szélviharokat kavarni. Csinálhatnék akkorát, ami épp csak egy kicsivel nagyobb Jamie bácsi gépénél.

– Akkor eléggé zötyögősen utazna.

Aervyn eddig duzzogó arca elgondolkodóvá vált.

– Az Jamie bácsinak valószínűleg tetszene, de a csinos nénijének talán nem. Sem az új boszorkány néninek. Nem szeretném, hogy rosszul legyenek, még lehánynák Jamie bácsit.

Nell örült, hogy a kisfia most épp rossz dolognak találja a hányást. Egy négyéves boszorkánycsemete varázsetikája enyhén szólva fejlesztésre szoruló terület. Az asszony kristálytisztán emlékezett a szellentő bűbájra, amelyet Nathan körülbelül ennyi idős korában bocsátott a húgaira.

Aervyn tekintete egy pillanatra elködösült.

– Jamie bácsi már látja a repülőteret, mami. Az új boszorkány néni alszik, de mindjárt föl fogja ébreszteni.

– Tudja, hogy a fejében ténferegsz, kisfiam?

A fiú bizonyára szemforgató leckéket vett a nővéreitől.

– Tudja, mami. Szépen bekopogtam, és utat nyitott nekem. Azt mondja, szóljak, hogy a kütyüje működött, és Lauren jól bírja a repülőgépet. Mami, mi az a kütyü?

– Jamie bácsi egy kis bűbájt programozott az iPodjára, hogy korlátot emeljen Laurennek. Emlékszel, hogy azt mondtam, Lauren gondolatboszorkány? Ahogy te.

– Miért nem emel saját magának korlátot?

– Még kezdő, csak most tanulja, hogyan kell. Ez eleinte nehéz az olyan zsúfolt helyeken, mint a repterek és repülőgépek, ezért Jamie bácsi segít neki.

– Hogyhogy még csak kezdő boszorkány? Hiszen már felnőtt, láttam.

– Nem mindenki tudja magáról születésétől fogva, hogy boszorkány, édesem. Csak néhány napja tudta meg.

– A többi boszorkány miért nem szólt neki? – ráncolta a homlokát Aervyn.

– Talán eddig soha nem találkozott más boszorkánnyal. A családja nem olyan, mint a miénk. Lauren nem sok boszorkányt ismer.

– Most majd rengeteget fog megismerni. Ezért jön hozzánk látogatóba? Hogy megismerkedjen velünk? – Aervyn még valamit kérdezni akart, de az érkezési kapu felé fordult. – Jönnek, mami. Csak Jamie bácsi még nem csókolta meg a csinos nénijét.

Ha az öccse beengedte az agyába a négyéves gyereket, legalább korhatárhoz igazíthatta volna az elméjét. Nellt rettentően csábította a lehetőség, hogy megkérje Aervynt, juttassa be Jamie gondolataiba, de a kíváncsiság nem indokolhatja a tapintatlan kutakodást, főleg akkor nem, ha az ember jó boszorkánymodorból kíván példát mutatni. Úgy döntött, majd később kivallatja Jamie-t. A testvéri rábeszélés olykor hasznosabb, mint a varázslat.

A kijáraton a csarnokba hömpölygő utasok között meglátta Jamie kiemelkedő, fekete bozontját, és elkapta Aervynt.

– Várjunk, csillagom. Hadd érjenek ide hozzánk.

– Engedj el, mami! – rántotta meg a kezét a kisfiú, amikor már csak néhány méternyire jártak. – Segíteni kell a néninek.

Nell nagyon gyönge empátiás készséggel rendelkezett, de még ő is érezte Lauren kétségbeesettségét. A hirtelen feléjük forduló fejekből ítélve, a fél reptérnek feltűnt a dolog.

Aervyn csúszva fékezett Lauren előtt, és megrebegtette az ujjait a levegőben. Nell tudta, hogy ez azt jelenti, nagyszabású és gyors varázslatra készül; rendes körülmények között nem igényelt ilyen fizikai jelzéseket.

Lauren kétségbeesettsége elillant, egész teste elernyedt. Jamie kiszakította a kezét – Lauren nyilván görcsösen szorongatta és meghökkent pillantást vetett Aervynre. Azután Lauren retiküljébe nyúlt, és elővett valamit, amiről Nell feltételezte, hogy a kütyüje.

A férfi bosszúsan ingatta a fejét, és odavitte a társaságot Nellhez.

– Nincs kéznél iPodhoz való elemed? Ez a vacak pont most merült le. Borzasztóan sajnálom – nézett Laurenre –, ez biztosan fájt.

Lauren a kisfiú kezét fogta.

– Nem is kicsit. Köszönöm, hogy visszaállítottad a védőfalamat.

– Nem én voltam – rázta a fejét Jamie. – Nem is biztos, hogy ekkora nyüzsgésben boldogultam volna. Ez Aervyn műve. Ha jól sejtem, még most is ő tartja fenn neked a falat. – Unokaöccsére nézett megerősítés végett. – Fenn tudod tartani, amíg haza nem érünk?

– Igen, Jamie bácsi. Olyan volt, mint a Jégember. Egy nagy jégfalat fújtam a feje köré. Jó, mi?

Micsoda zsivány, gondolta szeretettel Nell. Azután eszébe jutott, hogy Aervyn bűbájai gyakran súlyos logikai bukfencekkel járnak, és alaposabban szemügyre vette Laurent. Hoppá, szegény lánynak vacogott a foga.

– Életem, ez irtó nagy bűbáj volt. Azt hiszem azonban, hogy egy jégfal egészen hazáig talán sok a jóból Lauren-nek, fázni fog mögötte. Át tudnád most változtatni, mondjuk, téglára?

Az asszony Jamie-re pillantott. *Készülj föl, hátha segítség kell a fiamnak.*

– Nem kell segíteni, mami – sértődött meg Aervyn.

Jaj, Nell elfelejtette, hogy a gyerek összeköttetésben áll Jamie-vel. A fiára nézett. *Azonnal emelj téglafalat!* Olykor nem kell más indoklás, mint a szülői tekintély.

– A téglafal unalmas – felelte Aervyn. Egy pillanatra behunyta a szemét, ezúttal nem rebegtette az ujjait. – Így, ni, most már nem fog fájni. Bocsánat, Lauren néni, nem akartam megfagyasztani az agyadat.

– Én is szeretem a Jégembert – mosolygott pöttöm lovagjára Lauren. – Ez nagyon ügyes bűbáj volt, öcsi. Ha megnövök, én is olyan boszorkány szeretnék lenni, mint te.

– Már megnőttél – kuncogott Aervyn. – Tetszenek a matchboxok?

– Nagyon! Jamie nekem csak az unalmas téglafalas korlátot tanította. Azt hiszem, most már mindig matchboxból fogok falat emelni. A legjobb középen a nagy tűzoltókocsi.

– Otthon van egy olyanom. Játszhatsz vele. Menjünk! – rángatta meg Lauren kezét Aervyn. Azután Natét is megfogta.

A jégemberes ügyködés közben Nell teljesen megfeledkezett Natről. Szóval ez Jamie csinos nénije. A csakugyan csinos nő láthatólag el volt ragadtatva egy bizonyos négyesztendős zsivány boszorkánypalántától.

– Játszhatok vele? – sandított föl Natre Aervyn, ahogy elindultak.

– Kivel, aranyom? – lepődött meg Nat.

– A kisfiúval, aki olyan, mint én. Ha majd Jamie bácsival gyereketek lesz, játszhatok vele? A tűzoltókocsimat is odaadom neki. Mami azt mondja, szép tőlem, hogy nem vagyok önző.

Nell még soha nem sajnálta ennyire, hogy nincs fényképezőgép a keze ügyében. Jamie úgy festett, mint aki épp falhoz csapódott. Aranyos! Aervyn most vett elégtetek rajta harmincévi testvéri huncutkodásáért.

Lauren láthatólag a visszafojtott nevetéssel küzdött. Nell arcára pillantott, majd kétrét görnyedt, és különös, öklendező hangokat hallatott.

Nat rezzenéstelenül figyelte Aervynt.

– Még nem tudom, hogy meg fog-e születni az a baba. Ha igen, akkor minden vágyam, hogy összebarátkozz vele.

Komolyan vette a kis kópét, és nem egyszerű választ adott neki. Nell elismerően méregette. Szóval a csinos néni nem valami felszínes egyéniség. Helyes. Aki egy boszorkánycsaládba kíván bekerülni, annál ez ajánlatos is.

10. FEJEZET

Nell bekísérte az öccse nappalijába Jennie nénit. Jamie és Nat a kanapén ültek, Aervyn a nagybátyja régi matchboxaival játszott. Úgy döntöttek, hogy Jamie-nél szállásolják el Laurent, mert a férfi háza kellően tágas, és jóval kevesebb boszorkánycsemete lábatlankodik benne.

– Lauren azóta alszik, hogy megjöttünk a reptérről – mondta Nell.

– Biztosan nehezen bírt ekkora tömeget ilyen hosszú ideig – bólintott Jennie, és letette a fotóstáskáját. Jamie-hez fordult. – Nell röviden már tájékoztatott Laurenről. Mit tudsz mondani a varázserejéről?

Jamie fölvonta a vállát.

– Őszintén szólva, nem biztos, hogy világos képet alkottam róla. Ma a reptéren, amikor lemerült a korlátkütyüm eleme, rengetegen kapták föl a fejüket, szóval azt hiszem, tekintélyes intenzitással képes vészjelzést sugározni. De jeladással eddig nem sokat foglalkoztunk. Ami a vételt illeti, amikor először vizsgáltam, azonnal igen fogékonynak mutatkozott. Aervynt is beleértve még senkivel sem dolgoztam, aki ennyi érzékszervi ingert tudott volna fölfogni. Tegnap egy alig megfogant magzat jeleit észlelte. Ettől szívbajt kaptam, úgyhogy azonnal gépre ültettem, és idehoztam.

– Nem valami szuvenírpólóról beszélsz – jegyezte meg Lauren az ajtóból.

– Á, fölébredtél! Helyes – állt föl Nell az öccse terebélyes és igen ronda foteljából. – Lauren, bemutatom a mi Jennie néninket. Fantasztikus kiképző, és a legerősebb gondolatboszorkány a családunkban. Szeretném, ha négyszemközt tudnátok beszélgetni, úgyhogy Nat, Jamie, Aervyn, tűnjünk el a színről. Gyertek, segítsetek nekem a konyhában, vagy váljatok kámforrá.

Azt a trükköt még meg kell tanulnom, gondolta Lauren, miközben másodpercek alatt elnéptelenedett a helyiség. A fotelnál nem kevésbé

ronda kanapé egyik végén ülő asszonyra nézett. Tehát ez az a boszorkány, aki állítólag oktatni fogja őt. Remélhetőleg érti a dolgát, és gyorsan végez. Kínos, ha egy négyévesnek kell az ember segítségére sietnie.

– Örvendek, hogy megismerhetem!

– Gyere, foglalj helyet, Lauren! Majd mesélek az újszülött unokáimról, mert nem bírom megállni, azután elmondhatod nekem, mi a véleményed erről az egészről – intett a kanapéra Jennie, majd sóhajtott, ahogy egy csésze tea jelent meg a mellette lévő asztalon. – Drága Lauren. Azt hiszem, ha leülsz, mindjárt számodra is érkezik egy csészével.

Lauren csak pislogott. Most aztán tényleg belecsöppent a boszorkányvilágba.

– A távátvitelhez is értesz?

– Jaj, dehogy. Bár értenék! Az életem során nagyon jól jött volna. Fotózom, és nem könnyű a sok felszereléssel cipekedni. Igazán élveznem, ha csak suhintanék a varázspálcámmal, és odateremteném a holmimat, ahová akarom.

– Használsz varázspálcát? – pislogott megint Lauren.

– Nem jellemző – nevetett Jennie, és fölvette a teáját. – Egy-két kristályt, de semmi olyan extrát, mint a varázspálca. A gondolatvarázslást általában véve nem nagyon segítik extra eszközök. – A tea felé intett, amely közben megjelent Lauren mellett. – A távátvitelnél viszont gyakran hasznosak az efféle kellékek. Nagy mennyiségű külső erőt igényel, és a pálca alkalmas az ilyen energiák koncentrálására, fókuszálására.

Lauren a homlokát ráncolta. Kába fejjel nehezen tudott tisztán gondolkodni.

– Elnézést, csak most ébredtem föl. Ha nem teleportáltad a teát, akkor hogyan juttattad ide?

– Gondolom, Jamie vagy Aervyn küldte, mivel pillanatnyilag egész Kaliforniában csak ez a két boszorkány képes előkészület nélkül olyan nagy tárgyat teleportálni, mint egy teáscsésze. Valószínűleg Aervyn

tette, mert Jamie végre kezd kinőni abból, hogy minden csinos lány előtt villogni akarjon.

– Egy négyéves gyerek teáscsészéket teleportál? Ez normális? Őrültekháza lehet Nelléknél.

– El sem tudod képzelni – forgatta a szemét Jennie. – Öt gyerek, ketten közülük boszorkánypalánták, és az egyikük legalábbis az évszázad legerősebb boszorkánya. Aervyn tehetsége távolról sem normális. Négyévesen sokkal többre képes, mint a boszorkányok zöme erejének teljében.

– Tehát a legtöbb boszorkánygyerek nem tudná megtenni azt, amit Aervyn a reptéren művelt velem?

– Tömeg közepén teljesen lezárni egy szerfölött fogékony elmét? Kedvesem, fiatalabb koromban talán egy-két percig tudtam volna ezt utánozni. Jamie bizonyosan egyáltalán nem képes rá. Valamelyest tompíthattuk volna a hatást, de ez minden. Ismereteim szerint Aervyn az egyetlen ma élő boszorkány, aki minden előkészület és támogató csapat híján teljesen megtudott védeni téged, és ilyen sokáig fenntarthatta a pajzsot.

– Szerencsém, hogy ott volt, de ez nyilván iszonyú felelősséget ró Nellre.

És így már kevésbé feszélyez, hogy egy gyerek sietett a megmentésemre, gondolta Lauren, miközben a teáját kortyolgatta. Fanyalogva állapította meg, hogy borsmenta. A tény egyértelműen jelezte, hogy nem Sophie az egyetlen boszorkány, aki holmi tealevelekkel igyekszik rendbe hozni az ő agyát.

– A tea hatásosabb, mint hinnéd – villantotta ki a fogsorát Jennie. – És nem, gyermekem, nem járok a fejedben. Olyan hangosan gondolkodsz, hogy bármely gondolatboszorkány egy kilométerről meghallana.

Basszus. A konyhában vannak egy páran Nell-lel.

– Pontosan hogyan állíthatom le ezt?

– Egyelőre ne aggódj miatta! – paskolta meg a lány kezét Jennie. – Holnap komolyan munkához látunk, és megmutatom, hogyan szabályozhatod a hangerődet. Ma még Jamie és Aervyn a maguk

részéről kirekesztik a gondolataidat, ez alapvető illemszabály a gondolatérzékenyeknél. Én nyitottabban viszonyulok hozzád, amíg együtt dolgozunk, de csak akkor. És hidd el, nem sok olyasmit tudsz gondolni, amit még nem hallottam.

– Más nem hallhatja a hangos gondolataimat?

– Nem. Megbíztam Jamie-t, hogy gondoskodjon erről. Ez igazán a legkevesebb, amit megtehet, elvégre ő tágította ki a csatornáidat. Rendes körülmények között a kiképzés folyamán válik egyre érzékenyebbé az ember, így mialatt fokozódik az ereje, azzal együtt javul a szabályozóképessége is. Jamie ezt a te esetedben gyakorlatilag meghiúsította.

– Nem érdemli meg, hogy hibáztassák érte – tiltakozott Lauren. – Tudtommal rendkívül szerencsétlen pillanatban támadt előlátása.

– Senki sem hibáztatja. De Jamie tagadná legkevésbé, hogy még a nem szándékos következmények is felelősséggel járnak. Úgyhogy felelős érted, ahogy most már én is, és örülök neki.

Lauren kissé megilletődött. Chicagóban leginkább egymagában kénytelen talpon maradni az ember. Itt, ebben a szintén milliós városban viszont rengetegen próbáltak segíteni neki. Egy idegennek, akit az interneten találtak.

– Szívesen tesszük, gyermekem – mosolyodott el Jennie. – Ma csak szeretnélek egy kicsit jobban megismerni. Mihez van inkább kedved? Előbb elmondanád, hogy állsz ezzel az egésszel, vagy megnézed a pici unokáimat?

Igazán ellenállhatatlan ez a nő. Turbónagyi és cserfes szomszédasszony egy személyben.

– Mutasd meg az unokáidat! Azt mondtad, fotózol. Nincsenek nálad képek?

– Még szép, hogy vannak – nyúlt a fotóstáskájába Jennie, és ugyanolyan laptopot húzott elő, mint Laurené. Párat kattintott, majd átadta neki, a képernyőn diavetítés pergett.

Hm, a turbónagyi a tetejében számítógépbűvész is. Lauren előbb udvarias érdeklődéssel bámulta a képeket, azután teljesen elolvadt. Ki

tudna ellenállni hármas ikreknek? A babák egyszerűen imádni valók voltak, maguk a képek pedig döbbenetesek.

– Bámulatosan fényképezel – nézett föl Lauren. – Fantasztikusak az unokáid, de tehetségesen örökíted meg őket. Biztosan hivatásszerűen foglalkozol ezzel.

– Régebben úgy volt – intett fejével a dohányzóasztalon pihenő könyv felé az asszony. – Most már többé-kevésbé visszavonultam. Főleg portrékat készítettem, bár az ennivaló kisunokáim nem tartoztak volna a szokásos alanyaim közé.

Lauren jól ismerte a dohányzóasztalon fekvő fotóalbum összetéveszthetetlen borítóképét. A Chicagói Múzeum Képzőművészeti Intézete kiállításának díszhelyén látta, és annak idején megríkatta. Már-már most is könnyekre fakasztotta.

A fénykép egy kislányt ábrázolt, aki lepellel letakart, temetésre előkészített holttesthez simult. Magyarázat nélkül is látszott, hogy a gyermek utolsó ölelésre bújik az édesanyjához.

Lauren könnyes szemmel nézett föl, és küszködve próbálta azonosítani a zseniális művészt a vele szemben ülő nővel.

– Te vagy J. W. Adams? Nem is tudtam, hogy a Képzőművészeti Intézet élő alkotók munkáit is bemutatja. A fotóid megváltoztatják az ember életét. Egytől egyig mély érzéseket ébresztenek.

Jennie arca földerült a dicsérettől.

– Milyen kedves elismerés. Köszönöm szépen! Igen, a teljes nevem Jenvieve Whitney Adams, de itt mindenki csak Jennie-nek hív.

– Boszorkány vagy, és mégis az ilyen döbbenetes képek készítésének szentelted az életedet.

– Azért, mert én vagyok az a boszorkány, aki képes elkészíteni ezeket a képeket – mondta Jennie. – A jó portréfotós egy ember külső képét mutatja meg, a kiváló pedig a belsőt. Gondolatboszorkányként egy kicsit könnyebb meglátni a belsőt, eldönteni, mit kell megmutatnia a fotónak.

– Olvasol az alanyaid gondolataiban, mielőtt lefényképezed őket? – morfondírozott a dolog etikai oldalán Lauren.

– Ez nem olyan egyszerű, hogy behatolunk-e valakinek az elméjébe, vagy sem – mosolyodott el Jennie. – A kettő között jó néhány lehetőség van. Ha teljesen kívül maradunk, senkivel sem tudunk kapcsolatot létesíteni. Léteznek etikai irányvonalak, de végeredményben minden gondolatboszorkány egyedül kénytelen megkeresni a saját határait, saját egyensúlyát. Én is megleltem a magamét, és ennek révén úgy mesélhetem el az illető személy történetét, ahogyan kell.

Egy pillanatra elhallgatott, majd az elegáns album címlapfotójára mutatott. Lauren látta, hogy könnyesen csillog a szeme.

– A kislányt Minának hívták, és majd megszakadt érte a szívem. Csak azzal tudtam tisztelegni a gyásza és a szerettei előtt, hogy elkészítettem ezt a képet, és ügyeltem rá, hogy pontosan a kellő módon ábrázoljam vele.

*

Nell a tűzhelynél állt, és valami felséges illatút kavargatott. Nat eltűnődött. Vajon Jamie családjának minden tagja szakács, vagy csak eddig szerencsésen kifogta a legjobbakat?

– Az öcsém gyáva nyúl – szólalt meg Nell, és az asztal felé pillantott, amelynél Nat ült. – Tudja, hogy szeretnélek górcső alá venni, hát gyorsan lelépett.

Nat nevetett. Nell úgy beszélt, mintha csak évődne. Többé-kevésbé.

– Talán én is kimehetnék homokozni Aervynnel.

– Kiélezett a verseny, de épp csokoládét gyártok, ha ez a javamra billenti a mérleget.

– Ha étcsokoládé, annyit faggatsz, amennyit akarsz.

– Narancsos vagy mentás étcsokoládé ízlene jobban? – villantotta ki a fogsorát Nell. – Ha megígéred, hogy igazán együttműködsz, mindkettőből kaphatsz.

– Csak átvilágítod az agyamat, vagy kérdezz-feleleket játszunk?

– A gondolatolvasói képességem szánalmas – horkant föl Nell. – Be kell érnem a régimódi megoldással. Úgyhogy áruld el: milyen érzés, hogy valami idegen boszorkány a közös jövőtöket látja fölvillanni?

A Smythe családban órákig tartott volna, hogy végre föltegyék ezt a kérdést, gondolta Nat. Órákig? Ugyan már, egy örökkévalóságig. Őnáluk föl sem merülhetett annyira szalonképtelen témáról folytatott társalgás, mint a boszorkányok.

Nellre nézett, és fontolgatta a választ.

– Neked mennyit mondott el Jamie az előlátásából?

– Kevesebbet, mint amennyit tőled remélek hallani. – Nell még egyszer megkeverte a lábas tartalmát, és az asztalhoz telepedett. – Elnézést, hogy nem teketóriázom. Jó, ez sem igazán durva, de valaha régen, amikor még nem született öt gyerekem, egy kicsivel diszkrétebben puhatolóztam volna.

– És amikor még nem volt nyűg a nyakadon az öcséd, aki bármikor bejöhetett a kertből – vonta föl fél szemöldökét Nat.

– Hát igen, az is szempont – pirult el Nell. – Szóval kitálalsz, vagy mi lesz?

Nat arra jutott, hogy rokonszenves neki ez az asszony. Diszkrét vagy sem, nyilvánvalóan szereti Jamie-t, és csodálatosan bánik Laurennel. A ragaszkodást és a nagylelkűséget Nat mindig nagyra értékelte. Megérett a helyzet arra, hogy összebarátkozzanak.

– Jamie kapcsolatba hozott azokkal a képekkel, úgyhogy én is láthattam azt, amit ő. Igazából csak a végén jöttem rá, hogy ez az egész kettőnkről szól. Ő voltaképpen nem szerepel a képeken, ha ez érthető így.

– Őt nem láttad, csak magadat? – ráncolta a homlokát Nell.

– Valahogy úgy. Szinte olyasformán, mintha emlékeket láttam volna az ő szemével. Az elsőkön egy még csak kezdődő udvarlás jelent meg. – Nat nem tudott ellenállni a kísértésnek, hogy ő is kémkedjen egy kicsit. – Szeret Jamie jógázni?

Nell nagy szemeket meresztett, majd nevetve rázta a fejét.

– Jamie? Jógázni? Ítéletnapig sem próbálná ki.

Nat vigyorgott. Talán mégsem olyan nagy baj, ha egy boszorkány látja az ember jövőjét.

– Én jógát oktatok. Fogadjunk egyhavi csokiadagban, hogy karácsonyra megtanulja a napüdvözletei.

Remélte, hogy az előlátás jelenetei időrendben követték egymást.

– Én meg még azt hittem, az öcsém végre talált egy okos nőt. Átvert téged – csóválta a fejét vigyorogva Nell. Azután észbe kapott. – Várjunk csak, ezt ő látta, nem igaz? A jövőben jógázik? Nem csoda, hogy megrendítette a dolog.

Nat jót derült a helyzeten.

– Keserűen szeretem a csokoládét, mogyoró és hasonlók nélkül.

Jamie és Aervyn nyakig homokosán léptek be a hátsó ajtón.

– Tűnés a konyhámból! Hagyjátok kint a homokot! – hessentette vissza ki őket Nell.

– Ez valójában az én konyhám, nővérkém. Engem nem zavar egy kis homok. Az igazi férfi bekoszolja magát.

Nell nem méltatta válaszra az öccsét. Csak jól a szemébe nézett. Azután Natre kacsintott, és ajkával némán formálta a szót: „Figyelj!"

Nat figyelte, amint Jamie és Aervyn koncentráltak. Látta, hogy a levegő lassan mozgásba jön előttük, homokszemcséket ragad föl. Egyre sebesebben örvénylett, majd az apró forgószél Aervyn biccentésére kiszélesedett, körbekavarogta kettejüket, homoktölcsért gyűjtött.

A társas varázslat lenyűgözően hatott, de a kettejük közötti könnyed kapcsolat ragadta meg igazán Natet, az a fajta kötődés, amely az együtt töltött órák hosszú soráról árulkodott. Nat látta, amint Jamie pajkos pillantást küldött Aervyn felé. Homokförgeteg zúdult Nellre, és a fölhangzó kuncogásból ítélve jól megcsiklandozhatta az asszony csupasz lábujjait. Azután kisuhant az ajtón, vélhetőleg vissza a homokozóba.

– Tiszta a levegő, mami. Éhes vagyok.

– Varázslásóra után mindig megéhezel, rosszcsont – simogatta meg Aervyn buksiját Nell. – Jamie, Lauren kibírja a tömeges betörést? Gondoltam, hazaszólok Danielnek, hogy hozza ide a többieket, de nem szeretném túlterhelni a lányt.

– Majd én segítek neki, mami, ahogy a repülőtéren – csillant föl Aervyn szeme.

– Köszi, öcskös – kapta föl Jamie –, de nincs rá szükség. Új elemet tettem az iPodba, úgyhogy Lauren visszakapta a saját személyes

erőterét. Ha a reptéren bevált, valószínűleg a Walker famíliával is megbirkózik.

*

Lauren a Jamie étkezőasztalát körbeülő siserehadra nézett. Ez már tényleg nem Chicago. Nell férje, Daniel ült az asztal egyik végén, Jennie a másikon. Lauren, Nat, Jamie és Nell kétoldalt zsivajgó apróneppel osztozott a hosszú padokon. Az elvileg csak ötfős gyerekseregleg egy másodpercre sem maradt veszteg, és Lauren biztosra vette, hogy Aervyn csereberéli a nővéreit. Egypetéjű hármas ikreknél nemigen lehetett megállapítani.

Lauren nagyszerű szülőkkel nőtt fel, de egykeként, így népes étkezésekről az egyetemen szerezte első élményeit. A hét Walker, Jamie és Jennie mind zajszintben, mint élelemfogyasztásban bármely egyetemi menzával könnyen fölvehette a versenyt.

– Jennie néni, meg fogod tanítani Laurennek, hogyan kell gondolatboszorkánynak lenni? – kérdezte Aervyn spagettivel tele szájjal. – Akkor irtó sokat kell gyakorolnia.

– Aervyn! – nézett szúrós tekintettel csemetéjére Nell.

– Igaza van – nevetett Lauren. – Nem mászkálhatok örökké Jamie kütyüjével a zsebemben. Ugye, Aervyn?

– Nem hát. Néha kifogy az eleme, és akkor tudnod kell, mit csinálj.

– Holnap reggel kezdjük az órákat – szólalt meg Jennie néni. – Aervyn, talán segíthetnél. Neked is bőven elkel még irtó sok gyakorlás. – A kisfiúhoz nyúlt, és megcsiklandozta az oldalát. – Főleg a boszorkány modort illetően.

– Holnap délután át tudom fuvarozni – mondta Nell. – Délelőtt dr. Celiához kell mennie, hogy megigazíttassuk a hallókészülékét. Mostanában a füle is igen gyorsan nő.

Lauren megrökönyödött, eddig észre sem vette, hogy Aervyn hallókészüléket hord. Ahogy jobban megnézte, a kis eszköz egy pillanatra megjelent, azután ismét eltűnt. Ügyes trükk.

A kisfiú feszülten figyelte őt. *Nyilván meg a nagyhatalmú boszorkányivadékok is elveszítik néha a magabiztosságukat,* gondolta Lauren.

– Taníts meg erre, jó? – táncoltatta a szemöldökét a gyerekre. – Szeretnék öles termetűvé válni, és olyan fület növeszteni, amilyen a Macskanőé.

– Fölösleges – vigyorgott Aervyn. – Jamie bácsi azt mondja, így is elég nehéz veled.

Lauren feltételezte, hogy a sípcsontját ért rúgást Aervynnek szántak. Odahajolt a fiúhoz, és a fülébe súgott valamit. Aervyn bólintott, néhány szót súgott válaszul, majd az asztal alatt megfogta Lauren kezét. A lánynak alig maradi ideje észlelni az agyából kiszivárgó áramlást, és máris a Macskanő terpeszkedett Jamie székén. Az illúzió csak néhány másodpercig tartott, azután Aervyn a nővéreivel együtt leesett a pádról nevettében. A többiek is majdnem mind eléggé bizonytalanul ültek a helyükön.

Csak Jennie nem zökkent ki a nyugalmából az általános kacagás közepette. Érdeklődve, és nem csekély meglepődéssel fürkészte Laurent.

A lánynak hirtelen eszébe ötlött, hogy amikor vaskos tréfájához egy négyéves boszorkányt béreli föl, a családi illemkódex és a boszorkányetika jó néhány szabályát megszeghette.

– Nyugi, kislány, tényleg irtó vicces volt – mosolygott rá Jennie. – Egyszer talán Jamie is megtanulja kicsit jobban elrejteni a gondolatait.

– Hogyhogy én vagyok a rosszfiú? – hadarta Jamie színlelt sértődöttséggel.

– Egy négyéves meg egy boszorkánytanonc kifogott rajtad – nevetett Nell. – Öregszel, tesókám.

Jennie néni fölemelte a kezét.

– Én vagyok az egyetlen, aki a kis színjáték alatt nem vett észre mást, csak Jamie szeretetre méltó alakját?

Lauren gyanította magáról, hogy ugyanolyan értetlen képet vághat, mint az összes többiek az asztal körül.

– Édesem – nézett a kisfiúra Jennie –, egyedül vetettél szemfényvesztő bűbájt Jamie bácsira?

Aervynt nem ejtették a fejére, habozás nélkül bemártotta cinkosát.

– Dehogy. Lauren segített.

Lauren még nem ocsúdott föl meglepetéséből, de a helyiségben tartózkodó többi boszorkány már mintha megfejtett volna valami óriási rejtélyt.

– Mit csináltam?

– Te csináltad a Macskanőt. Én csak megpöccintettem egy kicsit.

Remek, Aervyn jól bemószerolta. Megrúgta a kisfiút az asztal alatt. Az meg csak vihogott.

– Azt hiszem, Lauren kanalizáló – bólintott Jennie. Laurenhez fordult. – Elmagyarázta Jamie a varázstehetség különböző válfajait?

– Nem vagyok hiperkezdő oktató, Jennie néni – forgatta a szemét Jamie.

Lauren arra gondolt, lehet, hogy ő hiperkezdő boszorkány, de néhány nappal ezelőttig egész jól vissza tudott emlékezni alapszintű társalgási mozzanatokra.

– Elmagyarázta. Ötfajta varázserő létezik, kétféleképpen használható. Kanalizálással és bűbájvetéssel, igaz? Mi köze ennek a Macskanőhöz?

– Helyes, tehát figyelsz. Ez még jól fog jönni. Aervyn négyéves létére egész ügyes bűbájvető. Vagy inkább nagyon erős bűbájvető, akit még valamelyest korlátoz a négyéves észjárás. A bűbájok összetett logikájúak, és csak helyesen megszerkesztett bűbájt tudunk vetni.

– Ahhoz, hogy a bűbájvető sokrétűen összetett bűbájt alkalmazhasson, erőforrást igényel – vette át a szót Jamie. – Rendesen vagy elemi erőkhöz folyamodunk ebből a célból, vagy egy körrel dolgozunk. Aervyn elementáris boszorkány, ezért először azt feltételeztem, hogy elemi energiák felhasználásával állította elő a Macskanőt.

– Nem, hanem Lauren felhasználásával – közölte vidoran Aervyn.

– Nem értem – csodálkozott Lauren. – Jamie, nem azt mondtad, hogy nincsenek elemi erőim?

– Egy szikrányi sincsen – értett egyet Jamie. – Vannak viszont gondolati erőid. Azok általában nem elég erősek ahhoz, hogy huzamos ideig fenntartsanak egy bűbájt, és kimerítik a forrást. Ha Aervyn az én gondolati erőimet csapolta volna meg ahhoz a bűbájhoz, ájultan hevernék a padlón.

– Én teljesen jól érzem magam – ráncolta a homlokát Lauren.

– Nem bántottam Laurent! – tette hozzá tiltakozva Aervyn.

– Nem, édesem, persze, hogy nem – szorította meg a kezét Jennie néni. – Pontosan azt tetted, amit egy bűbájvetőnek kell. Abból a legközelebbi forrásból merítettél, amelyet károkozás nélkül használhattál. De nem hiszem, hogy egyszerűen fölhasználtad. Lauren kanalizált téged igaz?

– Valahogy meg kellett mutatnom az agyának, mit csináljon – bólogatott Aervyn.

– Hát persze. Ezelőtt soha nem kanalizált.

– Ugye, nem valami világosan fejeztük ki magunkat? – nézett a lányra Jennie néni. – Aervyn bűbája teremtette a macskanős szemfényvesztést, de szerintem nem is tudod, milyen sokat segítettél neki. Az imént azt mondtuk, hogy a bűbájvetők dolgozhatnak körrel, boszorkányok csoportjával. Egyvalaki a kanalizáló a kör fókuszpontjaként működik, összegyűjti az energiát, és a bűbájvetőhöz irányítja. Te a saját elmédből vontál ki varázserőt, és Aervynhez kanalizáltad, ő pedig a Macskanő létrehozására fordította.

Lauren már tényleg kezdte unni az agyában uralkodó zűrzavart.

– Bocsánat, általában nem vagyok nehéz felfogású. Semmi mást nem csináltam, csak megmutattam Aervynnek, hogyan fest a fejemben a Macskanő.

Jamie a fejét rázta.

– Ez meg sem kottyant neked, és egyszer majd megérted, mennyire irigyelünk emiatt valamennyien. Lauren, Jennie néni azt akarja mondani, hogy valószínűleg kanalizáló tehetséggel rendelkezel, és eszméletlen gondolatboszorkány válik belőled. Ezen a színtéren a képességeid akár Aervynnel is egy súlycsoportba helyezhetnek.

Lauren ezt nem kifejezetten találta megnyugtatónak.

Az utolsó szó mégis Aervynnek jutott.
– Á, nem, ő erősebb lesz nálam. Csak irtó sokat kell gyakorolnia.

12. FEJEZET

– Jesszus, ez kiborító! – mérgelődött Lauren. – Chicagóban már jobban ment a korlátemelés. Most miért ügyetlenkedek?

A boszorkánytanoncok mind egyformák, gondolta Jennie. Akár négyévesek, akár huszonnyolc, mind azt hiszik, könnyű a dolguk.

– Rendes körülmények között egy-két napot pihentünk volna a repülésed után. Kifárasztotta az agyadat a tömeg és a macskanős kunszt, amit tegnap este Aervynnel adtatok elő.

– Most majd szorulok kiskorú „megrontásáért"? – vigyorgott Lauren.

– Na hiszen! Ő már úgy jött a világra, hogy tettestársakat keresett magának. Négy idősebb testvér mellett te már nem sok kárt tehetsz benne.

– Sosem volt öcsém, pedig muris lehet.

– Hát, néha fárasztóak az öccsök. Nekem három jutott, és alighanem szerencse, hogy gyermekkoromban nem értettem a távátvitelhez – mosolyodott el Jennie. – Ki tudja, hol lyukadtak volna ki? Hallottál arról az esetről, amikor Jamie a kínai negyedbe teleportálta magát és Nellt?

Lauren a fejét rázta.

Jennie úgy gondolta, jobb, ha a lány elkezdi megismerni a boszorkánypalánták huncutságait. Amekkora varázserővel bír, nem lenne meglepő, ha a gyerekei is mind boszorkányok lennének. Egy kanalizáló képességű csöppség mindenféle haszontalanságot művelhet.

Belefogott az egyik kedvenc történetébe.

– Nell a három öccsére vigyázott. Jamie-nek ugyanis két ikertestvére van. A fiúk hatalmas gödröt ástak a házuk kertjében. Nell akkor tizennégy éves lehetett, a fiúk meg öt-hat évesek. A lényeg az, hogy Nell nevetve azt kérdezte, egészen Kínáig leásnak-e. Jamie bizonyára kiragadta a nővére agyából az erről alkotott képet, és mindkettejüket odaröpítette. Akkoriban még nemigen tudta szabályozni a teleportáló

képességét. Szerencsére Aervyn már fiatalabban uralja ezt, mint annak idején Jamie.

Lauren megpróbálta elképzelni.

– Kínába teleportálta magukat? Tényleg?

– Szerencsére nem – nevetett Jennie. – Nell sohasem járt Kínában, így az agyában alkotott kép a San Franciscó-i kínai negyedet ábrázolta. Ekkor fedeztük föl Nell igazi bűbájvető képességét. Sikerült ugyanis visszafordítania a bűbájt, és Jamie tehetségének kiaknázásával hazajuttatnia magukat. Ez azonban három órájába telt, és otthon kitört a pánik, amikor Jamie ikertestvérei közölték, hogy a fiú Kínába ment Nell-lel.

Jennie mosolygott az emléken. Egyik leánya sem mutatott varázserőt, így hát élvezte a nővére gyermekeinek komiszságait, és egy icipicit irigyelte is őt.

– Csak elképzelni tudom – mondta Lauren. – Okvetlenül a szüleim értésére adom majd, milyen könnyen megúszták. De egyébként is meg akartam már kérdezni valamit. Úgy tűnik, a boszorkánytehetség zömmel már gyermekkorban megmutatkozik. Nálam miért nem így történt?

– Jaj, valószínűleg megmutatkozott az. Alighanem folyton képeket és érzéseket csippentettél föl mások elméjéből. Az érzékenységed alapján az is feltételezhető, hogy már egészen fiatalon megtanultad kirekeszteni őket. Egy boszorkánycsaládban hamar észrevettük és megvizsgáltuk volna a jeleket. Így boszorkány mivoltod tudatában nőttél volna föl.

– Szóval úgy gondolod, a szüleim csak nem ismerték föl, mit látnak?

Jennie széttárta a kezét.

– Talán nem sokat láthattak. A gondolatvarázslói képességek gyakran alig észrevehetőek. Az elementáris varázserejű gyermekek rendszerint szembeötlőbbek. Kérdezd csak meg valamikor Nelltől, hogyan viselkedett Aervyn az első heteiben. Erről jut eszembe, ma délután Aervyn is idejön, hogy veled együtt gyakoroljon, és addig még más dolgunk is van, úgyhogy térjünk vissza a munkához. Mondd el, mi történik, amikor korlátot próbálsz emelni.

– Azt hittem, rám csatlakoztál, és látod – sóhajtotta Lauren.

– Úgy is van, de szeretném hallani, hogyan éled meg.

Jennie úgy gondolta, valami zavarja azt a falat. Ki akarta deríteni, eléggé tudatos-e a lány, hogy kiokoskodja, mi a baj.

– Hát, magam elé képzelem a téglákat, ahogyan Jamie-vel gyakoroltuk. Ez a része jól megy. Amikor azonban megpróbálom elhelyezni őket, mindenféle zavar támad. Chicagóban egyszerűen leomlott a fal. – Lauren egy pillanatra elhallgatott. – Olyan ez, mintha valami szembeszegülne bennem, nem tetszene neki a téglafal.

Alakul ez.

– Értem. És neked mi tetszik?

Lauren fészkelődött.

– A Macskanő. Nem a szemfényvesztős vonatkozása, de amikor Aervynnel összefogtunk, teljesen másként éreztem magam. Erősnek és rugalmasnak, mintha bármit láthatnék, amit csak akarok. Nem szeretnék hálátlannak tűnni, de a téglafal olyan, mintha börtönbe zárna. És Jamie kütyűje is.

– Helyes. – Jennie elégedetten hallgatta a lányt. Lauren gyors észjárásról és hajlékonyságról tett tanúbizonyságot, még ha saját maga jóval kevésbé elégedett volt is újonnan fölfedezett gondolatvarázslói képességeivel. – A téglák ahhoz kellettek, hogy megóvjanak, miután Jamie előlátása szélesre tárta a csatornáidat. Ezt rendszerint egy kicsit kíméletesebben igyekszünk elvégezni.

– Nem az ő hibája volt.

A lány egykéhez képest elismerésre méltó testvérlojalitást mutatott.

– Hidd el, tudom, milyen könnyen adódhatnak meglepetések, ha az ember kezdő boszorkányt oktat. Jól tette, hogy idehozott. A gondolatvarázslat nem tartozik az erősségei közé. Az a kis szerkentyű viszont leleményes megoldás, Jamie igazán kreatív boszorkány.

– Az bizony. Szeretném azt hinni, hogy én is eléggé kreatív vagyok. Kipróbálhatnék egy pillanatra valami mást? Kicsit hasonlít ahhoz, amit Aervynnel csináltunk. Talán te meg tudod mondani, miért más, mint amikor korlátot akarok emelni.

Lauren hunyorogva összpontosított.

Jennie fölfogta a lány által sugárzott képet: Jamie macskanős jelmezben, amint repkedő sushis tányérok felé suhint varázspálcájával. Szórakoztatta a látvány, és imponált neki. Lauren elvileg még nem lett volna képes ilyen mértékben ellenőrzötten képeket sugározni, főleg nem mozgó elemeket tartalmazó képeket. Kissé elmosódottnak hatott, de így is szép munka volt. Jennie a kettejük között létesített megfigyelő kapcsolaton át gyorsan bekukkantott, megpróbálta kideríteni, miként irányítja varázserejét Lauren.

Apró, világító lények villogtak ki-be valami meleg, zöld homályban. Jennie lassan beljebb nyomult, és rájött, hogy a lények pici szentjánosbogarak. Amikor fölvillantak, parányi gondolat- vagy érzésdarabkák áramlottak ki. Jennie fölismert pár képet saját elméjének felszíni rétegéből. Nocsak, nocsak. A lány jóval többet tudott kiolvasni, mint amennyit elárult.

Jennie közelebb húzódott a meleg, zöld központhoz, és hirtelen dühösen zümmögő szentjánosbogarak felhőjével került szembe. Egyetlen varázserő-lehelettel elhessenthette volna őket. Valóban rendkívülinek értékelte azonban azt a tényt, hogy Lauren ebben a fejlődési szakaszban bármiféle védelmet képes előidézni.

Most az egyik szentjánosbogárra koncentrált, és gyöngéd kérést irányított felé. *Engedd, hogy láthassam!* A felhő szétszéledt, és az ő kiszemelt szentjánosbogara mutatta az utat. Jennie látta a kétoldalt viliódzó fényeket, mint valamiféle díszkíséretet. Helyes, ez a lány nem hagyja magát.

Elmosolyodott, ahogy a meleg, zöld valamihez érkezett. Lauren ösztönösen itt összpontosította az erejét, és ez bizony egyáltalán nem téglafal volt. Szokatlan megoldás, de dolgozhattak ezzel. Jennie lassan visszavonult, kihátrált az egyszerű megfigyelő kapcsolatig.

Amikor kinyitotta a szemét, Lauren figyelmesen nézte.

– Örvendetes az elméd, Lauren. Szívós és rugalmas. Köszönöm, hogy betekintést engedtél! Most pedig mesélj a kanapédról.

– A kanapémról? – pislogott Lauren.

– Minden gondolatboszorkány munkájához kell egy kiindulópont, biztonságos és erős hely. A korlátok akkor működnek legjobban, ha

ebből a központból kiindulva építik őket. Az enyém egy fényképezőgép.

– Egy fényképezőgépből emelsz korlátot? – vágott teljesen zavarodott arcot Lauren.

– A fényképezőgép mögött védettnek és hatalmasnak érzem magamat – bólintott az asszony –, és ott sok mindent szabályozhatok. Optikát cserélhetek, zoomolhatok, vagy szűrőt tehetek föl, hogy lágyítsam a fényt, sőt szinte teljesen ki is zárhatom. A lencse a korlátomként és adó-vevő csatornaként működik.

A lány vonásai földerültek, ahogy megértette.

– Ezzel a képpel jeleníted meg a tevékenységed irányítását. Ahogy Aervyn matchboxokat használt.

– Pontosan. Jamie semmilyen szinten nem komoly gondolatboszorkány, így a korlátai kezdetlegesek: téglák és buborékok. Ez a legtöbb tanítványának bőven elegendő, és első leckéül bárkinek jó. A tehetségesebb gondolatboszorkányok különlegesebb, precízebb és alakíthatóbb eszközöket igényelnek. Aervyn talán végül kinövi a matchboxait, bár amikor legutóbb néztem, szárnnyal és lézersugárral szerelte föl őket, úgyhogy talán mégsem.

– Lézersugárral?

– A védelem minden jó korlátrendszer fontos összetevője.

– Szóval lelövi a betolakodó gonosztevőket? – nevetett Lauren.

– Valahogy úgy. Nem szó szerint, legalábbis általában nem. Esetleg lepuffant például kósza gondolatokat, amelyek nemkívánatosak az elméjében. Ez hathatós, mert a kiindulópontjának kiterjesztése, azé a helyé, ahol biztonságban és nyeregben érzi magát. Egy kisfiú esetében ez a kedvenc játékszereinek képét ölti. A tiédben a kanapédét.

– A kanapém a kiindulópontom? – pirult el Lauren. – Ez kicsit kínos. Hiszen csupán az a hely, ahol ejtőzni és fagylaltozni szoktam.

– Az a hely, ahol védetten, biztonságban érzed magad, az pedig csodálatos dolog. Mivel ez éppen a kanapéd, megkockáztatom, hogy egyúttal az életed központja is, az otthonodé, amelyet magadnak építettél. Erőt adó, megnyugtató hely, ahol feltöltődsz… rátapintottam a lényegre?

– Neked kell tudnod, te vagy a gondolatboszorkány.

– Okostojás boszorkánytanoncok minden korcsoportban akadnak – nevetett Jennie. – Némelyik gondolatboszorkány csak meglovagol energiacsatornákat, de a legtöbben nagyon hasznosaknak találunk képeket, vizuális ábrázolásokat, és azt hiszem, máris ráakadtunk egyre, amelyik nálad működik. Most is használod bizonyos képességeidhez. Megfigyeltem, mit csináltál, amikor közvetítetted Jamie-t a tányérröptetésnél. Ösztönszerű varázslásnak igazán szép teljesítmény, és ezt a képzeletbeli kanapédra támaszkodva művelted.

– Ha ezt csinálom, hogyhogy nem tudok róla? – vonta föl fél szemöldökét Lauren. – Azt hittem, csak hangosan gondolkodom.

– Igaza van Jamie-nek – mondta szomorúan Jennie. – Ha ez ilyen könnyen megy neked, mindannyiunkban irigységet ébresztesz. Egész szépen toltad át hozzám azt a képet. A korlátszabályozásod meg eléggé gyönge, ezért meg is lepődtem. Most már azonban logikusnak tűnik, mivel nem a kiindulópontodból emelsz korlátokat. Sokkal hatékonyabbakká válnak, amint azt fogod tenni.

– Az jó lenne. A fejem akkor is kóvályogni fog?

Jennie elmosolyodott. Türelmetlen boszorkány.

– Tegnap, amikor összefogtatok Aervynnel, ugye erősnek és rugalmasnak érezted magad? Ez a célunk. Próbáld meg most! Szeretném, ha elképzelnéd azt a bevackolódós kanapét a kiindulási központodként, és abból emelnél korlátot.

Jennie rácsatlakozott a megfigyelő kapcsolatra, hogy nyomon kövesse tanonca munkáját. Lauren egy pillanatig tétovázott, azután gyorsan befészkelte magát a kanapéjára. Kitűnő! Néhány másodperc múlva nyúlós, rózsaszín ragacs nőtt ki a kanapéból. *Pfuj, ez meg mi? Rágógumi. Bolond lány.* Jennie kipukkasztotta a buborékot, hogy magára vonja Lauren figyelmét, kiszállt a gondolati csatlakozásból, és várt.

– Miért kellett kipukkasztanod a buborékomat? Soha nem szedem ki ezt a trutyit a kanapémból.

– Akkor ne rágógumiból emelj korlátot, gyermekem! – biggyesztette le az ajkát Jennie. – A korlátod képe hozzátartozik a központodhoz, abból sarjad.

Lauren előbb zavarodottan nézett, majd bólintott.

– Mint ahogy a fényképezőgéped optikái a gép kiterjesztései.

Okos lány. Jennie bólintott.

– Jó, ez logikus, de hogyan növesztek korlátot egy kanapéból? Mit tegyek, adjak hozza óriáspárnákat?

– Ez tulajdonképpen nem is rossz gondolat. A képnek nem muszáj teljesen valószerűnek lennie. Puha párnákat is alkalmazhatsz korlátként, szerintem azok csodás lökhárítók. De a kép feltétlenül a sajátod legyen. Olyasmire gondolj, ami természetesen következik a kanapédból, amit elég könnyedén fabrikálhatsz.

Lauren gondolkodott egy pillanatig, és behunyta a szemét. Jennie rászállt a gondolatkapocsra, hogy megfigyelje. A lány ezúttal tanonchoz képest villámgyorsan rátalált a központjára.

Egy ideig semmi sem történt, majd csodálatos szivárványkupola ívelt föl, befedte Laurent és a kanapét. Jólesően melegnek és bolyhosnak tűnt, akár egy hatalmas takaró. Ahogy Jennie figyelte, a kupola anyaga megváltozott. Most inkább selymesnek és némileg áttetszőnek látszott.

Odalépett, és finoman megbökte, hogy ellenőrizze a minőségét. *Bravó, kislány, nagyon szép munka! Most lássuk, mennyire használható.*

Jennie hátrált néhány lépést, fénylabdát képzelt a kezébe, és elhajította. Miután a labda visszapattant Lauren kupolájáról, az asszony mosolygott, és újabb labdát idézett elő. Ezúttal fölelevenítette iskolai dobóbajnoki készségeit, és bombalövést irányzott a kupolára. Amikor az egyenesen a lábszárára vágódott vissza, káromkodva szökdécselt. A fene vigye el, ezt előre kellett volna látnia. Hiába, öregszik.

Fölnézett, és látta, hogy Lauren szivárványkupolája megremeg. *Jaj, az a bombalövés tényleg ekkora kárt tett benne*? Mélyebb szondázó csatornát nyitott.

A lány ránevetett. A kiképzői büszkeség felülkerekedett Jennie sértett hiúságán. Lauren most nemcsak kiváló védőpajzsot emelt, de nyilvánvalóan meg ki is látott belőle. Igen szép munka egy délelőttre.

*

Nell: Jó reggelt mindenkinek! Jamie-nek is rövidesen be kell futnia.

Sophie: Szóval most már találkoztál Laurennel.

Nell: Találkoztam.

Moira: És mi a véleményed a mi Laurenünkről?

Nell: Azt hiszem, amíg ide nem ért, eszembe sem jutott, micsoda utat tett meg az elmúlt néhány napban. Tetszik nekem, hogy elképesztően jól veszi az akadályokat. Ma délelőtt kapja az első leckét Jennie nénitől. De tegnapról rengeteg pletykával szolgálhatok.

Sophie: Könyörgöm, mesélj!

Nell: Hát szoktam én titkolózni? De hadd dicsekedjek először a legkisebb boszorkánypalántámmal. Jamie megbütykölt egy iPodot, hogy a repülőúton védőpajzsot biztosítson Laurennek, de miután leszálltak, csütörtököt mondott a szerkentyűje. Aervyn korlátot igézett a lányra a San Franciscó-i repülőtér kellős közepén.

Sophie: Hú, az rengeteg ember és érintkezési pont.

Nell: Ez az.

Moira: Nagyszerű munkát végzel a nevelésével, Nell. Boszorkánypalánta nem is kaphatna ennél jobb támogatást a varázsereje kibontakoztatásához. Szerencsés fiú.

Jamie: Könnyen beszélsz, nem téged változtatott Macskanővé.

Sophie: Szia, Jamie! Aervyn szőrös fülű, szexi nőcivé változtatott? Légy szíves, mondd, hogy valaki lefényképezett!

Nell: Csak szemfényvesztő bűbáj volt. Aervyn tegnap a vacsoránál művelte, és iszonyú vicces volt. Titeket azonban valószínűleg az a vonatkozása érdekel leginkább, hogy Laurennel összefogva csinálta.

Moira: A lánynak bűbájvető képessége is van? Mert ha igen, akkor veszélyes, ha ilyen hamar alkalmazza.

Nell: Nem előre megtervezetten történt. Ketten főzték ki, és mielőtt bárki megsejtette volna, mi készül, már be is következett. Aervyn vetette a bűbájt, és Jennie azt mondja, Laurent is fölhasználta hozzá.

Moira: A lánynak akkora a gondolati ereje, hogy támogatni tud egy szemfényvesztő bűbájt? Nem viselte meg a dolog? Ilyen nagyságrendű akciónak le kellett volna taglóznia.

Jamie: Szó sincs róla. Alig érezte.

Moira: Jaj nekem!

Sophie: Elképesztő. Senki sem használ gondolati erőt bűbájok sugárzásához, hiszen nem is elegendő hozzá.

Jamie: Jennie-vel megpróbáltuk utánozni, amit csináltak. Még a Macskanő bajuszát sem bírtuk létrehozni.

Moira: Na és Jennie biztos a dolgában? Mert ha ez igaz, akkor a mi Laurenünkből nemzedékének leghatalmasabb gondolatboszorkánya válik.

Jamie: Először rengeteg kiképzést és gyakorlást igényel, de valóban, azt hiszem, Jennie néni is erre a megállapításra jutott. Ami azt illeti, Aervyn is egyetért.

Nell: Jaj, és majdnem kihagytam egy igazán fontos vonatkozást. Aervyn nem egyszerűen megcsapolta Lauren varázserejét. A lány segített neki, ebben teljesen igazad volt, Moira. Lauren föl sem fogta, hogy tett valamit, de az én boszorkánypalántám tudta.

Sophie: A lány kanalizált Aervynnek?

Moira: Jaj, Nell. Jaj nekem.

Nell: Hát igen. Lehetséges, hogy végre találtunk kanalizálót az én picikémnek.

Jamie: És Lauren még újonc, aki mindössze egyheti kiképzésre tud nálunk maradni.

Nell: Nyugi, Jamie! Egyelőre csak ezért jött. Azt nem tudjuk, mit tartogat a jövő.

Jamie: Bocs. Az az igazság, hogy nagyon kedvelem Laurent, de nehezemre esik, hogy bárkire rábízzam Aervynt, pláne olyasvalakire, akinek fogalma sincs, mit jelent egyáltalán ez az egész.

Moira: A kanalizáló és a bűbájvető közötti személyes kötődés fontos, de a kiképzés is az. Aervyn egyszer még roppant hatalommal fog bánni. Ez óriási felelősséget róna Laurenre.

Nell: Mindenki vegyen mély lélegzetet. Még ha a lány szóba jöhet is, mint Aervyn partnere, nem dobjuk be egyhamar a mélyvízbe. Kedvelem Laurent, ő kedveli a csemetémet, és kitűnő kiképző kezébe kerültek. Egyelőre elég ennyi.

Moira: Igaz, a saját gyerekemnek is Jennie-t kívánnám.

Nell: Aervyn jövője ijesztően nagyszabású, bárkivel dolgozik is. Pillanatnyilag remekül szórakozik Laurennel, és a lány tényleg jól megérti magát vele. Aervyn megmutatta neki a hallókészülékét.

Jamie: Komolyan? Ez teljesen elkerülte a figyelmemet.

Nell: Pont a macskanős ügy előtt történt. Ezek máris kötődnek egymáshoz.

Moira: Kezdetnek nem rossz.

Sophie: Emberek, nem válthatnánk most témát? Nemsokára mennem kell, úgyhogy Jamie, nyilatkozz!

Jamie: Miről?

Sophie: Kémeim jelentették, hogy Lauren nem az egyetlen új jövevény Kaliforniában. Mi újság veled és a csinos nénivel?

Jamie: Már a magánélet sem szent?

Moira: Persze, hogy nem, csacsi fiú. Mesélj nekünk Lauren barátnőjéről, akivel a látomásaidban is találkoztál.

Nell: Az nem látomásos előlátás volt. Jamie titkolózik előttünk.

Jamie: Hát tényleg nem szent a magánélet?

Nell: Erre már válaszoltunk. Tegnap jót beszélgettem Nattel. Jamie nem látomásokat látott, hanem jövőbeli emlékeket.

Sophie: Ezt nem értem.

Jamie: Azért nem, mert boszorkánytörténelem órán mindig elaludtál:-).

Moira: Ne piszkáld, Jamie, vagy kikérdezlek füvészetből, és meglátjuk, ki aludt el mindig.

Jamie: Piszkálás befejezve.

Moira: Sophie, az előlátás legtöbbször jövőbeli képeket mutat, olyasformán, mintha mozivásznon pergő eseményeket néznénk. Az előlátásos emlékek sokkal bensőségesebbek, és Jamie esetében valószínűleg sokkal erősebb érzelmi rétegek húzódhattak bennük.

Jamie: Nem mondod.

Nell: És a rendes előlátási látomásoktól eltérően az előlátásos emlékek sokkalta megbízhatóbbak. Sokkal valószínűbb, hogy ténylegesen be fognak következni. Bár Nat mintha nem tudna erről.

Jamie: Nem gondolod, hogy így is épp elég nagy nyomás nehezedik rá?

Nell: Talán. De ez semmivel sem könnyíti meg a dolgokat, tesókám.

Sophie: Jövőbeli emlékeket láttál a nőről, akit valószínűleg feleségül fogsz venni, és gyerekeket szül neked, nem kívánod, hogy szorongatva érezze magát, és jelenleg Kaliforniában tartózkodik? Hű, Jamie, nem unalmas az életed.

Jamie: Érdekesen telt ez a néhány nap.

Sophie: Hogy érzed magad? Nincs semmi baj? Úgy tűnik, mintha az előlátásod elég magas értéket ütött volna meg a Richter-skálán.

Jamie: Mit is mondjak? Örülök, hogy most már hazajöttem. Egy kicsit szeretnék visszavonulni a barlangomba.

Moira: De ne bujkálj ott sokáig, barátom. Nem sok alkalom kínálkozik a szerelemre.

Jamie: Tudom, Moira, és nem vagyok fából, úgyhogy némi pánik költözik belém a gondolatra. Azt hiszem, majd túlteszem magam rajta.

Moira szeretettel gondolt a két kedves fiúra. Mindkettőre vártak jelentőségteljes pillanatok az életében. Jamie már megtalálta a szíve párját, és ez fontos egy férfinak. Az asszony tudta, hogy az előlátás megbízhatatlan tehetség. Ír szíve biztosan érezte, hogy rövidesen ismét repülőgépre vonszolja vén csontjait, ezúttal Jamie esküvője kedvéért.

Laurenből pedig Aervyn kanalizálója válhat. Ez a téma eddig gondot okozott. A kanalizáló tehetség megritkult, és sok ifjabb kanalizáló nem bírt kezelni egy teljes kört. Aervynnek képességei teljes kibontakoztatásához a legerősebbekből és legjobbakból álló teljes körre

volt szüksége, valamint olyan kanalizálóra, aki mindazt az erőt össze tudja fogni a számára.

Még hosszú utat kellett megtenni, hogy kiderüljön, Lauren betöltheti-e ezt a szerepet, de a puszta lehetőség is reményt öntött a boszorkányközösségbe.

*

Lauren jól Aervyn szeme közé nézett. Elhatározta, hogy most kifog rajta. Már nem tűnt furának azt terveznie, hogy alattomban letámad egy négyévest. Nem mintha kétségbe vonta volna az Aervyn varázserejéről szóló történeteket, de megalázónak érezte, hogy vereséget szenvedett egy kisfiútól jóformán minden feladatban, amelyet Jennie eddig eléjük tűzött.

Büszke volt a ma reggeli kupolaépítésére, amely Nat ajándékából, az otthoni kanapéját díszítő, kézzel kötött, szivárványszínű takaróból merítette az ihletet. Úgy tűnt, Jennie-nek is imponált, majd az asszony rögtön hozzálátott, hogy szétzilálja.

Aervyn most Jennie kis kedvencévé vált. Az ártatlan nevű „gondolatelkapósdi" játékot űzték, lényegében a számháború gondolatboszorkányos változatát. Jennie mindegyikükre egy-egy titkos gondolatot bízott, amelyet a korlátjuk mögé kellett rejteniük. A cél egyszerűen hangzott: elkapni Aervyn gondolatát, mielőtt a kisfiú kapja el az ő titkát.

Éppen Aervynre került a sor a támadásban. Lauren látta, hogyan lépked az ő gondolatközpontja felé, méghozzá világosabban látta, mint egy órája, amikor elkezdték a játékot. A kisfiú néhány fénycsóvát vetett Lauren kupolájára, de ez pillanatnyilag szinte csak arra figyelmeztető jelzéssel ért föl, hogy zajlik a játék. A lány várta Aervyn komolyabb erőfeszítéseit.

Repkedő matchboxok? Hm, helyes próbálkozás, de nem vetekszik az ő szuperkupolájával. Lauren bolyhos csápokat növesztett az egyenetlen felszínből, és röptében megpányvázta, bebugyolálta a fiú autóit. Percről percre gyorsabbá vált. *Megvagy, kölyök!*

Még idejében eszébe jutott, hogy a kocsikon lézerágyú működik, ezért megrántotta a pányvákat, visszafordította a járműveket. Aervyn vihogott, ahogy behúzta a nyakát a hirtelen mindenhonnan felé irányuló lézersugarak elől.

Puff neki! Lauren lelökött egy párnát a kanapéja széléről, mozgásképtelenné téve a létrát, amely az Aervyn által szép csöndben az oldalába küldött tűzoltókocsiról siklott fölfelé. A fiú elterelte a figyelmét a vihogással. Eljött a lopakodó ellentámadás ideje.

Szivárványló selyemmé vékonyította a kupoláját, és minden erejével sugározta a meglepetést. *Nézd csak, Aervyn: itt a Macskanő!* Amikor a kisfiú hirtelen sarkon fordult, hogy a háta mögé nézzen, Lauren egy marék csápot lövellt rá, hogy megcsiklandozza az oldalát.

A hatalmába kerített matchbox közvetlenül a kisfiú korlátjánál várakozott, és ahogy az megingott, nyomban beszökkent rajta. Lauren egy fürgének látszó pirosat szemelt ki erre a célra. Nem árt jól fölkészülni a feladatokra. Beletaposott a gázba, kihajolt a nyitott ablakon, és elkapta a Jennie által odaplántált gondolatot.

Amikor kinyitotta a szemét, Aervyn meglepetten meredt rá.

– Ezt sutyiban csináltad! Jól kicseleztél.

Jennie lehajolt, és megcsikizte a kisfiú lábujjait.

– Jobban figyelj a cseles húzásokra! Egyébként az a tűzoltókocsi szép próbálkozás volt. Lauren kis híján elnézte.

Laurenre pillantott, és egyszerűen biccentett. A lány úgy érezte, mintha életfogytig elegendő fagylaltutalványt nyert volna.

*

Nat kilépett a Shattuck Szálló bárjából, és teleszívta tüdejét az esti levegővel. Az igencsak zsúfolt táncparketten töltött órák után jólesett a hűvösség.

– Jó mulatság volt, és kicsit különös élmény – nézett Jamie-re.

– Hogy olyasmit műveltünk, amiről már előlátási emléket őriztem? – vigyorgott a férfi. – Tényleg. De így, személyes élményként szórakoztatóbb. Komolyan szexisen táncolsz.

Nat elképzelni sem tudott jobbat, mint hogy olyan pasival táncoljon, aki teljesen belegárgyult. Nem talált szavakat, csak hagyta, hogy a szíve tündököljön.

– Hogyhogy ilyen higgadtan fogadod az egészet? – fogta át a vállát Jamie.

Úgy, hogy rengeteget gyakoroltam, gondolta Nat. A higgadtság mindig is mentsvárául szolgált.

– Világos, hogy mindenkire vár valamilyen jövő. Nekem csak alkalmam nyílt, hogy itt-ott bepillantsak abba, amit az enyém tartogathat. – Jamie-re mosolygott, és halkan hozzátette: – Ezek elég kellemes lehetőségek.

– Hunyd be a szemed, és kapaszkodj belém! – fordította a karjába a férfi.

Nat különös, liftezésszerű érzés után valami tengerparti fövényen nyitotta ki a szemét. Egészen elhagyatott strandon. Lerúgta a cipőjét.

– Hol vagyunk?

– Úgy gondoltam, megérdemlünk valamit, amiről eddig nem tudtunk – vigyorgott Jamie. – Ez itt a Point Reyes-i természetvédelmi terület, hétfőn este a fönti sziklák közt ül össze a teljes kör. Ez az egyik kedvenc helyem.

A lány lassan körbefordult, befogadta a partot ostromló hullámok és a pazar éjszakai égbolt látványát. Még ő is érzékelte a helyből áradó energiát. Jamie most nem véletlenül hozta éppen ide. Bármilyen fesztelennek tűnt a viselkedése, a fontos dolgokat pontosan a kellő módon intézte.

Nat ránézett. Jamie mozdulatlanul állt, várt. Nat egész este a férfival táncolt. Eljött az ideje, hogy a boszorkány társaságát élvezze.

Kurtán biccentett. Jamie az ég felé nyúlt, és varázserőtől ragyogó arccal csillagfényzáport zúdított a fejükre.

Azután megcsókolta, és a lány szívében tündöklő fény táncra kelt a csillagokkal.

13. FEJEZET

Nat a pázsitra telepedett Jamie kertjében, és türelmesen várta az órájára gyülekezőket.

Jennie néni már csöndben ült a helyén, kényelmes lótuszpózba font lába hosszas gyakorlásról árulkodott. Tőle eredt a gondolatboszorkányok reggeli jógaórájának ötlete.

Lauren most Aervynnel lépett ki a házból. Szívet melengető kötődés kezdett kialakulni közöttük. Jennie intett neki, hogy üljön az egyik oldalára, Aervyn pedig a másikra. Nat helyeslően bólintott. Mindig célszerű elkülöníteni egymástól a bajkeverőket.

Mostanában nem sok ideje jutott, hogy Laurennel beszélgessen, de úgy tetszett, mintha a barátnőjének szívós természete érvényesült volna. Remélhetőleg fölfedezte új varázsereje némely előnyét. És biztosan szórakoztatta az Aervynnel közös kiképzés.

Jamie jelent meg utolsóként, és felnőtt férfihoz képest meglehetősen duzzogósnak látszott. Amikor Jennie néni fejéből kipattant a gondolatboszorkányok jógázásának ötlete, ő is nagyszerűnek tartotta egészen addig, amíg az asszony úgy nem döntött, hogy Jamie-nek sem ártanának a gyakorlatok. Most hátul foglalt helyett. Nat úgy gondolta, semmi baj. Tudta, miként kell a hátsó sort éppúgy oktatni, mint az elsőt.

Ráeszmélt, hogy élvezetet lel a férfi feszélyezettségében, bármilyen kisszerű dolog is ez. A legutóbbi két napot Jamie terepén töltötte. Ezúttal a férfi került az ő hazai pályájára. Nat számára nem létezett biztosabb talaj, mint az, ahol jógaórát tartott.

Fölállt. Amikor az ember kezdőkkel foglalkozik, legjobb rögtön belevágni, és menet közben korrigálni.

A kapott útmutatásnak megfelelően elképzelte az első mozdulatokat, azután hozzákezdett. Egy szót sem ejtett, a csoport elvileg kiolvashatta az elméjéből a képeket. Térdhajlítás, karlendítés magastartásba,

belégzés. Nyújtózás a verőfényes, kék ég felé, a napsütés melegének átérzése. Kilégzés, karlendítés le, a szívközponthoz. Ismétlés.

Jennie és Lauren zökkenőmentesen követték. Aervyn kuncogott, Nat csitító gondolatot küldött felé, és remélte, hogy meghallja őt. *Érezd az örömöt, pajtikám, de a testedben! Mozogj együtt a lélegzeteddel!* A válaszul kapott vigyor szíven ütötte. Feltűnően hasonlított a Jamie látomásában szereplő csöppség arcára.

A férfi hátul beletörődő ábrázattal végezte a mozdulatokat. Szegény srác, a jóga láthatóan nem az esete. Egyelőre.

Nat egyszerű napüdvözlő mozdulatsorba kezdett, egymás után maga elé képzelt minden elemet. Jennie és Lauren továbbra is együtt haladtak vele. Aervyn annyira, amennyire egy kisfiútól azt várni lehetett. Jamie küszködött.

A lányban hirtelen heves vágy ébredi, hogy megértesse vele, mennyire imádja ezeket a gyakorlatokat. Belemerült a testtartások áramlatába, hagyta, hogy az elméje szinte dalra fakadjon. Ruganyosán kinyújtott tagok, békés, nyugodt szellem. A napból a föld felé, egészen a magasba emelt ujjakig sugárzó erő. Láb szilárdan a talajon, könnyed lélek, derűs szív.

Végre sikerült elérnie a férfit. Jamie kimozdult duzzogásából, pózok egész tisztességes áramlatába került. Ami ennél is fontosabb – és Natnek különösen számított most már érezte az áramlást. Jennie gondolata szelíden elősiklott. *Ez szép munka volt, gyermekem.*

Megérett a helyzet az újabb kihívásra. Nat áttért a napüdvözlet bonyolultabb változataira. Jennie könnyedén követte, Lauren azonban megingott, ahogy Nat a foglalkozásokon megszokottól elütő mozdulatsort mutatott be. Nat összpontosított, minden pózt pontosan elképzelt, mielőtt megmozdult, és ezzel kiegyensúlyozta Laurent.

Aervyn irtó helyesen igyekezett, és nem is rossz kis jógázónak bizonyult. Egyértelműen áthatotta a mozgásfolyamat öröme, ha a konkrét pozitúrákat nem is mindig pontosan kivitelezte.

Jamie egyre a lányt nézte. *Gyönyörű vagy.* A csoport azonnal szétesett, ahogy Nat elakadt a képek küldésével.

Jamie! Ne vond el Nat figyelmét! – hallatszott Jennie néni mosolygós gondolatbeli hangja. *Ilyen könnyen nem bújsz ki a gyakorlás alól.*

Nat tízévi tapasztalatra támaszkodva bízta magát a jógára, hogy az kiegyensúlyozza.

Gépiesen mozgott különféle fölegyenesedett testhelyzetekbe. Ezeket nyilvánvalóan mindenki könnyebben kiolvashatta az elméjéből. Eljött az ideje, hogy átlépjen Jennie útmutatásainak második szintjére.

Körbejárta a csoportot, továbbra is vizualizálta magában a pózokat, de mozgással nem követte, így előtérbe került a program gondolatboszorkányos része. Aervynnek ez semmivel sem okozott több nehézséget az eddigieknél, de hát mindenki azt mondta róla, hogy nagy erejű boszorkánycsemete.

Jennie is jól szerepelt, bár neki több idejébe tellett egy-egy póz felvétele. Éppolyan gondosan kiolvasta Nat instrukcióit, mint Aervyn, de közel sem annyira gyorsan.

Lauren hol gyorsan-könnyen rátalált a következő testtartásra, hol meg kellett várnia, hogy valaki más kiokoskodja. *Ez érdekes,* gondolta Nat. Úgy tűnt, Lauren képes fennakadás nélkül elkapni utasításait, ám nem tévedhetetlen.

Jamie-n nyilvánvalóan kifogott a feladat, s ez azt bizonyította, hogy szegény fiú gondolatmágiája csakugyan gyönge lábakon áll.

Nat úgy látta, most már rátérhet a finálére. Humorérzéke fölpezsgett, és gondosan vizualizálta az éka páda Kaundinya-ászanát, a kézen egyensúlyozó ördögi pózt, amelyhez a test széles lábterpesszel kicsavarodik, miközben a jógázó csak a kezén tartja magát.

Aervyn reménytelen vihogással roskadt a földre. Lauren a régi barátságra való tekintettel egyszerűen kiöltötte a nyelvét. Jennie a fejét rázta, és hangosan megszólalt:

– Tíz éve még talán, drágám, de azt hiszem, most betörném az orromat.

Jamie kétkedő képet vágott, és kihívóan nézett Natre. A lánynak nem kellett gondolatboszorkánynak lennie, hogy megértse. Nyugodtan az egyik kedvenc pózába helyezkedett , majd fölrúgta magát kézenállásba.

Azután lótuszülésbe ereszkedett, és fölvonta fél szemöldökét. Úgy tűnt, lenyűgözte a férfit. Helyes. Tengerpartra ruccanásban és a jövő kiolvasásában talán nem vehette föl vele a versenyt, de azért ő is tudott szép trükköket.

Befejezte az órát, és a jóga foglalkozások hagyományos záróakkordjaként savászanában, azaz hullapózban a füvön fekve hagyta a társaságot.

Szép csöndben benyitott a házba, és majdnem beleütközött Nellbe.

– Bocsánat, nem tudtam, hogy itt vagy.

– Mindig lerovom a tartozásomat – nyújtott felé egy jókora ajándéktasakot az asszony.

Nat értetlenül bontotta ki a tasakot. Tele volt ínyenc étcsokoládéval, olyan mennyiséggel, hogy még az ő mamutszintű függőségét is legalább egy hónapig kielégíthette.

– Még nem biztos, hogy elveszítetted a fogadást – villantotta a fogsorát Nellre. – Jennie vette rá az öcsédet a gondolatboszorkányos edzésre.

– Tartsd csak meg! – vigyorgott vissza Nell. – Hidd el, megéri nekem, mert láthattam, milyen képet vágott Jamie, amikor abba az utolsó pózba tekerted magad. Ha sikerül elérned, hogy egyszer azt is megcsinálja, további csokoládéra számíthatsz.

– Veletek ellentétben én nem tudok varázsolni – nevetett Nat.

*

Lauren az ágyra rogyott, a párnákra dőlt, és a hasára húzta a laptopját. Nell kérte, hogy látogassa meg a Boszorkany-csevejt, és a jelen helyzetben hálásan fogadott mindent, aminek ürügyén kifújhatta magát. Nehezen tudta elhinni, hogy mindössze egy hete szippantotta be először a bevonó bűbáj.

Fölkereste a bevásárlós weboldalát, és elidőzött a tejtermékeknél. Korábban úgy tűnt, mintha Nell innen tudná legkönnyebben elragadni őt, de fagyi függősége is komoly ösztönzést adott. Valahol csak árulják

Kaliforniában a kedvenc márkáját. Egy kis csevegés, azután földeríti a kínálatot.

Sophie: Köszi szépen, hogy csatlakoztál hozzánk, Lauren! Épp rád gondoltam. Hogy haladsz?

Lauren: Fáj a fejem. Ez a boszorkánykodás keményen megdolgoztat.

Sophie: Használod a smaragdot? Az komoly igénybevétel után tényleg segít a csatornáid fizikai helyreállításában.

Lauren: Tudod, el is feledkeztem róla. Őszintén szólva, amikor megérkezett a csomag, leginkább hókuszpókusznak hittem az egészet, de határozottan úgy tűnik, hogy a lazurit segít lehiggadnom, és átlátnom a dolgokat. Csodaszép, Sophie, tényleg figyelmes ajándék, még ha elsőre nem is fogtam föl. Köszönöm szépen!

Sophie: Nagyon szívesen!

Nell: Valóban ihletett ajándék, mivel Lauren a gondolatvarázslás mellett kanalizáló tehetséggel is rendelkezik. Lauren, hétfő este teljes kört tartunk, és azt hiszem, Jennie úgy tervezi, téged is elhoz. Okvetlenül vedd föl a lazúrkövet!

Lauren: Jennie eddig azt kérte, hogy a foglalkozásokra vegyem le.

Moira: Alighanem azt kívánja, hogy mankó nélkül tanulj. Amint munka közben viseled majd, a kő fokozza a varázserődet.

Nell: A medál nélkül verted meg Aervynt a gondolatelkapósdiban?

Lauren: Csak egyszer, és ahhoz is egy egész délután kellett. Trükkös kis boszorkány a fiad. Tűzoltókocsit csempészett a korlátom tövébe, és fölcsúsztatott egy létrát.

Nell: És hogy győzted le?

Lauren: Elkiáltottam magam, hogy ott a Macskanő, megkaparintottam az egyik matchboxát, és átrobogtam vele a korlátján, miközben csiklandoztam őt. Kissé csalásnak éreztem, de Jennie azt mondja, jogszerű.

Nell: Figyelj, Aervynnél minden jogszerű. Jennie-n kívül eddig senki sem tudta megverni, bármennyit csaltunk.

Lauren: Komolyan?

Nell: Egészen azóta nem, hogy egy évvel ezelőtt megtanítottuk a játékra. Sőt még Jennie is csak egyszer-kétszer tudta legyőzni az elmúlt hat hónapban. Jót tesz a kisöregnek, ha valakiben emberére talál. Jennie elámult, hogy ennyire a kiképzésed elején győztél.

Lauren: Mégsem engedte, hogy folytassuk a játékot.

Moira: Persze, hogy nem, gyermekem. A boszorkánytanoncoknak igen könnyen fejükbe száll a dicsőség. Egyszer magad is kiképzővé válsz, és ugyanígy fogsz eljárni.

Lauren: Nem tudom. Pillanatnyilag úgy érzem, mintha az óvodában bukdácsolnék.

Nell: Csak azért, mert idecsöppentél a zseniképzőbe, Aervyn mellé. Ma reggel figyeltelek a jógaórán, és sokkal ügyesebben csináltad, mint Jamie. Az öcsém nem valami erős gondolatboszorkány ugyan, de többéves tapasztalatot szerzett.

Sophie: Jamie beszállt a jógázásba?

Nell: Elvesztettem miatta a fogadást Nattel. A teljes étcsokoládékészletem bánta.

Sophie: Ne beszélj! Hogy a csudába sikerült odacsalogatnia az öcsédet?

Lauren: Jennie ma reggel órát tartatott Nattel, de szóbeli instrukciók helyett képeket kellett észlelnünk Nat agyából.

Moira: Ez a Jennie nagyon leleményes kiképző. Jó gyakorlási lehetőséget biztosított mindnyájatoknak.

Sophie: Én továbbra is leragadtam a ténynél, hogy Jamie jógázott. Azt a fogadást én is elveszítettem volna.

Nell: Egész nyugodtan küldj csokoládét, kiürült a kamraszekrényem.

Sophie: Megeshet, hogy küldök. Lauren, mi újság Jamie-vel és Nattel?

Lauren: Már jó ideje nem beszéltem a barátnőmmel. A sok tanulás közben nehéz bármiféle csajprogramot szervezni. Nell, te tudsz valamit?

Nell: A férfiak maguktól sosem beszélnek, arra pedig még nem értem rá, hogy lekötözzem Jamie-t, és kínvallatásnak vessem alá. De

hamarosan megteszem. Kedvelem Natet, és mindkettejüknek nehéz lehet, hogy úgyszólván föltérképezve látják a közös jövőjüket.

Sophie: Nat hogy viszonyul ahhoz, hogy egy boszorkánnyal jár? Egyeseknek rettenetesen nagy lépés ez.

Moira: Ennél is komolyabb az ügy, nem? Jamie házasságot és kisbabákat látott. Könnyen előfordulhat, hogy Nat boszorkánypalántát hoz világra. Aki nem boszorkány, nehezen emészti meg mindezt.

Lauren: Ha valaki képes megbirkózni vele, akkor az Nat. Csak azt nem tudom, hogyan találnak időt, hogy mindent elrendezzenek. Hiszen csak egy hétre jöttünk ide.

Moira: Haladjunk sorjában! Jó, hogy együtt tölthetnek egy kis időt, te pedig dolgozhatsz Jennie-vel. A kiképzésedre azonban korántsem elegendő egy hét. Többre lesz szükséged.

Lauren: Tudom. A foglalkozásom nem engedi, hogy egyszerre ennél tovább maradjak itt. Beszéltem Jennie-vel, úgy véli, ez a látogatás elég az alapok lefektetéséhez, azután már emberek közé merészkedhetek, és viszonylag normálisan tudok működni. Néhány havonta visszajövök, hogy együtt dolgozhassunk. Talán ő is meglátogat engem ezen a nyáron Chicagóban.

Moira: Ezt örömmel hallom. Imponáló a tehetséged, szeretném látni, amint kibontakoztatod és hasznosítod. A jelenléted tovább erősíti a boszorkányközösséget.

Lauren: Egyelőre egy négyéves kisfiú az edzőpartnerem. Tudom, hogy a korlátemelésben rám fér a segítség, de nemigen látom, mi következik azután. Nem szeretnék udvariatlannak látszani, Moira, csak fogalmam sincs, vonz-e engem a közösséghez tartozás.

Nell: A hétfői kör után változhat a véleményed. Egy próbát megér, Lauren.

Sophie: Én aztán igazán magamnak való boszorkány vagyok, de még én is kapva kapok az alkalmon, hogy részt vehessek egy körben.

Nell: Mi a hétfői programod, Sophie? Gyere el, látogass meg minket néhány napra. Aervyn megpróbálja a bűbájvetést a teljes körrel. Alighanem emlékezetes lesz.

Sophie: Aervyn bűbájvetéssel próbálkozik? Jaj, Nell, biztosan dagad a kebled a büszkeségtől.

Nell: Sejtheted. Csak el ne áruld neki! Na, eljössz, Sophie?

Sophie: Ezer örömmel. Utánanézek a repülőjáratoknak, és jelentkezem.

Moira: Nahát, engem meg itt esz a sárga irigység. Jó mulatást az összejövetelen Lauren, tartsd nyitva az elméd és a szíved. Egy boszorkánykör kisebbfajta csoda, különösen az olyan jelentőségű, amilyet most látni fogsz.

Nell: Majd gondolunk rád, Moira. Figyelni fogsz bennünket?

Moira: Hát hogyne, a jóstálammal. Ki nem hagynám az én kis lurkóm első körét.

*

Lauren mindkét kezében egy-egy félliteres fagylalttal, a kedvenc márkájával lépett be Jamie házában Nat szobájába.

– Ráérsz?

– Rád és a fagyira? Bármikor.

Nat jókedve elmélyítette Lauren lelkiismeret-furdalását.

– Ne haragudj, hogy mostanában nem nagyon dumcsiztunk. Eszeveszett ez a pár nap.

– De hát ezért jöttünk ide, Lauren. Tudom, hogy rengeteg a tennivalód, és nincs sok időd rám. Miattam ne fájjon a fejed. Tegnap kirándultam Nell-lel és a kislányaival, ma este pedig Jennie értem jön, hogy jógaórát tartsak.

Jamie neve szembeötlően kimaradt a felsorolásból. Lauren lehúzta a fagylaltosdobozok fedelét, és az egyiket Nat kezébe nyomta.

– Mikor főztétek ki Jennie-vel a ma reggeli jógaóra ötletét?

– Tulajdonképpen már a legelső itteni esténken, a vacsoránál. Segítettem neki a kocsijába pakolni a fotós felszerelését, és megláttam egy jógaszőnyeget. Azt hiszem, körülbelül tíz másodperc múlva egyeztem bele, hogy megtartom az órát. Jennie nem vacakol.

És Jennie arról is gondoskodott, hogy Nat úgy érezze, szívesen látják boszorkányberkekben. A drága Jennie.

– Kipróbálhatnád, milyen a tanítványának lenni. Az órád egyébként szuperfrankón sikerült. Aervyn irtó murisán viselkedett. Végig gondolatképeket küldött nekem, amiken úgy összetekeredtél, mint egy perec. Kedvel téged.

– Én is őt. Ki ne kedvelné?

– Mennyire hasonlít a Jamie előlátásában szereplő kisfiúra? Én fölgyorsítva láttam az egészet, úgyhogy nehezen tudnám megmondani.

Nat egy pillanatig hallgatott, megállt a kezében a kanál.

– Nagyon.

– Hogy viszonyulsz ehhez az egészhez?

A combján matatott a kanállal.

– Nem ismerted meg a ma reggeli jógaórát?

– Hogyhogy?

– Ez is benne volt a látomásokban. Reggeli jóga a réten. Ráismertem a vállpántos felsőmre meg a ma reggeli napüdvözletre. Az nem a szokásos gyakorlatsorom.

Lauren próbált visszaemlékezni Jamie közvetített előlátására.

– A tánc nem előbb volt?

Nat vigyorogva habzsolt be egy nagy kanál fagylaltot.

– De. Az tegnap este zajlott le.

Lauren némán fölvonta fél szemöldökét. Részleteket, kislány!

– Emlékszel Jamie látomásában a nagy karácsonyi jelenetre?

– Ahol egész tömeg nyüzsög körülötted?

– Igen. Nell házában. Tegnap a kirándulás után beugrottunk. A hármas ikrek egyike ül mellettem Jamie emlékeiben.

Ezt persze Jamie eleve tudta, gondolta Lauren. Igyekezett némi mozgásteret találni barátnőjének.

– Talán egyszerű a magyarázat, Nat. Esetleg karácsonykor látogatóba jövünk, vagy ilyesmi.

– Nem hiszem – rázta a fejét Nat. – És Ginia, a mellettem ülő kislány még hordta a fogszabályzóját. Szerintem a látomás az idei karácsonyt mutatja. Úgy gondolom, ha ez tényleg bekövetkezik, akkor hamarosan.

Nat egy-két éven belül férjhez megy, és gyereket szül? Lauren félresöpörte az üresség és irigység hirtelen feltörő, önző kis gejzírjeit.

– Ez nagy dolog, Nat. Fölkészültél rá?

– Egész életemben ilyen családra készültem. Láttad őket a vacsoránál, amikor ideérkeztünk? Ennek a családnak minden egyes tagja fürdik a szeretetben. – Nat átölelte magát. – Kicsit attól tartok, csak azért fogadom el a pasit, hogy megszerezzem a családot.

Ez a nő olyan kiegyensúlyozott, hogy az ember néha elfelejtkezik a benne rejtőző szomorú kislányról, gondolta Lauren. Nell és Jamie családja szirénhangként csábítja Natet.

Az összetartó, szerető és lármás család, amilyen Natnek sosem volt. Hamarosan végképp magához vonzza ez a família, ha nem ez a helyzet máris. Jamie jobban teszi, ha törődik vele.

Talán már törődik is.

– Rendes srác, kedvelem. Te pedig szépen átsiklottál a tegnap esti táncon. Na, mesélj szépen!

– Nem nagy ügy – pirult el néhány perc leforgása alatt már másodszor Nat. – Tegnap este kicsit elmentünk szórakozni. Táncoltunk, és sétáltunk a tengerparton.

– Szívdöglesztő boszorkánypasival sétafikálsz a tengerparton, és ez nem nagy ügy? Ne nézz madárnak! Csókolóztatok?

– Nem kifejezetten.

– Hány évesek vagyunk, tizenkettő? – nevetett Lauren.

– Szóval mi történt?

Nat arca lángolt.

– Megcsókolt.

– Mióta irulsz-pirulsz egy csók miatt?

– Amióta ez a pasi megcsókolt. Még nem is tudom, hogyan beszéljek róla. Nem a gondolatolvasást tanulod? Olvasd ki belőlem, amit érzek!

– Az nem úgy megy. Nem szabad kémkednünk.

– Ha engedélyt kapsz rá, akkor már nem kémkedés. Nincsenek titkaim előtted – mosolyodott el kissé bizonytalanul Nat. – Nevezzük gyakorlásnak.

Lauren lehuppant a központjába, és koncentrált. Könnyen teremtett összeköttetést, ahogy legjobb barátnőjével mindig is. Óvatosan nyúlt Nat elméjének felszíni rétegébe, majd a hívásnak engedve mélyebbre. Egy pillanatig maradt, azután finoman kihátrált.

– Jaj, Nat! – Könnyes szeme a barátnőjéét tükrözte. – Hát már idáig jutottunk?

Nat bólintott, és letörölgette a könnyeit.

A mindenit. Jamie komolyan előrenyomult a holdfényes tengerparton. Lauren legjobb barátnője pedig beleszeretett egy boszorkányba.

14. FEJEZET

A trendi kávézóterasz zsúfolásig megtelt reggelizőkkel. Jennie azt mondta, ebben a napszakban ez a legjobb kalória felvevő hely a városban. Lauren megszimatolta a szalonnás tojást, ahogy a pincér letette elé a tányért. Mindenből dupla adagot. A lánynak kopogott a szeme az éhségtől.

– Egy kis gyakorlás után a funkcionális korlát fenntartása nem igényel majd annyi ennivalót. Eleinte rendkívül energiafogyasztó – jegyezte meg Jennie.

– Annyit eszem, mint egy kamasz fiú. – Lauren megpróbálta nem belapátolni a tojást. – Természetesen ez előnyökkel is jár. Tegnap fél liter fagylaltot küldtem le, és most nem kell vezekelnem.

– Szóval sikerült csajprogramot szervezned Nattel?

– Ezt az ő agyából szedted, vagy az enyémből?

– Egyikből sem. Hatvanhárom év alatt elég jól megtanultam használni a szememet. Nem kell hozza varázserő, hogy lássam, mennyire egymáshoz nőttetek, illetve mi készül Nat és Jamie között. Kémkedés, ha megkérdezem, hogy állnak?

– Tegnap, a jógaórán te is láthattad őket. Jamie határozottan belehabarodott a lányba. Jobban érezném magam, ha tudnám, hogy ez kölcsönös. Kedvelem Jamie-t, de…

– Nat a testvéred.

– Tulajdonképpen igen. A szüleim csodálatosak, de miután apu nyugdíjba ment, Floridába költöztek. Nekem Nat jelenti a családot. Nem hiányzik, hogy földúlják a lelkét.

– A férfiak akaratlanul is képesek földúlni az ember lelkét, de ha ez bármiféle vigasztalással szolgál, azt hiszem, Jamie legalább annyira becsavarodott, mint a barátnőd. Ez bizonyára óriási életformaváltás Natnek, bár soha nem találkoztam annyira összeszedett egyéniséggel, amilyen ő.

Lauren örült, hogy értékelik a barátnőjét, mégis aggódott.

– Tényleg az, csakhogy attól még érző szívű. A családja elég sivár, a tiétek pedig fantasztikus.

– Attól tartasz, hogy nem tudunk helyet szorítani még egy személynek? – fogta meg gyöngéden a kezét Jennie.

– Egyáltalán nem. Azért aggódom, hogy mekkora fájdalmat okoz Natnek, ha nem Jamie előlátása szerint alakul a helyzet. Még néhány nap, és elmegyünk, én pedig maris érzem, hogy Natet egyszerre két irányba húzza valami.

– A jogastúdiója Chicagóban működik – mondta Jennie.

– Igen, és az egyetem óta ott építgetjük az életünket. Neki olyan a stúdiója, mint nekem a kanapém. Az a központja.

– Bármennyire aggódunk a szeretteinkért, még mi, boszorkányok sem tudunk egyetlen varázspálca-suhintással mindent megkönnyíteni. Ez a két derék ember majd kiokoskodja a továbbiakat.

Lauren is ebben reménykedett.

– Nat mindenből a legjobbat érdemli.

– Akkor remélem, meg is kapja. Te mit szólsz, hogy a jövő héten vissza kell menned Chicagóba?

– Pár napja még nem tudtam volna ekkora tömegben üldögélni – nézett körül a kávézóteraszon Lauren. – Továbbra is megerőltető, de most már itt vagyok, reggelizem, közben beszélgetek, és ez haladás.

– Csodálatos előrehaladást mutattál. Az alapvető korlátod már szilárd, bár szeretném folytatni a gyakorlatokat, amiket végeztünk. A következő szint a szabályozásod finombeállítása, hogy annyit és akkor engedj be, amennyit és amikor akarsz, semmi többet. Ezen majd odahaza kell dolgoznod.

Riasztóan hatott Laurenre a gondolat, hogy elveszíti az oktatóját, holott csak most kezdett tanulni tőle.

– Biztosra veszem, hogy ha te nem vagy, egész hátralévő életemben rettegnék a zsúfolt helyektől. Azt sem tudom, hogy köszönjem meg.

Jennie nagyon elégedettnek látszott.

– Jamie is segített volna, de azt hiszem, így kicsit gyorsabban jutottunk előre. Távolsági kiképzéssel még sosem foglalkoztam, de

biztos vagyok benne, hogy kifundálunk valamit. Igazi öröm látni, ahogy a készségeid kivirulnak. Mindazonáltal vissza kell jönnöd. Szeretném legközelebb is végignézni, amikor legyőzöd Aervynt. Nem mindennapi látvány, és nagyon élveztem, hogy páholyból nézhettem, amikor a piros kisautóddal átrobogtál a korlátján.

– Nem fér a fejembe, hogyhogy ekkora a varázsereje, miközben még fordítva veszi föl a cipőjét. Hiányozni fog. Nem sokat forgolódom kisgyerekek között, de ez a fiú imádni való.

– Ha Jamie előlátása valóra válik, egy szép napon Aervyn hasonmásának tiszteletbeli nagynénje leszel.

Lauren ette a tojást. Boszorkánypalántából egyszerre egy is elég.

*

– Jamie bácsi, feleségül veszed Natet? – mosolygott szégyenlősen Ginia, kivillantotta vadonatúj fogszabályzóját.

Te jó ég, gondolta Jamie, ahogy három egyforma arc tekintett rá várakozóan. Ilyen kérdésre nem létezik jó válasz, főleg akkor nem, ha a szóban forgó hölgy ott ül az ember mellett, és hasábburgonyát eszik.

Jamie átnyúlt az asztalon, és elcsent Giniától egy krumplihasábot.

– Azt hittem, meg kell várnom, amíg felnősz, hogy téged vehesselek el.

Ginia kuncogott.

– Nekünk tetszik Nat. Nyugodtan vedd el inkább őt, mi nem bánjuk.

Shay és Miat egyetértőleg bólogattak.

– A házasság komoly dolog. Időbe telik, hogy ilyesmiről döntsünk.

– Nem is igaz – rázta a fejét Shay, a hármasfogat leggyakoribb hangadója. – Mami és apu kábé két perc alatt egymásba szerettek. Apu mindig ezt szokta mondani. Te meg már sokkal több perce ismered Natet.

– Ez érdekesen hangzik – emelt el most Nat egy szál hasábburgonyát Jamie-től. – Hogy ismerkedtek meg egymással a szüleitek?

A férfi már azért is imádta volna, ahogy most megmentette három elszánt nyolcéves kislány faggatózásától. *Ő* már jól ismerte a történetet, most azt figyelte, hogyan reagál Nat.

– Hát, a mami írja a Varázsvilág programkódját – kezdte Mia. – Az egy nagyon szuper videojáték, ahol az ember azt játszhatja, hogy boszorkány. Az interneten is lehet játszani. Aki igaziból boszorkány, annak extra spéci pályák is vannak a neten.

– Amikor új boszorkány lép be az extra spéci pályákra, a játék e-mailt küld a maminak – vette át a szót Ginia –, és azután vagy ő, vagy Jamie bácsi ellenőrzi a jövevényt, mert csak ők ketten tudják legimitálni.

– Legitimálni, édesem – vágott közbe Jamie.

– Persze – bólintott Ginia –, legitimálni. Ez azt jelenti, hogy meggyőződnek róla, hogy jó boszorkány, meg minden, és nem fog csalni.

– A mami fölment az egyik extra spéci pályára, hogy megnézze játék közben az új boszorkányt – folytatta Shay.

– Az a férfi nagyon ügyesen játszott, tiszta jó bűbájokat tudott, meg minden. A mami teljesen oda meg vissza volt tőle, úgyhogy megnézte a férfi bűbájkódját.

– Megfelelő varázserővel a számítógépes programkódba is bűbáj építhető, amely így a világhálón fejti ki hatását – magyarázta Jamie.

Mia bólintott.

– A mami és Jamie bácsi rengeteg bűbájt építenek be azokba a pályákba, csudára értenek a bűbájprogramozáshoz. Én is jól programozok, de bűbájolni nem tudok, mert nem vagyok boszorkány.

– Még szerencse. Nem bírnánk hármótokkal, ha el tudnátok varázsolni a programot – mondta Jamie. Nathez hajolt, és színpadiasan sóhajtott. – Ezek mindhárman messze jobb programozók, mint Nell meg én voltunk nyolcévesen, de el ne áruld nekik. Még akkorára nő a fejük, hogy kidurran.

A szóban forgó három fej kórusban kacagott.

– Ez örökletes – közölte Mia. – A mami mondta nekünk.

– Inkább folytassátok a mesélést! – intette őket Jamie.

– Na és akkor a mami fogta magát, elolvasta az új boszorkány programkódját – ragadta magához ismét a szót Ginia. – Azért tudta elolvasni, mert ő a főnök. Kiokoskodta, hogy a férfi bűbájai egyáltalán nem is igazi bűbájok, csak nagyon király programkódok. Ezt furcsállotta, mert minek ír egy boszorkány egy csomó tök jó programkódot ahelyett, hogy egyszerűen hozzáadna egy kis varázslatot?

Shay izgett-mozgott a helyén, alig várta, hogy elmondhassa a legjobb részt.

– A mami beszállt a játékba, és kihívta varázspárbajra ezt az új boszorkányt. Látni akarta, mit tud az illető. Egy egész óráig párbajoztak, és a mami nem tudta megverni. Úgyhogy találkozóra hívta az irodájába.

– Éppen új programozót kerestünk – fűzte hozzá Jamie. – Nell úgy látta, ez a pasas alkalmas a posztra.

Az ikrek összenéztek, és láthatólag Giniát választották, hogy befejezze a történetet.

– A férfi eljött hozzá, és a mami kiderítette, hogy igaziból nem is boszorkány, mégis bejutott a Varázsvilág csak boszorkányoknak fenntartott pályáira. Azelőtt ez soha senkinek nem sikerült.

Nat kellően meglepettnek és lenyűgözöttnek mutatkozott.

– Hogy csinálta?

Ginia kivillantotta a fogszabályzóját.

– Hát úgy, hogy ő a legeslegatomkirályabb programozó. Párbajozott a mamival, aki varázsolni is tud, őt mégsem tudta megverni. Úgyhogy egymásba szerettek, és boldogan élnek, amíg meg nem halnak. Apu most bennünket tanít, hogy atomkirályul tudjunk programozni, és egy szép napon mi is párbajozhassunk egy sráccal, és eldönthessük, hogy ahhoz menjünk-e feleségül.

Leleményes egy srác ez a Daniel, gondolta Jamie. A kislányai máris eszméletlenül programoztak, és rohamléptekben fejlődtek. Az apukájuk nyilvánvalóan azt tervezte, hogy a lányai nagyon sokáig egyedülállók maradjanak.

– Szóval, ha apukátok nem boszorkány, akkor mivel foglalkozik? – kérdezte Nat.

– Semmivel – felelte Mia. – Hivatásos számítógépkalóz. Megpróbál bankot rabolni, céges adatokat ellopni, meg ilyesmi. A vállalatok fizetnek neki, hogy úgy tegyen, mintha bűnözni akarna, és ha ő nyer, akkor többet fizetnek, úgyhogy sokszor nyer.

És megmutatja három nem boszorkánypalánta kislányának, miként válhatnak varázstehetség nélkül is elégedett és sikeres felnőttekké, gondolta Jamie. Ami különösen fontos, ha valakinek az öccse az emberöltők óta legnagyobb tiszteletet kivívó boszorkánypalánta.

Ginia elragadtatott tekintettel nézett Natre.

– Látod, néha a boszorkányok összeházasodhatnak valakivel, aki nem boszorkány, és nagyon jó sülhet ki belőle.

A kis összeesküvők, gondolta Jamie. Ennyit arról, hogy elterelheti a figyelmüket az eredeti szándékuktól.

– A három ravaszdi unokahúggal megáldott nagybácsik pedig néha kénytelenek a lányok összes hasábburgonyáját zöldre változtatni.

Három fej fordult a tányérok felé.

– Jamie bácsi, ez nagyon durva!

Ez mindig bejött. Az előlátás éppen elég feszültséget okozott. Nem hiányzott hozzá még három kiskorú házasságközvetítő is.

*

Lauren és Jennie a Derby Streeten ballagtak, a berkeley-i pénteki őstermelői piac és Lauren következő leckéje helyszínén.

Jennie eléggé csöndes időszakot választott, főleg családok, leginkább kisgyermekesek jártak az utcán. Lauren szoktatta magát a gondolathoz, hogy létezik olyan éghajlat, amely alatt februárban friss terményeket vásárolhat az ember. A standokon gombától kezdve brokkolin és kézműves sajton át helyben őrölt lisztig mindenfélét árultak.

– Hát ez nem kimondottan Chicago – ismerte el Lauren. – Micsoda bámulatos hely!

– Azelőtt hetente elugrottam ide fotózni. Azt hiszem, előbb-utóbb mindenki elvetődik a berkeley-i őstermelői piacra.

Lauren körülnézett. Chicago belvárosában az emberi élet igencsak színes palettájával találkozhat a szemlélő, itt mégis tátott szájjal bámészkodó turistának érezte magát.

– Nem hiszek a szememnek. Figyeld azokat a lila hajú ikercsöppségeket, akik amott a gyepen játszanak!

Jennie a tekintetével követte a lány kinyújtott kezét.

– Éppen jók első gyakorló feladatnak. Ma délután az elme felszíni rétegének gondolatolvasását fogjuk gyakorolni. Szeretném, ha annyira föllazítanád a korlátaidat, hogy letapogatással kiderítsd, kinek a gyereke az a két kis töpörtyű.

– Ezt kissé tolakodónak érzem – ráncolta a homlokát Lauren. – Hogyan kerülhetem el, hogy sokkal többet tudjak meg, mint amennyit tudni akarok, vagy amennyit az illető megosztani kíván?

– Az elménk rétegekből épül föl. Az intimebb gondolatainkat mindannyian jól elrejtjük. A legkülső réteg szinte mindig olyan információkat tartalmaz, amelyeket szívesen megosztunk az emberek zömével. Tisztelettudóan kell eljárnod, mert esetenként olyan elmével találkozhatsz, amelynek a rétegei nem annyira jól elkülönültek, vagy a tartalma veled kapcsolatos, és hacsak nincs nyomós okod a kutakodásra, ajánlatos kihátrálnod onnan.

– Ez nem hangzik valami egyértelműnek.

– Nem is az. A varázserő alkalmazásának etikája csak elvétve fehéren-feketén leírható. Gyermekeknek kézzelfoghatóbb szabályokat adunk, de te felnőtt nő vagy, tehát magadnak kell kispekulálnod a saját szabályaidat. Megtaláltad már a kicsik valamelyik szülőjét?

– Az is a feladathoz tartozik, hogy közben diskuráljak?

– Tulajdonképpen nem – nevetett Jennie –, de igazán lenyűgöznél vele. Most próbálkozz meg egy könnyed elmepásztázással.

Lauren megállt, és épp csak annyira módosította a kupoláját, hogy néhány gondolat átszűrődjön rajta. A sajtmester aggódott, hogy kifogy a kóstolófalatokból.

Egy férfi – vagy fiú? – mérgelődött a brokkoli miatt, amit az édesanyja vásárolt, de Lauren nem tudta megmondani, ki az. Nehezen

párosította össze az agya által fölfogottakat a szemmel látható részletekkel.

Á, most megtalálta! Az a kisfiú az élénkzöld gumiklumpában. Könnyedén a gyerek anyjának elméjéhez libbent, és elmosolyodott. Az anyukának nem állt szándékában brokkolival etetni a csemetéjét, sárgarépát akart adni neki vacsorára.

Ügyes megoldás! – hallotta a fejében Jennie hangját. *Most lássuk, egy icipicit jobb kedvre tudod-e deríteni a gyerkőcöt.* Lauren egy szivárványszálat nyújtott a kupolájából, és gyöngéden egy gondolatot küldött a fiú elméjének felszínére. Ujjongott apró győzelmén, amikor a fiú a mamájához fordult, és sárgarépát kért vacsorára.

– Nagyon szép munka, Lauren. A legtöbb tanuló a fiú érzelmeit próbálta volna módosítani. Az sokkal nehezebb dolog, és sokkal erélyesebb beavatkozás, mint egy apró gondolat beültetése. Ez ugyanaz a végkimenetel, de a varázserő sokkal kíméletesebb alkalmazásával. A nap folyamán csak később terveztem ennek a feladatnak a kipróbálását, de sosem bírok ellenállni egy kisfiúnak, aki utálja a brokkolit.

Lauren nézegette a gyereket, aki most boldogan ugrabugrált az édesanyja mellett.

– Ez nagyon jólesett, és képzelem, mennyire rá tud szokni az ember. Honnan tudjam, mikor helyénvaló a beavatkozás?

– Ez megint olyasmi, amit magadtól kell kitalálnod. Egyes gondolatboszorkányok nagyon ritkán használják mások elméjének igazgatására a varázserejüket. Én jobbára a skála túlsó végéhez hajlok. Esetleg odamentem volna, hogy beszédbe elegyedjek azzal az anyukával, és ezáltal vidítottam volna föl a kisfiát. A varázserő számomra csak újabb eszköz ahol vaktában, hol nem is annyira vaktában bevethető jó cselekedetekhez, amelyek kicsit jobbá teszik világunkat. Nem mindig könnyű eldönteni, közbeavatkozzunk-e, de szerintem nem véletlenül létezik varázserő, és arra rendeltetett, hogy használjuk. Magadnak kell megtalálnod a számodra alkalmas egyensúlyt, hogy kielégítsen, mégse telj el vele.

Az az asszony beszél így, aki a világ legemlékezetesebb portréit alkotta, gondolta Lauren. Használja a varázserejét, és nyomot hagy vele a világon. Ezt még emésztgetni kell.

Folytatta az elmepásztázást, szülőt keresett a lila párosnak. A hennázó bódéban ülő szexbomba halálra unta magát a pasastól, aki éppen szövegelt neki. A pasas reménykedett, hogy mielőbb pucéron is láthatja a kicsikét. Lauren elpirult, és kitolatott a férfi gondolataiból. Csak fáraszd magad, hapsikám!

Rengeteg szülő tartózkodott a piacon, és a szülők egyértelműen mindig az elméjük felszínén foglalkoztak a csemetéikkel. Lauren számtalan kisgyerekről látott gondolatképeket, de lila hajú egy sem akadt közöttük. Varjúnk csak! Lauren visszatért két nőhöz, akik egy padon ültek, és indiai töltött lepényt eszegettek. Tessék! Az egyik nő gondolataiban két kisgyerek járt. Nem lila hajúak, szóval ez vagy új fejlemény, vagy annyira ideiglenes, hogy nem formálta át a nő gondolatait.

Lauren ezután azt tette, amit – mint ráeszmélt – eleve tennie kellett volna: finoman megérintette a két kisgyerek elméjét. Hát persze, a pádon ülő nő az anyukájuk. Helyesebben mindkét nő az anyukájuk. Hoppá, milyen trükkös ez a Jennie.

– Rugalmas és kreatív az elméd, emiatt nagyon érdekes boszorkány válik belőled – mondta Jennie. – Ezt megint nagyon ügyesen csináltad. Nem számítottam rá, hogy mind-kettejüket megtalálod – integetett a két anyukának, azok pedig mosolyogva visszaintettek.

– Ismered őket?

– Igen. Vállalták, hogy segítenek a ma délutáni leckében. Gyere, bemutatlak a lányomnak és a családjának!

*

Meleg kezek siklottak föl lassan a testén, gyöngéd cirógatással ingerelték ébredésre Laurent. Ezt a gyönyörűséges újdonságot, a melengető kezű szerető mellett eszmélést szívesen ízlelgette még egy

pillanatig. A türelmesen követelő kezeket és ajkakat, a bizsergést a hasában, az egymásba gabalyodott lábak csodás érzetét. Ó, Jamie!

Jamie? Lauren fölpattant az ágyában. Nagyon is üres ágyában. A hold elegendő fényt vetett az ablakon át, hogy megbizonyosodjon egyedüllétéről.

Ez aztán a szélsőségesen életszerű álom! Arról nem is beszélve, mennyire fölzaklató, ő nem érdeklődik ilyesformán Jamie iránt, és még ha érdeklődne, akkor is Nat a legjobb barátnője. Ez a férfi a tabunál is tabubb tabu. Boáááá!

Fogd be, Lauren, és húzz el innen! Jamie hangja egy cseppet ingerülten szólt. *Úgy zengenek a gondolataid, hogy egy féltekét betöltenek. Nem érek rá. Tűnés!*

Jaj, banyek. Ilyen nincs. Lauren szorosra rántotta gondolatkorlátját. Az ágya melletti falra meredt, az ő szobája és Jamie hálószobája közötti falra. Ez komoly? Nat és Jamie?

Azután rátalált a humorérzékére. Mindig is közel álltak egymáshoz Nattel, de ami sok, az sok. Reggel majd megkérdezi Jennie-től, hogyan tartson fenn alvás közben korlátot. Illetve előbb megszorongatja Natet, és a hagyományos eljárással csikarja ki az információkat, azután kérdezi meg Jennie-t.

Mivel egyhamar nem óhajtott újra elaludni, fölkelt, és a konyhába indult teát főzni. Lement a földszintre, és Jennie-t már ott találta. A vízforralót a tűzhelyen, egy tányér aprósüteményt az asztalon.

– Úgy sejtem, a következő percekben egyikünk sem kíván ismét álomba merülni – mondta Jennie.

Lauren elpirult.

– Te is érzékeltél valamit Nattől és Jamietől?

– Nem, édesem – nevetett Jennie –, tőled. Előbb fölébredtem, mint te, mivel számomra talán nehezebben elképzelhető, hogy egy fiatalember matat a testemen. A férjem csodálatos szerető, de jó ideje nem részesültem az újdonság efféle élményében.

Lauren még jobban elpirult.

– Jaj, istenem, továbbítottam neked az álmomat? Várjunk csak, hiszen nem is álom volt. Bizonyára Nat elméjéből észleltem valamit.

– Én is azt hiszem. Nem boszorkánynál szokatlan az ennyire erős összeköttetés, de ti ketten nagyon szoros kapcsolatban álltok. Ráadásul a közvetlen közelükben alszol, és valószínűleg ez is hozzájárult. Holnap odébb költöztetünk, és megmutatom, hogyan használd a kristályaidat. A fehér holdkő segíteni fog, hogy álmodban fenntartsd a korlátodat. Végül majd képessé válsz, hogy alvásvédelmet bájolj, de jelenleg könnyebb megoldást nyújtanak a kristályok.

– Megtanulok bűbájt vetni?

– Csak néhány egyszerűt. Az eddigi tapasztalataink egyáltalán nem utalnak nálad bűbájvető tehetségre, úgyhogy csak azt a néhányat mutatom meg, amit szinte minden boszorkány alkalmaz. Hétfőn a külső körben is tanulsz némi alapszintű bűbájolást. A munka javát a belső kör végzi, de a külső kör bármelyik boszorkánya is segíthet közvetíteni és oltalmat fenntartani.

– Akartalak is kérdezni erről. Nell tegnap csevegés közben említette a kört. Azt hiszem, Sophie iderepül miatta. Elég komoly dolognak tűnik.

– A hétfőihez hasonló nagy kör tényleg komoly dolog – mondta Jennie. – Aervyn először fog bűbájvetőként szerepelni úgy teljes körben, és ez mindig jelentős esemény a boszorkányvilágban.

– Tulajdonképpen fogalmam sincs a körökről – harapott Lauren a második süteménybe.

– Tudom. Egyébként már szóltam Moirának, hogy csevegjen el veled, ő sokkal többet tud mondani a történelemről és a hagyományokról, mint én, és különben is áhítozik rá, hogy némi szerepet játszhasson a kiképzésedben.

– Köszönöm. Néha úgy elkallódom, mintha kihagytam volna az első néhány évet az iskolából, vagy ilyesmi.

– Ne aggódj, behozzuk a lemaradást. Ami a kört illeti, a külső kör feladata nagyon egyszerű: szeretet és támogatás. Nat is eljön. Aervyn kérte, hogy legyetek jelen, ez tényleg nagy nap neki. Talán holnap végzünk egy kis kezdő körmunkát, az mindkettőtöknek jót tenne.

Hát, gondolta Lauren, *ha Jamie és Nat nem lenne elég, hogy ébren tartson, spekulálhatok a boszorkányrítusokról, amelyek akkora*

horderejűek, hogy Aervyn idegeskedik miattuk. Ez egyértelműen háromsütis éjszaka.

15. FEJEZET

Lauren: Itt vagy, Moira?

Moira: Itt, gyermekem. Hallom, Jennie szeretné, ha tereferélnénk egy cseppet a boszorkánykörökről.

Lauren: Azt mondta, sokat tudsz róluk, az egész történetükről, a hagyományokról. Remélem, mesélsz valamit arról, amire hétfő este számíthatok.

Moira: Feltételezem, hogy addig kapsz egy kis kiképzést is ezzel kapcsolatban. Erősen kétlem, hogy Jennie bedob téged egy teljes körbe, miközben fogalmad sincs, mi fog történni.

Lauren: Nem, azt hiszem, ma foglalkozunk a témával.

Moira: Helyes. Abból szűkebb keretek között némi benyomást szerzel, hogy mi folyik egy körben.

Lauren: Mindenki nagy tisztelettel beszél a teljes körökről. Azok valóban különleges jelentőségűek lehetnek.

Moira: A tisztelet egyaránt szól a kör hagyományának és a varázserőnek, amelyet egy kör, különösen a teljes kör gerjeszteni képes. A történelem leglátványosabb bűbájait szinte mindig körök hozták létre, bár a történetírás ritkán ismeri el ezt.

Lauren: Tényleg? Például milyen bűbájt?

Moira: Rendszerint tizennégy boszorkány alkot egy teljes kört. Egy-egy trió a négy égtájhoz, valamint a kanalizáló és a bűbájvető. A bűbájvető szövi végső formájába a kör varázserejét, így a kívülállók gyakran csak a bűbájvetőt látják, és szem elől tévesztik a kört, amely támogatja őt. Merlin leghatalmasabb varázslatait egy kör vitte véghez. Nagyon tehetséges bűbájvető volt.

Lauren: Merlin valóban élt?

Moira: Valóban. Sok róla szóló történet távol áll az igazságtól, de létezett, és hatalmas varázsló volt.

Lauren: Ez izgalmas.

Moira: A Brit Amerikában lefolytatott salemi boszorkányperek idején másutt a világon számos nővérünk mellett sok ártatlant is máglyahalálra ítéltek.

Lauren: Nem is tudom, mit mondjak. Ettől hirtelen nyugtalanítóan személyessé vált a dolog.

Moira: Valóban. A körök nem mindenkit tudtak megmenteni, de sok máglya igen hatásos megtévesztés volt, senki sem égett el rajta. Ugyanakkor több egészen kiváló bűbájvetőnk és kanalizálónk a puszta erőfeszítésbe halt bele.

Lauren: Nem is sejtettem, hogy ez ennyire veszélyes lehet. Aervynnek hétfőn nem eshet baja?

Moira: Biztos vagyok benne, hogy minden lehetséges óvintézkedést megtesznek, de a nagyszabású varázslás mindig kockázattal jár. A teljes kör sebezhető, de a kanalizáló és a bűbájvető fokozott veszélynek van kitéve. Jennie azt mondja, kanalizáló lehetsz, ezért fontos tudnod erről.

Lauren: Világos.

Moira: Persze ne csak az árnyoldalát vedd észre. A nagy varázserő nagy lehetőségeket is rejt. Napjaink világában olykor óriási szükség van nagyszabású varázslásra.

Lauren: Mivel foglalkozik a hétfői kör?

Moira: Nem tudom biztosan. A végső döntést Aervyn hozza meg, bár nyilván mások is beleszólnak. Minthogy a mostani bűbájvető első ízben lát el ilyen feladatot, végeredményben alighanem egyszerű varázslatra kerül sor. Mint sok más teljes kör esetében, az elsődleges cél a gyakorlás és a közösségépítés.

Lauren: Közösségépítés?

Moira: Az én boszorkánytehetségem csekély. Ha körben veszek részt, másik tizenhárom boszorkány együttes varázserejében osztozom. Ez hasonlíthatatlan élmény. Az Aervyn első bűbájvetősködésével működő kör könnyen történelmi jelentőségűvé válhat, ha a fiú olyan hatalmat fejleszt majd ki, amilyet most várunk tőle. Egyúttal alkalmat ad arra, hogy üdvözöljünk téged a tágabb boszorkányközösségben.

Lauren: Lehetek őszinte? Még mindig nem tudom pontosan megmondani, hányadán állok azzal, hogy a boszorkányok közösségéhez

tartozhatok. Igazán boldogan élek Chicagóban, és nem tudom, hogyan illik ez az egész ahhoz.

Moira: Adj időt magadnak, drágám. Még csak néhány napot gondolkodhattál ezen. A szíved majd megtalálja az utat – csak ne siettesd! Nyitott elmével vágj neki ennek a körös élménynek. Senki sem támaszt veled szemben követelményeket, ez csak meghívás. Egyszer majd talán beléphetsz a belső körbe, egyelőre azonban csak élvezd a lehetőséget, hogy néhány órára valami nagyobb dolog részesévé válhatsz. A külső kör nagyon különleges hely.

Lauren: Na, tessék, most megríkattál. Köszönöm! Azt hiszem, egy kicsit megviselt a feszültség.

Moira: Komoly varázserővel rendelkezel, és ez felelősséget hoz magával. A boszorkány közösség reményeket, sőt végül elvárásokat fogalmaz meg majd veled kapcsolatban, de nem most. Most csak arra kérünk, hogy tanulj, és ennek kiválóan eleget teszel.

Lauren: Akkor segíts, hogy egy kicsit többet tudjak. Mesélj még a körökről!

Moira: Azt már említettem, hogy tizennégyen alkotják a kört. A boszorkánycsaládtól és a résztvevők ízlésétől függően minden kör kissé eltérő hagyományokat követ, de sok elem állandóan ismétlődik.

Lauren: Hány boszorkánycsalád létezik? Nell és Jamie családja nyilvánvalóan az, a tiéd Új-Skóciában egy másik.

Moira: A salemi szerencsétlenség után a boszorkányok zöme jellemzően csoportba tömörült, és néhány területen telepedett le. A két legnagyobb csoport az itteni új-skóciai, illetve a berkeley-i. Továbbiak működnek New Orleansban, az Appalache-hegységben, valamint a nyugati partvidék szigetein. A boszorkánycsalád túlterjed a vérségi köteléken, bárkit szívesen fogad. Itt, Új-Skóciában több boszorkány is lakik, aki nem vérrokonunk.

Lauren: De ugye nem minden boszorkány választja ezt a megoldást? Sophie nem.

Moira: Sok boszorkány úgy dönt, hogy máshol él, de a legtöbbjük időnként boszorkányközpontokba utazik, hogy teljes körökön, napfordulós ünnepségeken és hasonlókon vegyen részt. Sophie gyakran

Nellhez csatlakozik, vagy eljön ide, Új-Skóciába. Gyermekkorában sok nyarat töltött itt. Tárt karokkal fogadjuk, nem tud elég gyakran meglátogatni bennünket.

Lauren: Bocsánat, hogy ennyit kérdezősködöm. Tudom, hogy elvileg a körökről mesélsz.

Moira: Azért zavartatod magad, mert amerikai vagy. Írországban, ahol felnőttem, a legjobb társalgások csapongók és kacskaringósak. Olykor többet tanul az ember ilyen módon, mint ha egyenes vonalban halad. De igazat adok neked, Jennie megharagszik, ha nem mesélek neked legalább még egy kicsit. A külső kör kialakításához bizonyos rítusokat fogunk végezni, és nem rontom el az örömödet azzal, hogy előre leleplezem őket. Elégedj meg annyival, hogy a céljuk a helyszín és a résztvevők megtisztítása, illetve az elméjük felfrissítése, csatornáik megnyitása.

Lauren: Ez olyannak tűnik, mint Nat jógaórái.

Moira: Akadhatnak hasonlóságok. Ezután megalakul a belső kör, és mind a négy égtáj triója az elemeket szólítja. Amint a kör merített az elemek erejéből, más erőforrásokat is megidézhetnek. Leggyakrabban csak az elemekhez fordulnak.

Lauren: Tehát gondolatvarázslást nem alkalmaznak a körökben?

Moira: Nem szoktak. A legtöbb gondolatboszorkány megfigyelőként szerepel, a körön kívül marad, de ügyel a belül tartózkodókra. Alapesetben arra képeznének ki téged, hogy ilyen szerepet vállalj, de mivel úgy tűnik, kanalizáló tehetséggel rendelkezel, minden valószínűség szerint ennek a posztnak a betöltésére fognak majd fölkérni.

Lauren: És pontosan mit csinál a kanalizáló?

Moira: Amint a kör erőt gyűjtött, a kanalizáló összefogja azt, és a bűbájvető felé fókuszálja az energiákat.

Lauren: Azután a bűbájvető elvégzi a varázslást. Elég egyszerűen hangzik.

Moira: Elragadó vagy, Lauren. Valóban egyszerű, ugyanakkor nagyon bonyolult. Érdeklődéssel várom, hogy halljam a reakcióidat az első teljes körödről.

Lauren: Ígérem, hogy megint jövök csevegni.

Moira: Légy szíves. Még mindig kicsit furcsa nekem, de nagyon élveztem, hogy valamivel jobban megismerhettelek. Áldott napot!

*

Lauren most Jamie házának kertjében ült, és Sophie smaragdját szorongatta a markában. Reménykedett, hogy ez hamarosan változtat az állapotán. Úgy sajgott a feje, mintha mázsás súly nehezedett volna rá.

A közös munka szemlátomást nem csak neki okozott gondot. Aervyn mellette feküdt a fűben, négyéves kisfiúhoz képest megdöbbentően nyugodtan.

– Sajnálom, Lauren – szolalt meg Jennie. – Tudom, hogy ez a menet megviselt. Úgy érzem, nem egészen jó az összeköttetés, de nem világos, hol siklunk félre.

Nellre és Jamie-re nézett, hogy ők is mondjanak véleményt.

Jamie a szájába tömte a csokimorzsás linzer maradékát.

– Talán Lauren erőforrásán múlik. A kanalizálók rendszerint elementáris boszorkányok, tehát más alapokon kanalizálnak, mint ahogyan ő fog. Mi Nell-lel tudjuk, hogyan kell összekapcsolódni egy elementáris kanalizálóval, de gondolatboszorkányoknál ez eltérően működhet.

– Hétfőn Edric jelen lesz a körben – mondta Jennie. – Pillanatnyilag a nyugati országrészben ő az egyetlen kanalizáló gondolatboszorkány.

Jamie a fejét rázta:

– Ő elemi varázserővel is rendelkezik, azaz mégis másként kapcsolódhat, mint ahogyan majd Laurennek kell.

Lauren fölemelkedett, épp csak annyira, hogy elvegye a két szem süteményt, amelyet Jamie nyújtott felé, és egyet továbbadott Aervynnek. Nemigen hatott rá megnyugtatóan, hogy a három tapasztalt boszorkány nem tudta kispekulálni, hogyan kellene mindennek működnie.

Tudta, hogy szándékosan tartják nagyon alacsonyan a körön belüli varázsenergia-szintet, de az ő kanalizálói szerepe továbbra is úgy tűnt,

mintha tűzoltó tömlőt kellene bedugnia egy USB-aljzatba, miközben teljes erővel zúdul a víz. Aervyn igyekezett segíteni, de egyikük sem boldogult a feladattal, és mindkettőjüket kimerítette a küszködés, hogy mederben tartsák az elszivárgó energiát.

Lauren gondolkozni próbált. Jamie azt mondta, neki másképpen kell csatlakoznia az emberekhez. Vagy talán… a sorrend okozott gondot.

Egy új ötlet reményétől lelkesítve, sikerült felülnie.

– Ahelyett, hogy először a körrel létesítenék összeköttetést, azután próbálnék csatlakozni Aervynhez, nem próbálhatnánk meg előbb a kettőnk csatlakoztatását, és csak azután a kör hozzáadását? Úgy érzem, egyedül nem bírom összetartani a kör erejét. Előbb kell egy hely, ahová küldhetem. A macskanős esetnél Aervyn már felkészülten várta, mit fogok csinálni.

– Ez homlokegyenest az ellenkezője a szokásos megoldásnak – vágott töprengő arcot Nell –, de ésszerűen hangzik. Mindannyian elemi erőket továbbítunk hozzád, holott tudtommal te vagy az egyetlen kanalizáló, akinek semmi elementáris tehetsége sincs, tehát elképzelhető, hogy egyáltalán nem bírod megtartani, viszont irányítani talán igen.

– Ebből kiindulva én is egy kicsit mást javaslok – bólintott lassan Jennie. – Eddig elementáris erőből merítettem, de ezúttal a gondolati varázserő megosztásával próbálkozom.

– Pompás ötlet! – helyeselt Jamie. – Olyan erőt vetünk be, amelyről tudjuk, hogy Lauren képes kezelni. Talán ez az egész energiaáramlást könnyebben terelhetővé teszi a számára.

Mindannyian visszaültek a körbe, és megfogták egymás kezét. Lauren ezúttal először Aervynnek nyújtott csatornát, és máris áthatotta a fesztelenül ismerős érzés, hogy létrejött az összeköttetés. Ezután egy pillanatig a központjára koncentrált, maga elé képzelte, mit kíván tenni.

Szivárványszínű csápokat növesztett a kupolájából. Vigyázva összeszőtte őket, gyönyörű hálóvá, amely kifeszült a korlátja fölött, rögzítette kapcsolatát Aervynnel.

Most rátérhetett a körre. Vizualizálta, hogy hálójának szálaiból nyúlványok indulnak kifelé, tapogatózó kacsokként keresnek helyet,

ahol gyökeret verhetnek. Óvatosan egy marék kacsot kínált Jennie-nek. Remélte, hogy az asszony méltányolni fogja gondolatvarázslási gyakorlatuk e módosítását.

Magában ujjongott, amikor látta, hogy Jennie gondolati erejének kutatófényei kigyúlnak. Gondosan összefonta Jennie fényét az ő szivárványszálaival. Az egész fonalháló Jennie varázserejének fényét sugározta. Simán áramlott az Aervynnel létesített összeköttetéshez és a fiú bűbájvetésre várakozó kezébe. Lauren látta, hogy Aervyn elméje egyetértően vibrál. *Most én jövök,* üzente a fiú.

Lauren összezavarodott. Egy-egy pillanatra látta, hogy a fiú csillagfényes elementáris ereje az ő hálója felé csap. Szinte biztosra vette, hogy a bűbájvetők elvileg nem adnak energiát a körhöz, de egyelőre többé-kevésbé térkép nélkül repültek. *Óvatosan!* – figyelmeztette a fiút. *Lassan!*

A fiú erejének fénye elhalványult, és Lauren pár szálat nyújtott ki. Nagy rázkódással csatlakoztak, azután látta, hogy Aervyn varázsereje ráközelít az ő szálaira, megtáncoltatja az egész hálót. Csengett-bongott az erő, és Lauren pontosan tudta, hogy a fiú a rendelkezésére álló varázserőnek csak töredékével csatlakozik.

Gyűjtsd össze a többieket, gyermekem! – ösztökélte hangtalanul Jennie. *Nagyon ügyesen csinálod.* Lauren kacsokat nyújtott Jamie-nek, majd Nellnek. Mindketten tapasztalt bűbájvetők lévén, csak pici rezdüléssel csatlakoztak a hálójára.

Készen vagyok – jelezte mindenkinek. *Jöhet az energia!*

Csodálkozva tekintett föl gondolatközpontjából. Úgy érezte magát, mintha a napkorong közepén ülne. Éles fényben tündöklő varázserő hömpölygött-hullámzott, áradt felé a körből, és száguldott tovább az Aervynnel létesített kapcsolata erővonalán. Te jó ég, irtózatos varázserőfolyam irányult a meg csak négyéves kisfiú felé.

Bízz benne! – nyugtatgatta Jamie hangja. *Minden idők legnagyobb adományához juttattad. Mások eddig a töredékét sem terelték hozzá annak, amivel most rendelkezik. Lássuk, mihez kezd vele. Tartsd a hálód! Ez a dolgod.*

Lauren az Aervyn felé özönlő fényhálóra összpontosított. Észlelte, hogy a fiú irányítja és formálja azt, érezte a fokozódó nyomást, ahogy Aervyn előkészítette a bűbájt.

Miután Aervyn végzett az előkészületekkel, és útjára bocsátotta a bűbájt, Lauren hálója egy másodpercre hihetetlen fénnyel villant föl. Azután Lauren úgy érezte, szárnyal a lelke, és négyen tartanak vele.

Időtlen, égszínkék ködben táncolt a fény. Lauren egyszerre volt sirály és kötelékben szálló repülőgép, alábukó sas és szélfútta falevél.

Most már térj vissza, gyermekem! – vezette lassan vissza gondolatközpontjába Jennie szellemi érintése.

Lauren nem tudta volna megmondani, pontosan mennyi időbe tellett, hogy érezze a kezébe kapaszkodó hús-vér kezeket, a tüdejében ki-be áramló levegőt, az arcát simogató fuvallatot. Lassan kinyitotta a szemét. Aervynnek fülig ért a szája, és a belőle áradó erő még mindig tapintható volt.

– Nem biztos, hogy ezt bárki is el fogja hinni nekünk – talált szavakat elsőként Jamie.

Lauren megdöbbent, és nem nagyon értette a helyzetet.

– Milyen bűbájt alkalmaztál, Aervyn?

A jelek szerint nagyon vicceset mondhatott, mert Nell, Jamie és Aervyn pukkadoztak a nevetéstől.

– Lauren még járatlan a varázslásban – csitította őket Jennie. – Nézz le, gyermekem!

A lány lenézett, és még jobban megszorította Jamie kezét. Körülbelül másfél méterrel a talaj fölött lebegtek. Mi a fene…

– Aervyn fölemelt bennünket?

– Felröpítettelek! – kurjantotta Aervyn.

– Nem érezted, hogy repülünk, Lauren? – kérdezte Nell.

– De – bólintott lassan Lauren –, és soha nem éreztem még ilyen bámulatosat. De miért van a testünk a levegőben?

– Felröpítettem.

Aervyn úgy festett, mint aki bármelyik pillanatban kész újra fölszállni.

– Azt hittem, hogy ez csak a fejemben zajlik. – Laurenben hirtelen világosabbá vált az égszínkék köd emléke. Továbbra is Jamie kezébe kapaszkodva nézett le a földre. – Várjunk csak, tényleg repültünk? Ennél is magasabbra emelkedtünk?

Nell, Jamie és Aervyn ismét hahotázni kezdett. Jennie megint leintette őket.

– Ugye érezted, hogy repülünk, Lauren?

– Persze, de azt hittem, csak az elménk repül, vagy a lelkünk. Tényleg csodálatos volt.

– Az volt – ragyogott rá Jennie. – Mi, boszorkányok olykor el tudjuk választani a lelkünket a testünktől, de az effajta asztrális mozgás nehéz és veszélyes.

Jaj, szent isten.

– Azt hiszem, ehhez fagyi kell. – Azután rettentően lelassult agya végre földolgozta a Jennie által mondottakat.

– Várjunk egy pillanatot! Ez borzasztóan veszélyes, nem? És ha lezuhantunk volna?

Aervyn finoman leeresztette mindannyiukat a gyepre, és nagyon aggódó képet vágott.

– Megijesztettelek, Lauren? Nem akartalak megijeszteni. Azt hittem, muris lesz együtt repülni.

Lauren az élete eddigi legcsodálatosabb pillanatát köszönhette a kisfiúnak, akinek most remegett a szája.

– Jaj, édesem! – kapta az ölébe Aervynt, és nem győzte dédelgetni. – Ez volt a legklasszabb dolog, amit valaha is csináltam. Csak annyira nagy dolog, hogy azt sem tudom, mit szóljak. De nem ijesztettél meg. Köszönöm, hogy fölrepítettél, ez volt a leges-legklasszabb varázslat.

Szerencsere a kisfiúk nagyon hamar megvigasztalódnak.

Lauren látta, hogy a többiek összenéznek.

– Mi az?

– Tudod, Lauren – szólalt meg elsőnek Jennie –, azt terveztük, hogy ma dolgozunk egy kicsit a körön, a hétfő esti program jócskán lekicsinyített verzióján.

– Persze – felelte Lauren. – Hogy Aervyn gyakorolhasson, én pedig lássam, mi zajlik egy körben.

– Igen – mondta Jennie. – Ráadásul kipróbálhassuk a kanalizáló tehetségedet.

– Ezt is csináltuk, nem? Ha föl tudott repíteni bennünket, nyilvánvalóan jól működött a dolog.

– Jaj, Lauren – nevetett Nell –, ez volt az életem legelképesztőbb mágikus élménye.

Jamie egyetértően bólogatott.

– Soha, még teljes körben sem éreztem ennyi erőt összefogva. A nagy része Aervyntől eredt. Komolyan fölturbózta a kört, hogy az ő varázserejét is bevonta. Hogy tudtad ezt megcsinálni, cimbi? – simogatta meg a kisfiú fejét.

– Az erőm megvolt hozzá, de Laurennek kellett megtartania, hogy végrehajthassam a bűbájt – magyarázta Aervyn. – Nem tudtam máshová tenni, és Lauren tényleg szép hálót csinált.

– A legtöbb bűbájvető annyi varázserőt is alig képes tartalékolni, hogy talpon maradjon, arról nem is beszélve, hogy egy erőforrást megragadva táplálja a kört – nézett a lányra Nell. – Szép munka, kisfiam! – emelte föl Aervyn állat. – Csak ne felejts el félretenni annyi erőt, hogy be is tudd fejezni a bűbájt. Igaza van Laurennek, nem hiányzik, hogy lezuhanjunk, mert kifogysz az energiából.

– Tudom, mami! – forgatta a szemét Aervyn.

Jennie megcsiklandozta a kisfiú lábujjait.

– Abból ítélve, amilyen sokáig a kör megszakadása után is a levegőben tartottál bennünket, jó sok energiád maradhatott. De nem te vagy az egyetlen, aki valami igazán lenyűgözőt produkált. – Laurenre nézett. – Még soha nem láttám ilyen kreatív kanalizálást.

Volt valami a hangjában, amitől Lauren hirtelen nyugtalanná vált.

– Eszméletlen energiamennyiséggel kellett bánnod, Lauren – bólintott Jamie. – Ha jobban belegondolok, őrültséget követtünk el, hogy külső megfigyelők nélkül vállalkoztunk erre, de egyikünk sem számított még a töredékére sem annak, ami történt. Csak körülbelül

minden harmadik kanalizáló tehetségű boszorkány képes kezelni egy teljes kört. Megeszem a kalapom, ha te nem ilyen vagy.

Nell az öccse oldalába bokszolt.

– Te bármit megeszel, tesókám. De egyetértek veled. Köztünk szólva, már több száz körben szerepeltünk bűbájvetőként. Lauren, te elképesztő energiamennyiséggel bántál. Még sosem láttam ahhoz foghatót, ahogyan megoldottad.

– Nagyon erős és rugalmas a korlátja – ismerte el Jennie.

– Azt hiszem, a kör erejének átvivő felületeként használta.

Lauren sejtette, hogy a társalgás egy bizonyos irányba mutat, de fogalma sem volt, mi az. Baljós érzése azonban egyre erősödött.

Aervyn a jelek szerint tudta, mi következik.

– Ő fog kanalizálni?

– Mindannyian ezen törjük a fejünket, édesem – bólintott lassan Jennie. – Az biztos, hogy ti ketten jól együtt tudtok működni. Meg kell tanulnod más kanalizálókkal is dolgozni, de azt hiszem, hétfőn kettőtöket kellene párba állítanunk. Persze nem így terveztük, mégis amondó vagyok, hogy a mai kis produkcióval kiérdemeltétek az esélyt a közös munkára.

Lauren igencsak örvendezett, hogy ismét szilárd talajt érzett maga alatt.

– Azt kívánjátok tőlem, hogy egy teljes körnek kanalizáljak?

– Hurrá! – ugrándozott a lány ölében Aervyn. – Talán az egész eget Macskanővé változtathatjuk, Lauren.

– Tessék, itt a történelmi jelentőségű bűbáj – epéskedett Jennie, majd Jamie-re nézett. – Esetleg ötletbörzét rendezhetnénk a témáról.

– Miért – vont vállat a férfi –, neked nem tetszik a Macskanő?

Lauren gyomra görcsbe rándult. Kezdett megbékélni a boszorkányság gondolatával. Azzal, hogy szép, rendes, átlagos boszorkány válhat belőle. Aervyn első teljes körének kanalizálása távolról sem tűnt átlagosnak. Elég időt töltött már itt, hogy tudja, a kisfiú körül semmi sem átlagos.

Jennie megérintette a vállát.

– Te se nőnek, se boszorkánynak nem vagy átlagos – mondta halkan. – Komoly gondolatvarázserővel rendelkezel, és most már tudjuk, hogy igen jó kanalizáló is fejlődhet belőled. – Szelíden elmosolyodott. – Erre persze már a macskanős ügyből is rájöhettünk volna.

– Múlt szerdáig nem is voltam boszorkány – felelte Lauren. – Fogalmam sincs, hogyan viszonyuljak ehhez.

– Világéletedben boszorkány voltál, kedvesem. Csak nem tudtál róla.

16. FEJEZET

Nell csütörtök reggel egy félliteres doboz fagylalttal és három kanállal állt Lauren ajtaja előtt. Reménykedett, hogy ez megfelelő belépődíj, hogy részt vehessen a szobában folytatott beszélgetésben.

Bekopogott, és Nat nyitott ajtót.

– Nell az, ajándékot hozott – jelentette be Nat, és félrehúzódott, hogy az asszony beléphessen.

– Az anyukák mióta hívei az ebéd előtti fagyizásnak? – kérdezte Lauren.

– A három lányom mellett megtanultam – osztotta ki a kanalakat Nell –, hogy csokifagyihoz mindig alkalmas az idő. Lent, a fagyasztóban még egy doboz pihen. Nincs veszélyben, borsó alá rejtettem.

– Te akarsz valamit – sandított rá Lauren.

Nem is egyet.

– Kiváncsi voltam, hogy érzed magad a tegnapi kör után. Nem éppen szokványos első heti kiképzést kaptál.

Lauren hosszasan szemlélte a kanalát.

– Még mindig nem tértem magamhoz. Pár héttel ezelőtt csinos öröklakásokat mutogattam friss házasoknak. Most egy négyéves gyerek röptet az égen, aki az elemek erőit fogja munkára.

– Ez mindannyiunkat lehengerelt – bólintott Nell, és egy pillanatra elhallgatott. – Nem számítottam rá, hogy Aervyn kanalizálója leszel, de most elképzelhetőnek tűnik. Szívesen nyugtatgatnálak, hogy valamicskét csitulni fog az iram, de ez nem valószínű. Aervyn közelében nemigen.

– Mintha Jennie azt mondta volna, hogy más kanalizálókkal is dolgozni fog – ráncolta a homlokát Lauren.

– Mondta, és fog is. Lehetséges, hogy valaki mással is ilyen eredményesen fog együttműködni, de őszintén szólva, a tegnap

történtek után ez nem nagyon valószínű. A legtöbb bűbájvető jobban szeret egyetlen kanalizálóval dolgozni.

Lauren kifejezetten feszélyezettnek tűnt, és Nell vívódott, hogy folytassa-e. Végül anyai szíve kerekedett felül. Boszorkányújonc ide vagy oda, ha Lauren fogja kanalizálni a fiat, néhány dolgot tudni akart.

– A bűbájvetők a kanalizálókra hagyatkoznak, azok tartják egyenletesen az energiaáramlásukat, és ez nem csekély felelősség. Ha tegnap kudarcot vallasz, lezuhantunk volna a magasból, és Aervyn csatornái a legjobb esetben is súlyosan karosodnak.

Lauren elsápadt, de ez még enyhe reakciónak számított Nat dühéhez képest.

– Úgy tudtam, az a kör csak gyakorlás. Mi a francot műveltetek?

– A kisfiam forgott veszélyben – felelte nemkevésbé indulatosan Nell. – Azt hiszed, szándékosan tettem ki annak? Hogy valaha is beleegyeztem volna, ha előre tudom? Fogalmunk sem volt róla, Nat, egyikünknek sem.

Ezért a csodálatos élményért az édesanya hetekig tartó rémálmokkal fizetett.

Mély lélegzetet vett, és megpróbálta elmagyarázni.

– Aervyn is varázserőt adott a körhöz, noha ez elvileg lehetetlen. Ennek következtében mi hárman, vagyis Jennie, Jamie meg én valójában nem tudtuk ellenőrizni, mennyi varázserő áramoljon. – Laurenhez fordult. – Ti ketten egy addig számotokra ismeretlen szerepet játszottatok, és fogalmatok sem volt róla, hogy sárkányt nyergelünk meg. Mi, akik tudtuk, nem tehettünk mást, csak kitartottunk, és elkísértünk benneteket. A bűbáj megszakítása nagyobb kockázattal járt volna, mint a továbbengedése.

És a mindenit neki, a fiacskája a kisujjából rázta ki azt a bűbájt, méghozzá parádésan. A büszkeség majdhogynem dacossá tette az asszonyt.

– Aervyn tökéletesen kézben tartott mindent. Jamie-vel már több száz körben vetettünk bűbájt. Érzékeltük volna, ha elveszíti az irányítást.

Nell megakadt. Honnan tört rá ez a zokogás?

– Még csak közel sem került ahhoz. Az én kis prücsköm tegnap a legbámulatosabb bűbájvetést adta elő, amit valaha láttam.

Nat leült az ágyra, Nell mellé, és átfogta az asszony vállát.

– Biztosan nagyon büszke vagy rá.

– És halálra rémültem – hajolt hozzá Nell, hogy megölelje. – Nem akarlak erőltetni – nézett föl Laurenre –, de úgy gondoltam, ezt tudnod kell. Ha Aervyn kanalizáló társává válsz, az az ő és mások biztonsága iránti hatalmas felelősséget terhel rád. Be kell gyakorolnod a mesterség fortélyait, méghozzá alaposan. Sokan fognak segíteni, de a kötelezettségvállalás egyedül a tiéd.

Lauren hihetetlenül csüggedtnek látszott.

– Hogy csináljam ezt, Nell? Chicagóban lakom, odaköt az életem. Hacsak tehetem, idejövök kiképzésre, de még alig tudok bánni a gondolatboszorkányi erőmmel. Ki a csudának jut eszébe ekkora felelősséget ruházni egy újdonsült boszorkányra?

Nell vívódott, és az őszinteséget választotta.

– Én nem így döntöttem volna, de nem is én döntöttem.

Lauren meghökkentő hevességet tudott mutatni, ha belejött.

– Én meg pláne nem. A hátam közepére sem hiányzott.

– Tudom. – Nell mély lélegzetet vett. – Ne haragudj, nem azért jöttem ide, hogy piszkáljalak. Tegnap abszolút helyesen jártál el Aervynnel, ráadásul minden előkészület nélkül.

– Azért jöttél, hogy figyelmeztess.

– Azért jöttem, mert úgy gondoltam, tudnod kell. A legtöbb kanalizáló óriási megtiszteltetésnek tekintené ezt a lehetőséget.

– Nell, csak pár napja tudok a kanalizáló képességemről. És ez irányú tapasztalataim pontosan fele egy vacsoraasztal melletti, jópofa macskanős szemfényvesztés. Én nem vagyok felkészülve erre.

– Nem akarlak elriasztani – nyomta Lauren kezébe a fagylaltot Nell. – Nem úgy értettem, hogy a jövő hétre mindent meg kell tanulnod. Tudjuk, hogy az életed máshová köt, és tőlünk telhetően tiszteletben tartjuk ezt. Gyere, amikor tudsz, folytasd a kiképzést, ahol és ahogyan tudod. A kiképzés időigényes, és senki sem kér tőled olyasmit, amire még nem állsz készen.

– Tényleg? – szaladt föl Lauren szemöldöke.

Jogosan.

– Mármint nem szándékosan. Az Aervynnel végzett munka egyik nehézsége az, hogy a fiam szinte rendszeresen túllép a lehetőségek határain.

– És senki sem gondol arra, hogy ez a holnap esti teljes körben is előfordulhat?

Nell leplezni igyekezett félelmét.

– Igen, előfordulhat.

– Akkor miért fontolgatja bármelyikőtök is, hogy holnap kanalizálóként abba a körbe helyezzetek? – nézett rá nagyon komolyan Lauren.

– Két okból – válaszolta őszintén az asszony. – Egyrészt azért, mert kiképzés ide vagy oda, még soha nem láttam olyan jól együttműködő párost, mint ti.

Elhallgatott. Úristen, kész őrültség ilyet várni egy újdonsült boszorkánytól.

Nat megfogta a kezét.

– És mi a másik ok, Nell? Laurennek tudnia kell.

Nell nyelt egyet.

– Az, hogy Lauren szereti a fiamat. Aervyn anyja lévén, azt kívánom, hogy olyanokkal dolgozzon, akik legjobb képességeik szerint őrködnek a biztonsága fölött.

Uram, segíts!

Lauren kihúzta magát, mintha meghallotta volna Nell legutolsó gondolatát.

– Nála a legnagyobb a kockázat, igaz?

– Igen. A történelem során gyakran a legtehetségesebb boszorkányaink éltek legrövidebb ideig. Bármilyen eszközt megragadok, hogy ezt megakadályozzam, még ha ez azt jelenti is, hogy halálra kell rémítenem egy újoncot.

– Itt ültem, és egyfolytában magamat sajnáltam – szólalt meg Lauren rövid hallgatás után. – Jó, ha eszembe juttatják, hogy nem csak az én

helyzetem nehéz. – Megfogta Nell két kezét. – Persze, hogy szeretem a fiadat. Minden tőlem telhetőt megteszek érte.

Egy szülőnek nagyon nehezére esik, hogy másra bízza a gyermekét, de Aervyn jól választott. Nell úgy döntött, ideje kiengedni Laurent a kuktafazékból.

– Köszönöm! Ezért még a másik doboz fagylaltomat is bedobom.

– Hozom! – állt föl vigyorogva Lauren. – De addig ne kezdd el a második felvonást. Látni akarom, ahogy halálra rémíted Natet.

– Mit tud ő, amit én nem? – nézett gyanakodva Nellre Nat.

– Ugye milyen szívás néha, ha az ember nem gondolatolvasó? – nevetett az asszony. – Milyen érzés, hogy a legjobb barátnőd hirtelen átvedlett boszorkánnyá?

– Ha jól sejtem, valójában azt szeretnéd tudni, milyen érzés beleszeretni egy boszorkányba.

Hm, vagány csaj.

– Ennyire komoly?

– Azt hiszem – bólintott Nat. – Mi a véleményed?

Ez a nap a kemény igazságok jegyében telt.

– Tényleg kedvellek, ez jól jön. Tényleg utálom, hogy Chicagóban laksz, mert ha jól értelmezem Jamie előlátását, végül ő fog odaköltözni.

Nat kikaparta a maradék fagylaltot az első doboz áljáról.

– Nem tudhatjuk biztosan, mi fog megvalósulni.

– De a jógastúdiód ott működik.

– Igen, és ez fontos szempont. Meg Lauren is.

Nell egy pillanatig Natet figyelte. A gondolatolvasáshoz nem értett, de anyai ösztöne elég jól pótolta ezt a hiányt. Tudta, hogy Natet nem a munkája tarthatja Chicagóban. Hanem Lauren.

– Neked ő jelenti a családot. Ezt értem, és Jamie nagyfiú. Mégis az öcsém, és nehéz megbarátkoznom azzal a gondolattal, hogy távolra kerül tőlem.

– Talán nem is sejted, mennyire meg tudnál barátkozni vele – szólalt meg a nyitott ajtóból Lauren. Egy cédulát nyomott Nell kezébe.

Ügyes próbálkozás, nővérkém. És királyság ez a fagyi – köszi!

A hétszázát! – gondolta Nell. Pedig biztosra vette, hogy az öccse utálja a borsót.

*

Jennie egy zömök betonépület előtt állt meg a kocsijával. A ház falát gyönyörű festmény díszítette.

– Ezt szántad kikapcsolódásnak? – kérdezte Lauren.

– Ezt. Mivel néhány nap múlva elutazol, nem sok időnk maradt a kiképzésre. Úgy gondoltam, ez a látogatás kettős szolgálatot tehet, egyrészt kissé eltereli a figyelmedet a holnapi programról, másrészt megismerkedhetsz még egy gondolatboszorkánnyal és a munkájával.

– Maga után von ez repülést vagy bármely más, fokozottan kockázatos tevékenységet, amelyről tájékozódnom kellene?

– Nem hiszem – nevetett Jennie. – Egy barátnőm vezeti ezt a központot. Gyakorlott empata.

Lauren tanulmányozta a meglehetősen absztrakt, színpompás falfestményt.

– Ez a kép olyan érzést ébreszt bennem, mintha egy kora tavaszi napon magasba lendülő hintán ülnék. A barátnőd festette?

– Nem, de bizonyára tetszene neki ez a jellemzés. A művész a reményt kívánta ábrázolni. Az úriember több képe is látható a házamban. Bámulatosan tehetséges.

– A festő is empata?

– Az – mondta Jennie. – Ha kedved tartja, megszervezhetek egy műteremlátogatást is. Szerettem volna megmutatni neked miként használják föl más gondolatboszorkányok a tehetségüket az életükben, a munkájukban. Tudom, hogy feszít téged a kérdés, hogyan illeszkedik majd mindez a hétköznapokba, ha majd hazatérsz Chicagóba.

– Ez még mind annyira új – tárta szét a kezét Lauren –, és úgy tűnik, nincsenek egyértelmű szabályok, mikor és hogyan alkalmazhatom azt, amivel rendelkezem.

– Nem muszáj ennyire bonyolultan fölfogni, bár némi időbe telhet, hogy visszatalálj az egyszerűséghez. Gyere, ismerd meg a barátnőmet, Tabbyt, és meglátod, ő milyen válaszokra lelt.

– Vasárnap is dolgozik?

– Nem szokott, de némelyik gyerekének csönd kell, ezért velük külön, a rendes munkaidőn kívül foglalkozik.

– Ez miféle központ?

– Tabby családoknak, pontosabban sajátos nevelési igényű kisgyermekes családoknak segít. Ha egy gyermek másnak születik, mint a többiek, az sokfajta nehézséget okozhat a család szeretetteljes működésében, a családtagok egymás közti érintkezésében. Tabby az ilyen gondok orvoslásában segédkezik.

– A boszorkányok sejthetik, milyen az, ha valaki másnak születik.

– Szerintem is – fogta át Lauren vállát Jennie.

Kinyílt a központ ajtaja, és egy fotómodell külsejű nő lépett ki rajta. Bizonyára Tabby.

– De jó, hogy látlak, Jennie! Éreztem, hogy jössz – ölelte meg szívélyesen Jennie-t, majd Laurenhez fordult, és kezet fogott vele. – Tabitha vagyok, és nagyon örülök, hogy megismerhetlek. Fáradjatok be! Félretettem magunknak egy kis csokis fánkot.

Követték a központba. Tágas helyiségbe léptek, amely azonban raktárhangulat helyett méhkaptárra emlékeztetett. Bútorok, növények, alacsony térelválasztók és polcok együttese hozott létre meghitt zugokat, gyermekekhez méretezett játszókuckókat, amelyek egy nagyobb középső térbe torkollottak. A terem közepén vidáman forgolódott egy kisfiú.

– ő Jacob – mondta Tabitha. – A pörgés az egyik kedvenc elfoglaltsága.

– Miért? – kérdezte Lauren.

Tabitha a földre helyezett ülőpárnák felé intett.

– Nézd meg magad!

– Nézzek a fejébe? Szabad?

– Igen. A hozzánk forduló családok tudják, hogy rendhagyó módszereket alkalmazunk gyermekeik megértése végett. Konkrétan azt

is tudják, hogy némi empátiás készséggel rendelkezünk. A sajátos nevelési igényű gyermekekkel sokszor a saját családjuk is nagyon nehezen boldogul. Ha kiderítünk valamicskét a gyermek kívánságairól, szükségleteiről, érzéseiről, az megkönnyíti, hogy szerettei szorosabb kapcsolatot alakítsanak ki vele.

Ez logikusnak tűnt. Lauren a forgolódó fiúra és közelében ülő szüleire nézett. Lehuppant gondolatközpontjába, és óvatosan kapcsolatot nyitott a fiúval.

Érezte a pörgés okozta határtalan örömöt. A légáramlatot a fiú ujjain, a szédülést a fejében, az elmosódó színeket. Amikor a gyerek megbotlott és elesett, egész lénye elmerült a szilárd aljzatra támaszkodás gyönyörűségében. Miután ez az érzés alábbhagyott, a fiú ismét forogni kezdett.

– A földhöz köti ez a pörgés – mondta Lauren.

Tabitha meglepettnek látszott.

– Mesélj még erről!

– Élvezi a forgás közbeni érzésekét: a huzatot, a színeket, a lendületet, amely magával ragadja a testét.

– Ez egybevág azzal, amit én érzékeltem nála – bólintott Tabitha.

– Azután elesik, és akkor egy pillanatra igazán érzi maga alatt a biztos talajt. Ez a legboldogabb pillanata. Amint a rendíthetetlenségnek ez az érzése elhomályosul, a kisfiú ismét forogni kezd.

– Te nemcsak empátiás, hanem érzékszervi telepátiás készséggel is rendelkezel? – kérdezte csodálkozva Tabitha.

– Bizony – mosolygott Jennie –, és mindkét tekintetben nagyon fogékony.

– Mindenesetre már rájött valamire, amire én nem. – Tabitha a lány felé fordult. – Az én gondolati képességeim elsősorban empátiásak, úgyhogy a fiú érzelmeit észlelem. Telepatias tehetségem nincs, tehát nem látom az érzelmekhez társuló képeket, szavakat, érzékleteket.

Lauren megpróbálta elképzelni, mit látott volna a kisfiú elméjéből, ha csak az érzelmeit tudja kiolvasni.

– Szóval az általad észlelt érzelmekből kell kiderítened azok kiváltó okait.

– Pontosan – mosolygott Tabitha. – Ebben az esetben annyit érzek, hogy az elesés után örül leginkább, de eddig azt hittem, az elesés miatt, és ezért kell föl ismét pörögni.

– Érthető, de nem hiszem, hogy ez a helyzet – rázta meg lassan a fejét Lauren. – Közvetlenül az elesés után egészen világos, ahogyan érzi maga alatt a talajt. Mihelyt elhalványul ez az érzés, újra fölkel, és szerintem ezért forog. Gyakran csinálja ezt?

– Szinte állandóan, amíg ébren van – felelte Tabitha.

Lauren már a gondolattól is szédült. Ismét Jacobra nézett. Ami eddig egy kisgyermek egészen normális szórakozásának tetszett, váratlanul új értelmet nyert.

Ahogy a gyerek az édesanyja ölébe borult, majd kitért az asszony ölelése elől, fölpattant, és folytatta a piruettezést, Tabitha korábbi szavai visszhangoztak Lauren fülében. A sajátos igények földúlhatják a családokat. Hogyan beszélgessen az ember a gyermekével, ha az egész nap pörög, hogyan etesse, hogyan babusgassa?

Újra behatolt Jacob elméjébe, és figyelte, ahogy a fiú pörög, elesik, ismét fölkel. Lauren most még inkább megbizonyosodott.

– Azért pörög, hogy a talajhoz kötődjön. Szinte olyan, mintha máskülönben túl könnyűnek érezné magát, hogy a földön maradjon.

– Túl könnyűnek! – derült föl Tabitha arca. – Ez az! Várj egy kicsit.

Fölugrott, és eltűnt egy ajtón át, amelyet Lauren eddig észre sem vett. Másodperceken belül valami mentőmellényszerűvel a kezében tért vissza.

Lauren nem értette a dolgot, hiszen úgy tűnt, az úszás éppen az ellenkezője annak, amit a fiú igényel.

– Te tudod, mi ez? – kérdezte Jennie-től.

– Sejtelmem sincs, de Tabby zseniális az ilyesmiben.

Fontos útbaigazítást adtál neki, és azt hiszem, most támadt egy ötlete, hogyan segítsen Jacobon.

Figyelték, amint Tabitha néhány szót váltott Jacob szüleivel. Azután letérdelt, az ölébe vette a fiút, a vállára csúsztatta a mellényt, és a tépőzáras pántokkal rögzítette.

Lauren érdeklődve lépett ismét összeköttetésbe Jacob-bal. A kisfiú izgett-mozgott – nem szerette, ha egy helyben tartották. A lány már épp szólni akart emiatt, amikor Tabitha befejezte a mellény igazgatását, és elengedte Jacobot. Az fölpattant, és forogni kezdett.

Azután megtorpant. Lauren érezte, ahogy a kisfiú elméjét elárasztotta a csodálkozás. Biztosan állt a lábán. A földhöz tapadt. Lassan apró lépéseket tett, hogy lássa, folytatódik-e a csoda. Folytatódott. Vakító napsütésként ragyogott föl benne az öröm.

Tabitha gyöngéden megfogta a kezét, és az édesanyjához vezette. Az anyuka fölnyalábolta a gyereket, újra magához ölelte, és Jacob ezúttal veszteg maradt. Az asszony lassan ringatózva énekelt, patakzottak a könnyei.

Jacob érezte a mozgást, a duruzsolást, a fejére pottyanó könnyeket. Puha, meleg karok tartották, halk, egyenletes melódia cirógatta a fülét.

Amikor Tabitha odalépett a párnákhoz, amelyeken Lauren és Jennie ültek, neki is könnyek csillogtak a szemében.

– Köszönöm! – nyújtotta a kezét Laurennek.

– Milyen mellényt adtál rá? – törölgette meg az arcát a lány. – Szinte elvarázsoltad vele.

– Nincs ebben semmi varázslat – nevetett szipogva Tabitha. – Súlymellénynek hívják. Körülbelül öt kilogrammal növeli meg a testtömeget. Amikor azt mondtad, túl könnyűnek érzi magát, úgy gondoltam, ez beválhat. Némelyik érzékelési problémával küzdő gyerek mintha többletsúlyt igényelne, hogy ugyanúgy érezze a gravitációt, ahogyan te meg én. Korábban nem gondoltunk rá, hogy nála is kipróbáljuk, mert a pörgésre, nem pedig az elesésre koncentráltunk.

– Ez klassz. Most teljesen elégedett.

Tabitha a zsebébe nyúlt, papírzsebkendőt vett elő, és kifújta az orrát.

– Nem is tudod, mennyire, kislány. Ebben a pillanatban is figyeled? – Lauren bólintott. – Meg tudod osztani a letapogatást, és egyidejűleg az édesanyja elméjét is pásztázni?

Lauren ezt így még nem próbálta, de elképzelte, hogyan kell. Ismét lehuppant a gondolatközpontjába, oldalágat nyitott a fiúhoz csatlakozó csatornából, és az édesanyja felé nyúlt.

Hát igen. Jacob napsugaras öröme vérszegény árnyéknak tűnt az anyukájáéhoz képest. Az asszony azóta nem ölelte így magához a kisfiát, hogy a gyerek megtanult járni, azután pörögni. Hosszú-hosszú éveken át gyötörte a fájdalom, hogy nem szoríthatja magához, nem érheti el szeretett gyermekét. Most legszívesebben megállította volna az időt.

Amikor Lauren ismét kihátrált Jacob meg az anyukája elméjéből, újra könnyek nedvesítettek az arcát. Tabitha egy doboz papírtörlőt nyújtott felé.

– Még sosem tudta megölelni a mamája?

– Nem szokatlan az ilyesmi. Jacob autista, és az autizmus-spektrumzavart mutató gyermekek némelyike rendkívül nehezen tud fizikai vonzalmat kifejezni. Egyeseknél ez nem gond, szeretik az ölelést és a simogatást, de nem mindegyikük. Más módon próbáltuk kielégíteni Jacob érzékelési igényeit, hogy leszokhasson a pörgésről, és jobb eséllyel építsen kapcsolatot a családjával, de nem nagyon jutottunk előbbre. – Tabitha ismét kifújta az orrát. – Több mint egy éve dolgozom velük. Ma kisebbfajta csodát láttunk, Lauren. Te segítettél a megteremtésében. Jacobot nagyon szeretik, de mostantól tudja is.

– Én nem sokat tettem – rázta a fejét Lauren. – Ez a mellény segíteni fog neki?

– De még mennyire. És tudunk adni neki súlytakarót az alváshoz, ölbe való párnát a mellény helyett. Ezenkívül alkalmazhatunk már létező terápiákat, amelyek csökkentik a többletterhelés iránti igényét.

Lauren a kisfiúra és édesanyjára nézett. A gyerek közben fölállt, de nem pörgött. Lassan körbejárt a helyiségben, menet közben játékszereket és bútorokat tapogatott meg.

– Fölfedezi a környezetét – magyarázta Tabitha. – Miután nem foglalja le teljesen az az igénye, hogy megpróbálja „leföldelni" magát, fölszabadul a figyelme más dolgokra, tanulhat és fejlődhet. Az autista gyermekeknél gondot okoz, hogy túl sok a választási lehetőség, a szóba jöhető terápia. Ha próba szerencse alapon dolgozunk, az nagyon hosszú ideig tart. Te most hatalmas előrelépéshez segítetted.

Jennie is kifújta az orrát.

– Hát, nem pont ilyen figyelemelterelő élményt terveztem, de azt hiszem, ez is megfelel. Lauren, csodálatos dolgot műveltél ezzel a fiúval és a családjával. Nézz csak oda!

Jacob meg az édesapja a földön ültek, mellettük egy vödör építőkocka. Az apa egymásra rakott három kockát, majd a fiának nyújtott egyet. Jacob nézte, de nem mozdult. Az apja azt a kockát is a többire tornyozta, majd újabbat nyújtott. A gyerek ezúttal elvette az építőkockát, és a torony tetejére helyezte.

Tabitha gyönyörködve sóhajtott föl.

– Jacob édesapja építész. Akkor készítette azt a készletet, amikor a felesége terhes lett. A fia születése óta várt erre a pillanatra. A hétköznapi érintkezés tartja össze a családokat – fordult Laurenhez. – Nem az építőkocka a fontos, hanem az alkalom, hogy az apa terelgetheti a fiát, játszik vele, segíti a tanulásban.

Lauren lassan megszokta, hogy újra meg újra lenyűgözve érzi magát.

– Úgy tűnik, csodálatos munkát végzel itt, és komoly eredményeket érsz el. Örülök, hogy segíthettem egy kicsit.

Tabitha megcsóválta a fejét, és fölnevetett.

– Szépen elérzékenyültem, igaz? Tényleg elnézést kérek. Nem számítottam rá, hogy ilyen következményekkel jár, ha bekukkantasz Jacob fejébe, különben egy kicsit kevésbé buzdítottalak volna.

– Majd rá fogsz jönni, hogy egyébként is megtetted volna – nevetett Jennie.

– Milyen jól ismersz – mosolyodon el Tabitha. – Folyton nyúzlak, hogy gyere el, segíts a gyerekeim gondolataiban olvasni, és úgy látszik, ez a Lauren sokkal erősebb telepata nálad.

Jennie közelebb hajolt hozzá, és színpadiasan suttogott:

– Sss, ezt egy darabig még nem kéne tudnia.

Ezek ketten igazán valószínűtlen párost alkottak. Jennie úgy festett, mint valami mindenki nagymamája, Tabitha pedig fiatal volt, és az a fajta szépség, akitől a férfiak hanyatt esnek. A látszat azonban nyilvánvalóan mindkét esetben csalt.

Lauren úgy érezte, félelmetes normákhoz kell felnőnie.

17. FEJEZET

Moira: Itt vagy, gyermekem?

Lauren: Itt, és meglepetéssel szolgálhatok. Látod a jobb oldalon azt a kis narancssárga gombot, amelyik olyan, mint egy videokamera? Kattints rá!

– Nahát, te jó ég, hiszen látlak!

– Megkértem Nellt, hogy egészítse ki videóbeszélgetéssel a Boszorkánycsevejt – mondta Lauren. – Nem ugyanaz, mint egymás mellett ülni a szobában, de gondoltam, talán mégis élvezni fogod.

Meg talán én is, gondolta, ahogy Moira megnyugtató arcára nézett.

– Szóval ez varázslat? A mi Nellünk nagyszerű bűbájvető, bár örök rejtély számomra, amit ezzel az internettel művel.

– Egyáltalán nem varázslat – nevetett Lauren –, csak néhány sor programkód. Azt hiszem, tulajdonképpen Ginia végezte a változtatást. Nyolcéveshez képest rém ügyes.

– Hiányzik, hogy figyelhessem, hogyan cseperedik Nell fészekalja – sóhajtotta Moira. – Emlékszem, hogy az ölemben tartottam azt a három kislányt, amikor még picurkák voltak.

Lauren gondolatban homlokon csapta magát, és azonnali üzenetet küldött Nellékhez.

– Ugye közel állsz Nellhez? Azt tudom, hogy Sophie többször is nyaralt nálad.

– Igaz, és a szívem csücske. De Nell is különleges helyet foglal el. Jelen voltam Aervyn születésénél. A lányok még csak háromévesek voltak akkor, és remekül éreztük magunkat együtt.

– Akkor valószínűleg értékelni fogod Aervyn legújabb bravúrját.

Lauren elolvasta Nell válaszát. *Mindjárt átírom a programot többcsatornásra, és perceken belül a lányok is az interneten lesznek.*

– Jaj, már hallottam róla, lányom. A boszorkány világban gyors lábakon járnak a hírek, kivált, ha komoly varázslatról szólnak.

Lauren grimaszolt.

– Rengeteg látogatóm érdeklődik mostanában a fiatal boszorkány felől, akit az interneten találtunk, és aki Aervynnek kanalizál – felelte Moira majdhogynem ördögi vigyorral.

Hát ez remek. Rohamosan változó jellemzéséhez most már az „Aervyn segédje" kitétel is hozzátartozik.

– Nem tudom, óhajtok-e boszorkánypletykának tápot adni.

Moira úgy kuncogott, mint egy kislány. Ellenállhatatlanul.

– Nincs sok választásod, édesem. Kétezer éve nem hallottunk boszorkány gerjesztette repülésről. Nem akármilyen élmény lehetett.

Lauren megadta magát, és elmosolyodott.

– Hihetetlen volt. Nem fogtam föl, hogy ténylegesen, fizikai értelemben repülünk, és ez valószínűleg jó is, de már a gondolat, hogy csak az agyamban történik…

Moira a számítógép képernyőjéhez nyúlt, azután kissé bosszúsnak látszott, hogy nem tudta megérinteni Laurent.

– Őrizd meg ezt az örömöt, kedvesem. Micsoda ajándék!

Nell most bejövő azonnali üzenete pityegett. A lányok fölkészültek.

– Még egy meglepetést tartogatok neked, Moira – mondta Lauren.

– Moira néni! – tűnt föl Lauren képernyőjének egyik oldalán három göndör fejecske a másikon pedig az igencsak megdöbbent és örvendező Moira.

Az idős asszony összecsapta a kezét, és ismét megpróbált benyúlni a képernyőn.

– Nahát, ez már tényleg biztosan varázslat. Ginia, Shay, Mia, aranyoskáim!

Kuncogás, kuncogás, kuncogás.

– Nem varázslat, Moira néni, csak számítógép-programozás – mondta Ginia. – Én segítettem a maminak megírni.

– Aki olyan öreg boszorkány, mint én, drágaságom, annak ez színtiszta varázslat. A te ötleted volt, Lauren?

– Az övé – bukkant föl a képernyőn Nell feje a kislányokéval –, és idióta vagyok, hogy nem jutott eszembe hamarabb.

Moira ajka egy picit megremegett.

– Nagyon szép ajándékkal leptél meg ma, Lauren.

A lány hallgatta a csacsogást, és magában mosolygott. Nem kellett ehhez varázslat, csak első ingatlanos tanítómesterének jó tanácsa. Derítsd ki, mi fontos az embereknek, és mondj köszönetet azoknak, akik segítenek neked. Úgy érezte, most jól az eszébe kell vésnie, hogy nem minden jó cselekedet igényel boszorkányságot.

*

Jamie belepett a konyhába, ahol Lauren éppen sajtos melegszendvicset sütött. Kiváló, talán enni is kap, miközben előhozakodik a kérésével.

– Mennyei illat! Nekem is sütsz?

Lauren akkorát ugrott, amiből a férfi fölmérhette, menynyire elábrándozott. Általában elég nehéz egy gondolatboszorkány közelébe settenkedni.

– Szívesen – felelte a lány. – Kérsz rá hagymát?

– Sajtos melegszendvicsre? Szentségtörés.

– Ezt nemnek veszem – villantotta ki a fogsorát Lauren.

– Éppenséggel megehetem – vont vállat Jamie –, de nagyon szerények az igényeim.

Legalábbis bizonyos vonatkozásban.

Olykor jobb egyenesen a tárgyra térni, főleg akkor, ha kissé kiborítja az embert a téma. Jamie mély lélegzetet vett. Eléggé biztosra vette, hogy ha ezt a szellemet kiengedi a palackból, többé semmiképpen sem tudja visszatuszkolni.

– Szeretném, ha keresnél nekem lakást.

– Miért? – vágott zavarodott képet Lauren.

– Az a foglalkozásod, nem? Gondoltam, nyilván vannak összeköttetéseid, valaki, aki esetleg tud alkalmas helyet.

Lauren arcából ítélve még mindig nem működött kifogástalanul a kommunikáció.

– Az összeköttetéseim egytől egyig chicagóiak, Jamie – beszélt olyan lassan, mintha kételkedne a férfi IQ-jában. – Itt egy lelket sem ismerek. Egyáltalán minek neked másik lakás? Ez a ház szuper.

– A szüleimé, én csak őrzöm. Az elmúlt évet Costa Ricában töltötték a bátyáimmal.

Lauren két tányérra tette a szendvicseket, és az egyiket Jamie kezébe nyomta.

– Az fantasztikus, de mit keresnek ott mindannyian? Világéletemben vágytam Costa Ricába.

A fenébe, hogyhogy a legegyszerűbb társalgást is képtelen mederben tartani?

– A bátyáim orvosok. Klinikát építenek. Szóval gyorsan lakást kéne találnod nekem.

– Hamarabb visszajönnek a szüleid, mint vártad?

– Nem. Két nap múlva Chicagóba megyek, és ott baromi hideg van. Ha nem találsz nekem lakást, valószínűleg szétfagyok. Nem kell semmi extra, csak közel legyen a belvároshoz.

Lauren leült, megcsóválta a fejét, mintha ezzel helyrerázhatna valami kulcsfontosságút.

– Chicagóban kell neked lakás.

Gondolatboszorkány létére borzasztóan nehéz felfogásúnak tűnt. De persze gondolatboszorkánnyal többféleképpen is kommunikálhat az ember. A férfi Lauren két keze után nyúlt, és fogva tartotta a tekintetét.

– Figyelj!

Lauren figyelt. Miután felszínre bukkant, az arca jócskán elsápadt, és a könnyei kibuggyanással fenyegettek.

– Jamie. El kéne mondanod neki, hogyan érzel iránta.

– Egy pasihoz beszélsz, oké? Nekem az ilyesmihez idő kell. Az pedig nincs, mert kedden elutaztok, és attól kezdve egy fél kontinens választ el Nattől. Úgy okoskodtam, hogy ha Chicagóba megyek, akkor lépésről lépésre haladhatok.

– Átköltözöl érte az ország másik felére, de nem bírsz kinyögni három szótagot?

Talán ez a pasis mentség nem nyerő.

– Az előlátás szívás, Lauren. Nehéz a maguk természetes útján hagyni a dolgokat, amikor jövőről szóló látomások repkednek körülötted. Arról nem is szólva, hogy a barátnőd az egész hetet boszorkányok társaságában töltötte. Szeretném, ha mindezek nélkül tisztázhatnánk magunkban, mit jelentünk egymásnak.

– Mindezek most már adottak – hangsúlyozta Lauren. – Nat mindenki másnál jobban ismeri a saját szívét-lelkét.

– Akkor segíts nekem abban, hogy a közelében lehessek, amikor dönt. Nem akarok nyomást gyakorolni rá, tehát külön lakás kell. Egy bérlakás tökéletesen megfelel. Dekkolhatok Nashnél, de nála dolgozni iszonyat. Ott képtelenség koncentrálni.

– Azt hiszem, ismerem a legjobb helyet, majd egyeztetek a tulajjal – mosolygott Lauren. – Nat jógaterme gyalog jól elérhető onnan, akár minden reggel benevezhetsz a hatórás csoportjába.

– Nem elég, ha csak nézem? – nyögte Jamie. – Az sokkal szórakoztatóbb, mint ha megpróbálok pereccé csavarodni.

– Ha igazán meg akarod ismerni Natet, járj az óráira. A lakásbérlést elintézem.

– Köszi! És még valami. – Jamie várt, amíg Lauren osztatlan figyelmet nem szentelt neki. – Légy szíves, ne szólj neki! Az az én dolgom.

Lauren egy pillanatig fontolgatta a férfi szavait, azután egyetértsen bólintott.

– Remélem, összejön ez nektek, Jamie. őszintén remélem. Nat a legjobb barátnőm a világon, úgyhogy ez nagy szó tőlem. Kedvellek, és azt hiszem, illesz hozzá. – Egy pillanatra elhallgatott. – Ha átvered, kiderítem, mennyi kárt tudok okozni az új varázshatalmammal.

Nem tűnt alkalmasnak a pillanat, hogy a boszorkányság szakmai etikájáról cseréljenek eszmét. Jamie kézenfekvő alternatívához folyamodott.

– Sophie elé kell mennem a repülőtérre. Nincs kedved elkísérni?

*

Jennie a fényképezőgépe keresőjén át figyelte Aervynt, várta a pillanatot, hogy a fény kiemelje a kisfiús vigyort. Amikor elérkezett, kattintott.

Nell a közelben ült a gyepen, figyelte, ahogy négy kisebb csemetéje Jamie kertjében játszott.

– Kösz, Jennie. Jó érzés ma úgy gondolni rá, mint homokozó kisfiúra.

A hozzátartozók általában nehezebben bírják ezt.

– A kézben tartott fényképezőgép mindig gyógyhatású. Ma megörökítem a kisfiadat.

Holnap pedig a boszorkányt, tette hozzá magában.

– Szerinted fölkészültek?

Jennie tudta, mire gondol Nell.

– Igen. Aervyn még kicsi, de jó kiképzést kap. Jamie csodálatosan bánik vele.

– Így tudja felszínre engedni saját gyermeki énjét – nevetett Nell.

– Gyanítom, hogy igazad van. De ugyanakkor kezdettől fogva óvatosan használja a varázserejét, ha másokkal dolgozik. Ezt továbbadta Aervynnek is. A fiad nagyon vigyáz mások biztonságára. Mindketten tudjuk, hogy rengeteg erőtartaléka maradt, amikor röptetett bennünket. Korántsem járt el annyira vakmerőén, amennyire a látszat mutatta.

– Köszönöm! – nyújtotta a kezét Nell. – Folyton ugyanerről győzködöm magamat, de jó valaki mástól hallani.

– Kis körökkel már sokszor dolgozott. Hidd el, készen áll erre.

– Hát Lauren? Ha a kiképzésen múlik, még a közelében sincs a kívánatos szintnek.

Jennie igyekezett nem berzenkedni. Az elmúlt héten nagyon sokat dolgoztak.

– A gyakorlata persze hiányzik, de kreatív és biztos fellépésű boszorkány.

Nell nem szólt semmit, csak fölvonta fél szemöldökét.

– Jó, a varázslat után mintha nem tengene túl az önbizalma, de vajon a szemére vethetjük ezt? – sóhajtotta Jennie.

– De a varázslat közben… Már rengeteg körben dolgoztál, Nell. Ha nem tudod róla, hogy újonc, mit gondoltál volna, amikor figyelted, hogy a fiadnak kanalizál?

Nell sokáig hallgatott.

– Hálát adtam volna, hogy Aervyn ilyen ügyes és magabiztos partnerre talált.

– Pontosan. Lauren olyan magabiztossággal dolgozik, mintha már bőven szerzett volna tapasztalatot.

– Vagy az újonc tudatlanságból fakadó rettenthetetlenségével.

És talán ez is a javára válik, gondolta Jennie.

– Valamennyire ez is igaz. Tulajdonképpen azt hiszem, ez mindkettejüket segíti. Tegnap teljesen ismeretlen területre merészkedtek.

– Te is annyira megijedtél, mint én?

– Amikor figyeltem, hogy ötféle lehetetlenséget művelnek? – nevetett Jennie. – Naná, majd nem. Nem tudtak róla, és a varázslat éppen emiatt szárnyalt szabadon.

– Még soha nem láttam ehhez foghatót, Jennie – tört ki Nellből a büszkeség. – Soha.

Jennie sem.

– Talán az a legjobb Aervynnek, ha olyan kanalizálóval dolgozik, akit nem tesz teljesen megilletődötté a saját varázsereje.

– Igen – mosolyodott el hirtelen Nell. – Lauren megölelgeti, sütit ad neki. Nem felejti el, hogy négyéves.

Jennie fölemelte a fényképezőgépét, és kattintott.

– Jól gondját viseli majd, Nell. És bízz a saját fiadban! Erre született.

*

Lauren úgy érezte magát, mint nyolcéves korában, amikor először aludt valamelyik barátnőjénél. Nattel és Sophie-val Nat szobájában zsúfolódtak össze. A holnapi körre érkező vendégek Jamie házának minden négyzetcentiméterét elfoglalták.

Pénzfeldobással Nat nyerte az ágyat, de pillanatnyilag mindhárman hálózsákba burkolózva ültek a földön, és pizzát majszoltak. Sophie járatának késése miatt lemaradtak a vacsoráról, és Lauren némi lelkiismeret-furdalással úgy döntött, nem kéne mindjárt rávetniük magukat a fagylaltra.

Sophie kirakosgatta Lauren kristályait, azután bársonytasakot húzott elő a poggyászából.

– Hoztam neked még párat, ami segíteni fog a kanalizálásnál, mivel amikor az első csomagot küldtem, nem tudtunk erről a tehetségedről.

– Sophie – sóhajtott föl Nat a gyönyörű színek láttán –, ezek meseszépek! A rózsaszínű szinte él.

– Ez azt jelenti, hogy a tiéd – sugárzott Sophie arca. – Rózsaszín turmalin, csodás a szív megnyitására és a csakrák kiegyensúlyozására. Logikus, hogy megszólított téged.

– Azt hittem, ezeket Laurennek hoztad – mondta Nat.

– Neki, de a kristályok hajlamosak az önkényeskedésre. Ez itt téged kíván. Nem gyakran adódik alkalmam, hogy személyesen párosítsam össze az embereket a megfelelő kristállyal, hiszen legtöbbször az interneten rendelik őket. Tessék – nyúlt ismét a bőröndjébe Sophie –, ez a szép lánc jár hozzá. Egy helybeli művész készíti nekem ezeket.

Nat a nyakába akasztotta a függőt, és a szívéhez tartotta.

– Meleg.

– Jamie biztos benne, hogy nincs varázserőd? – billentette félre a fejét Sophie.

Nat elpirult.

– Azt mondja, mostanra már tudna róla.

– Persze – nevetett Sophie –, egy jó kis szex egy boszorkánnyal még az igazán lappangó tehetséget is felszínre mossa. Te nyilvánvalóan érted és elfogadod az energiaáramlásokat, még ha magadtól nem is tudod létrehozni őket.

– Jamie ezt is mondta már – pirult el még jobban Nat.

Vajon mi mást mondott meg Jamie? – gondolta Lauren, de tüstént el is röstellte magát ezért a gyerekességért. Az ember örüljön együtt a

legjobb barátnőjével. Annak meg még inkább örüljön, hogy a barátnője nem költözik több ezer kilométerre a pasashoz.

– A lazurit még mindig jól működik nálad? – nézett Laurenre Sophie.

– Jól. Jennie szerint csodálatos kristály, bár a gyakorláshoz továbbra sem engedi hordanom. Tegnap a körben viszont viseltem.

– Akkor mázlista ez a medál, hogy Aervynnel repülhetett. Káprázatos látvány lehetett.

Lauren eltűnődött, vajon késő-e kiosztmányt készíteni a gyakran feltett kérdésekből, és minden újonnan érkezőnek a kezébe nyomni.

– Bocs – sajnálkozott Sophie. – Már rengetegszer válaszolhattál erre.

– Nem veled van a baj – sóhajtotta Lauren. – Csak morgós a kedvem, nem is tudom, miért, annyira nem jellemző rám. Úgy érzem magam, mint egy duzzogó kamaszlány.

– Ezen talán tudok segíteni egy kicsit. Megengeded, hogy letapogassalak?

– Úgy tudtam, nem értesz a gondolatboszorkánysághoz.

Lauren nehezen tartotta észben a különféle boszorkányok képességeit.

– Szikrányit sem. Gyógyító letapogatást ajánlok, ahhoz ugyanis konyítok egy keveset. Leginkább a szervi gyógyításhoz, de tudok segíteni a varázserő-csatornák lenyugtatásában és más effélében is. A letapogatás révén első benyomáshoz jutok, és egyelőre nem is megyek ennél tovább.

Bármit kipróbálásra érdemesnek vélt, ami orvosolhatta nyűgös lelkiállapotát. Bólintott, mire Sophie megfogta a két kezét, és halkan zümmögött valamit, amit Nat nyilvánvalóan fölismert. Lauren még figyelmesebben hallgatta, és rájött, hogy Nat gyakran játszotta ezt a jógaóráin. *Elképesztő, egy kristályokat és varázsfőzeteket alkalmazó, vízöntőkori boszorkány pásztázta a belső világomat.*

Sophie kinyitotta a szemét, és kedvesen elmosolyodott.

– Majd ráveszünk még, hogy higgy a kristályokban és varázsfőzetekben.

Lauren érezte, hogy ég az arca.

– Jaj, jesszus, ne haragudj! Nem szép dolog a saját fejemben barátságtalan megjegyzéseket tenni, de legalább ne tudnám kisugározni.

– Tudom, mi zökkentett ki. Kapaszkodj, mert további vízöntőkori hókuszpókusz következik. – Sophie egy szelet pizzát nyomott a kezébe. – Először egyél. Az egyik probléma az, hogy nem látod el magad rendesen üzemanyaggal.

– Úgy habzsolok, mint három éhes kamasz.

– A süti és a fagylalt nem számít. Fehérje kell neked.

– Reggel csinálok vitaminturmixot – mondta Nat, és nevetett Lauren fintorgásán. – Meg omlettet.

– Ennyi az egész? – fordult Sophiehoz Lauren. – Csak fogyasszak fehérjét?

– Fehérjéből épül föl az agyadban mindaz a kis vegyület, ami boldoggá tesz. A szerotoninszinted lezuhant, ettől egyesek depressziósakká válnak. A jelek szerint te csak nyűgösködsz, ami a körben végzett munka meglehetősen gyakori mellékhatása.

– Ez a vízöntőkori hókuszpókusz? – nevetett Lauren.

– Nem – rázta a fejét Sophie –, ez a biokémikus diplomám.

– Akkor hogyan kerüljem el, hogy a holnapi kör után teljesen átmenjek utálatosba, azonkívül, hogy kezdés előtt omlettet eszem?

Sophie széles mosolya mintha azt felelte volna neki: „Már megmondtam!"

– Kristályokkal és főzetekkel, kedvesem. Az lenne a hókuszpókuszos műsorszám.

Ebbe szépen belesétált.

– Tényleg nem akarok zsémbes boszit játszani, szóval konkrétan milyen hókuszra és pókuszra van szükségem?

– Pillanatnyilag könnyebben menne a dolog, ha egyszerűen rám bíznád magad. Szeretnélek kisebbfajta gyógyító révületbe ejteni. Némileg bedugultak a csatornáid, a kitisztításuk jót tesz. Ezenkívül serkenthetem az emésztőrendszeredet, hogy lásson munkához azzal a pizzával, az hozzájárul, hogy amíg alszol, a szerotoninszinted szépen fölemelkedjen.

– Feltéve, hogy *sikerül* elaludnom – ráncolta a homlokát Lauren. – Ez az utóbbi kissé problémás.

Sophie bólintott, nem látszott meglepettnek.

– Megint csak a megcsappant szerotonin miatt. Amint végzünk, engedelmeddel rád olvasok egy könnyűálom-bűbájt.

Tessék, itt a további hókuszpókusz. Nat és Sophie egyszerre nevettek föl. A fenébe, már megint baromi hangosan gondolkodott.

Sophie megkérte, hogy feküdjön az ágyra.

– Légy szíves, segíts! – nézett Natre. – Lauren bízik benned, és különösen nyugodt, derűs a fellépésed. Az igen jót tesz a gyógyításnál.

– Hogyne – felelte érdeklődő tekintettel a lány. – Csak mondd meg, mit csináljak.

– A jógában szoktál alkalmazni irányított meditációt? Rendkívül sokat segítene, ha vizualizációval ellazuláshoz vezetnéd Laurent. Amennyiben nem kell ehhez a mozzanathoz erőt merítenem, többet fordíthatok rá.

Lauren valóban jobban érezte magát attól, hogy Nat végigkalauzolta az ismerős savászanás meditáción. Érezte, hogy testének összes izmába lassan melegség szivárog, minden jólesően elnehezül, lecsöndesedik, megnyugszik. Sophie a háttérben kántált, de Lauren nem tudta kivenni a szavakat.

A lazuritmedál hirtelen szinte fölforrósodott, és Laurenben tudatosult más kristályok jelenléte a homlokán és kinyújtott tenyerén. Azután négy kéz kezdte finoman cirógatni a bőrét, és rozmaringillat csapta meg az orrát. *Bizonyára a varázsfőzetes műsorszám,* dünnyögte ellustult agya.

A függője lehűlt, és Sophie szavai érthetőbbekké váltak.

„Hívlak, álom!
Jöjj el hát, és könnyű légy,
leljen nyugtot ez az elme,
merüljön a szerelembe,
barátságot őrizzen.
Parancsomra úgy legyen!"

18. FEJEZET

Abban a pillanatban, ahogy Lauren a konyhába lépett, Nat turmixot nyomott a kezébe. Úgy tűnt, ezúttal kávé helyett ezzel kell beérnie, mert körülbelül ötvenen álltak közötte és bármiféle kávéskannára hasonlító tárgy között.

– Ki ez a rengeteg ember?

Nat vállat vont.

– Rokonok, barátok, és gondolom, többé-kevésbé az egész kaliforniai boszorkánynépesség.

– Úgy tudtam, a mai kör csak tizennégy személyes. Ebben a konyhában négy körre elegendően nyüzsögnek.

– A nappaliban is vannak – szólalt meg Lauren háta mögött Jamie. – A ma esti körnél vagy százan fognak megjelenni.

Ennyit a csöndes erdei szertartásról, gondolta Lauren.

– Úgy tűnik, óriási közönségre számíthatunk.

– Nem csak nézelődni jöttek – magyarázta Jamie. – Nagyon is részt vesznek az eseményekben. A munkakörön kívül a szeretet, fény és közösség külső körét formálják majd. Nat a megnyitó fohásznál fog segédkezni.

Nem boszorkányok is szerepet kapnak? Harry Potter csúnyán félrevezette.

– Nem veszélyes, hogy ilyen sokan gyűlnek össze?

– Nell téged is megijesztett – sóhajtotta Jamie. – Ő valóban ettől félt. A varázslás kockázatos, de ez a sok ember azért jött el, mert csodálatos is. A mai este fantasztikusnak ígérkezik, és a jelen lévő rengeteg boszorkány segít leküzdeni bármiféle meglepetést. Tulajdonképpen sokkal biztonságosabb lesz a szombati gyakorlókörnél.

– Jókor szólsz – felelte savanyúan Lauren.

Jamie nevetett.

– Páholyból gyönyörködhetsz a csodában. Kapaszkodj két kézzel, és add át magad az élvezetnek!

Előkapott a semmiből két tányér omlettet, és az egyiket a lánynak adta.

– Edd meg gyorsan, mielőtt valaki észreveszi, hogy eltüntettem.

Lauren vigyorogva nekigyürkőzött. Jelentősen javult a hangulata, úgyhogy Sophie fehérjés ötlete talán megért egy próbát.

Jamie tányérja köddé vált, ahogy épp beleszúrta a villáját az omlettbe.

– A fenébe, nem igyekeztem eléggé – nyújtogatta a nyakát, félreérthetetlenül a tettest kereste. Egy hollófekete fürtös férfi tisztelgett a villájával. – Túl sok távátvivő egy helyiségben – morgott Jamie. – Az Mike, a ma esti körben a földet képviseli. Nagyhatalmú gyógyító, amikor épp nem a reggelim lenyúlásával foglalkozik.

– Rokon? – kérdezte tele szájjal Lauren.

– Nem hiszem, de ezer éve ismerem. Rendes srác, és nagyon tapasztalt a körös triók kezelésében. Úgy döntöttünk, hogy ma este mindegyik égtájhoz egy-egy gondolatboszorkányt és két-két elementáris boszorkányt helyezünk. Úgy tűnt, hogy az energiáknak ez a keverése nagyon jól működött nálad és Aervynnél.

– Te is részt veszel a körben?

– Igen, ahogy Nell, Sophie és Jennie is. Igyekszünk minél inkább mindkettőtöket ismerő boszorkányokat alkalmazni. Tabithával már találkoztál, ugye? Ő is helyet foglal a körben, akárcsak Aervyn bátyja, Nathan. Gyere, bemutatlak néhány embernek a konyhában. Legalább még néhányan a körből itt lesznek valahol a közelben.

Lauren áldotta ingatlanos tapasztalatait, miközben szélsebesen cirkáltak a boszorkánysokadalomban. A nevek új arcokhoz párosítása szakmai alapkövetelménynek számított, és úgy látta, ma nem árt csúcsra járatnia ezt a készségét.

Rövid szünetet tartott, hogy magához ragadjon meg egy kis ennivalót, és közben körülnézett. Az mindenesetre nyilvánvalónak látszott, hogy a mai este nagyszabású lesz. Az izgalom kipárolgása

túltett még a vöröshagymán és fokhagymán is, amelyet Nat az omlettre halmozott.

Lauren a barátnőjére pillantott, aki vidáman játszotta a boszorkánysereg büfészakácsának szerepét. Ginia a bálványimádás előrehaladott stádiumának tüneteit sugározva állt Nat mellett, éppen az egykezes tojásfeltörés mesterfogásából vett leckét.

Aervyn és két másik kisfiú tojással próbált zsonglőrködni. Aervyn éppen azon mesterkedett, hogy minden elejtett példányt teleportáljon, mielőtt a földre pottyanna, de ezt még a boszorkány-csodagyerek sem győzhette örökké.

Jamie röptében elkapott pár tojást, és beférkőzött Ginia meg Nat közé. A rövid eszmecsere szerzett Giniának egy pacsit, Natnek pedig egy súlyosan fülledt csókot. Bizonyára megállapodtak abban, hogy jóllakatják a srácot.

Nell beleszúrta a villáját Lauren második adag omlettjébe, és elcsent egy falatot.

– Helló! – szólt rá Lauren. – Azt mondták, fokoznom kell a fehérjebevitelemet. Szerezz magadnak saját reggelit!

– Én nem élvezem Jamie bennfentességének előnyeit, Aervynt pedig annyira leköti a nyers tojások teleportálása, hogy nem ér rá néhány sültet küldeni az anyukájának.

Lauren megenyhült, és osztozott a tányérján. Biztosra vette, hogy ha néhány tojás átvészeli a dobálózást, bevetheti a legjobb barátnős kártyát, és további reggelit szerezhet.

Nell a tűzhelynél álló hármasra nézett.

– A kislányom meg a tesókám teljesen ráragadt Natre.

Ez holnap némi szívfájdalmat fog okozni, amikor Nat elutazik, Jamie pedig követi, gondolta Lauren. Jókora lépésre készültek, és nemcsak kilométerek tekintetében.

Lauren meglátta, hogy Jennie felé tart, és próbált kizárólag a tojásra gondolni. Ennyi boszorkány között megtartania Jamie titkát nem csekély feladatnak tűnt.

*

Jennie az utolsó kisgyereket és kóbor boszorkányt is kiebrudalta Jamie házának ajtaján. Lauren és Aervyn cseppet sem vették jó néven, hogy szintén kitessékelte őket, de kupaktanácsra kellett összehívnia a kör többi tagját.

A boszorkányokat ismerve, ez nem ígérkezett teljesen zökkenőmentesnek.

Jennie egy pillanatra megállt, higgadtság és hozzáértés érzését tolta elméje felszíni rétegébe, majd belépett a nappaliba.

Tekintetével végigpásztázta a szobát, sorban a szemébe nézett a bútorokon és szőnyegeken terpeszkedő tizenegy személynek.

– A szerencsés kevesekhez tartozunk – kezdte. – Ma este nemzedékünk egyik legjelentőségteljesebb körének részeseivé válunk.

– Aervyn varázserejével valamennyien tisztában vagyunk – mondta Edric, a dédnagybátyja, a legöregebb boszorkány a helyiségben. – De vajon bölcs dolog-e egy kipróbálatlan kanalizálót alkalmazni, amikor a fiú először szerepel teljes körben bűbájvetőként?

Jennie emlékeztette magát, hogy óvatosan lépjen. A befolyásos kanalizáló Edricet pár nappal ezelőttig a legvalószínűbb választásnak tartották Aervyn partneréül.

– Elismerem, hogy a lány nagyon új, de nem kipróbálatlan. Két nappal ezelőtt egy gyakorlókörben fergeteges varázserőt tartott meg, és nagyszerűen csinálta. És mint tudod, Edric, régóta gondunk, hogy partnert találjunk Aervynnek. A legerősebb kanalizálóink már jócskán benne vannak a korban, és nem szeretnénk, hogy Aervynnek új partnert kelljen majd keresnie, amikor ereje csúcsára jut. Lauren fiatal, és azt hiszem, bőven képes egy teljes kört kezelni, de erről csak úgy győződhetünk meg, ha hagyjuk, hogy kipróbálja.

Edric hümmögése és a többiek aggódó pillantásai azt jelentették, hogy át kell térni a B tervre.

Figyeljétek! – sugározta némán a helyiségbe. Előszedte a gyakorlóóráról őrzött emlékét, a kapkodó első próbálkozásokat, azután a végső erőfeszítés dicsőséges, káprázatos sikerét. Kinyitotta a szemét, és Edric felé fordulva fölvonta fél szemöldökét.

A férfi biccentése hangtalanul továbbadta a karmesteri pálcát.

– A lány nagyon kreatív, és annyira új, hogy nem is tudja, milyen őrületes feladatot látott el.

– Mindkettővel egyetértek – bólintott Jennie –, és talán ez a legjobb. Edric, szeretnénk, ha a kör vizes trióját irányítanád. Nathan meg én fogunk együtt dolgozni veled.

Aervyn bátyja még csak egy teljes körben vett részt, és most sugárzott az arca a megtiszteltetéstől.

– Nathan ügyesen bánik a vízzel, neked viszont nem megy jobban a levegő vagy a tűz, Jennie?

– De, csakhogy mindegyik trióba szeretnék egy gondolatboszorkányt. Mindjárt arra is kitérek. A vizes tehetségben egyikünk sem nagyon erős, én vagyok a legjobb a brancsból, úgyhogy engem kapsz. – Jennie megfordult. – Sophie, Mike és Tabitha, ti alkotjátok a földes triót. Mint legerősebb ezzel az elemmel, te irányítod a triót, Mike.

– Jennie, az én elementáris varázserőm a tűz kivételével gyakorlatilag nem is létezik – rökönyödött meg Tabitha.

– Csak egy percet várj, Tabby, és elmagyarázom, miért kellenek a gondolatboszorkányok, amikor itt vagy nekünk te is. Nell, te irányítod a tüzes triót, és Carót osztjuk be melléd gondolatboszorkánynak.

Caro félbeszakította a kötögetést, és bólintott. Sosem beszélt sokat, de a lehető legszilárdabb támasza volt egy körnek.

– Govin, te leszel a tüzes trió harmadik tagja.

A köpcös férfi a sarokban egy lángoló gömböt indított el válaszul.

– Jamie vezeti a levegős triót, Aurelia és Scott csatlakoznak hozzá. – A házaspár bólintott. – Az este egyik legcselesebb feladata a tiéd. Mint láttad, Aervyn belevágott a gyakorlókörbe, és hozzáadta a saját varázserőáramát.

– Meggondolatlanságnak tűnik egy bűbájvetőtől – mondta Edric. – Szerintetek nem fogja újra megtenni?

– Beszéltem vele, és bár amikor csinálta, mutatványozásnak tűnt – szólalt meg Jamie –, azt hiszem, tulajdonképpen segített neki a bűbájából szivárgó energia leföldelésében. Még most sem tudom

pontosan, hogyan csinálta, de általában meglehetősen biztosak a varázsösztönei. Úgy gondolom, ez erősíti a bűbájvetésben, és nem szeretnék belepiszkálni ebbe.

– Bízom benned, Jamie öcsém – bólintott Edric. – Nem ehhez vagyok szokva, de ami képtelen változni, az meggyöngül.

Jennie föllélegzett. A nehezén túljutottak, mert Edric véleményét mások is követték.

– Aszerint, Jennie, amit mutattál nekünk, Aervyn közvetlenül Laurenhez vezette a varázserejét – szólalt meg a sarokból Mike. – Gondolod, hogy ezúttal a levegős trión keresztül kapcsolódik be?

Jennie részben épp ezért szánta a trió irányítását Mike-nak. Ez a szintén tehetséges bűbájvető a kiemelkedően újító szellemű boszorkányok közé tartozott, és igen gyorsan fölkarolta az új lehetőségeket.

– Pontosan, Mike. A kört leginkább Aervyn energiaszintjének hirtelen megváltozása veszélyeztetné, mivel az az egész kört megingatná. Jamie egy kicsit automata biztosítékként fog működni. Aervyn mellett ő az egyetlen közülünk, aki mind bűbájvető, mind gondolatvarázsló tehetséggel rendelkezik, tehát nála a legvalószínűbb, hogy megsejti a várható varázsáram-ingadozást, és képes azt ellensúlyozni. Scott és Aurelia, nem árt, ha fölkészültök a meglepetésekre, ahogy mindenki más.

Jennie végigsiklott tekintetével a helyiségen, és gyors elmepásztázást végzett. Se elégedetlenség, se félelem jelét nem látta. Helyes.

– Szóval minek ez a sok gondolatboszorkány, Jennie? – hajolt előre Tabitha. – Mindegyik trióba tettél egyet, és világos, hogy nem mindannyian a legerősebb szerepünket játsszuk. Mi ennek az értelme?

– Lauren nem elementáris boszorkány – magyarázta Jennie. – A gyakorlókörben próba szerencse alapon megtudtunk egyet-mást. Úgy tűnik, ahhoz, hogy kezelni tudja az elemi erők áramlását, ideális esetben két dolog szükséges. Először is Aervynhez kapcsolódik, majd négyötökhöz, akik az elementáris vezető helyeket foglaljátok el.

– Briliáns! – lelkesedett Edric. – Ha az ember ilyen erőforrásból merít, nem könnyű mindent összefogni. Hihetetlen, hogy ez eddig senkinek sem jutott eszébe. Nagyon jól képezted ki ezt a lányt.

– Teljesen egyedül állt elő az ötlettel – nevetett Jennie. – A másik dolog pedig az, hogy Lauren csakis gondolatvarázserőt használ a kanalizáláshoz, mivel elementáris tehetséggel nem rendelkezik. Hasznosnak látszik, ha gondolatvarázserő szövődik abba az energiába, amelyet felé sugárzunk.

– Á, szóval nem tűzerőt osztok meg a körrel, hanem gondolatvarázserőt szolgáltatok – derengett föl az összefüggés Tabbyban. – Az menni fog. A fenébe is, a gondolatboszorkányság sokkal inkább erősségem.

– Ez az – helyeselt Jennie. – Abba a trióba tettünk, amelyiknek az elemi erejéből legalább egy kevéssel rendelkezel, tehát zökkenőmentesen csatlakozhatsz, de gondolatvarázserőben igényeljük a hozzájárulásodat. Csínján bánj a teljesítménnyel, mert a jelek szerint nem az számít, és a mostani körnél szűkében vagyunk megfigyelőknek, hiszen az összes gondolatboszorkány részt vesz benne.

Caro egyetértően bólogatott, Jamie beletörődően sóhajtott. Tudta magáról, hogy a négy gondolatboszorkány közül messze a leggyöngébb, és levegőerőt is kell nyújtania, hogy megfelelően elláthassa a levegős trió vezető szerepét.

– Jamie nem repes az örömtől, hogy ő a negyedik gondolatboszorkányunk – paskolta meg a férfi fejét Jennie.

– Azt hiszem, egészen Louisianaig kéne mennünk, hogy találjunk valakit helyetted, úgyhogy szedd össze magad! – nevetett Tabitha.

Jamie a szemét forgatta.

– Kaphatok előbb legalább valamit enni?

A jelenlévők mintegy végszóra megrohamozták a konyhát, a körös kupaktanács befejeződött.

*

Lauren már harmadszor vett a rántott csirkéből, és Aervyn tányérjára is rakott egy újabb darabot. Úgy gondolta, ha neki kell a fehérjeutánpótlás, akkor a kisfiúnak is.

A boszorkánylégió közben eltűnt, „szűk” családi körben ültek a Walker famíliával, Sophie-val, Nattel, Jamie-vel és Jennie-vel.

Aervyn rá sem hederített a csirkére, csak Jamie fejét bámulta. Lauren követte a tekintetét. A hármas ikrek valaminek a tiszteletére – hogy minek, azt Lauren nem merte megkérdezni – az egész asztaltársaságot koronával ékesítették föl. Szembetűnően rajongtak a csillámragasztóért és a csillámporért, de az ilyesmi általában nem elegendő ahhoz, hogy elterelje egy négyéves kisfiú figyelmét az evésről.

Ahogy Lauren homlokráncolva figyelte Jamie-t, a férfi fejdíszén lévő felirat fölragyogott, és „Masckanő"-re módosult. Lauren kuncogva küldte Aervyn fejébe a helyes szöveget. Jamie koronája „Madzskanő"-re változott. Lauren még jobban kuncogott, újra elküldte Aervynnek a szabályos megoldást, ezúttal lassabban. Úgy tűnt, a helyesírás nem tartozik a fiú varázsképességeihez.

Ginia jött rá elsőként, miért kuncog olyan jóízűen Lauren, és a ragályos nevetés hamarosan mindenkire átterjedt. Jamie kivételével.

– Mi az? – állt meg a szájához emelt csirkecomb a férfi kezében, amikor fölfogta, hogy a többiek mind abbahagyták az evést. Nyilvánvalóan nem számított azonban kezdőnek a boszorkány csínyek terén. Tekintete gyorsan körbesiklott az asztalon, és Aervynen állapodott meg, talán azért, mert a szóban forgó gyermek szemérmetlen kajánsággal vigyorgott.

Nell, aki láthatólag nagyon is élvezettel áztatta el még jobban a csemetéjét, tükröt vett elő a retiküljéből, és Jamie kezébe nyomta. A férfi ajka megremegett, és gyors pillantást vetett Laurenre.

– Ő csak négyéves. Neked mi a mentséged?

– Fogalmam sincs, miből gondolod, hogy bármi közöm van hozzá – próbált ártatlan képet vágni Lauren, aki egyke lévén, nem volt kellően fölkészülve az efféle cselezésre.

– Aervyn akkor sem tudná, hogyan kell leírni a Macskanőt, ha az élete függne tőle – vigyorgott Jamie.

Az asztal újra kuncogásban tört ki. Lauren gyorsan körülnézett, azután lekapta a saját koronáját.

– „Robin”.

Aervyn megragadta a kezét.

– Ezen mi van, ezen mi van? – nyújtotta felé a maga koronáját.

Laurennek oda sem kellett néznie. Batman képét küldte Aervynnek, majd még egy ötletet.

– Tartalékoljátok az erőtöket ma estére! – avatkozott közbe Jennie, mielőtt sikerült volna elégtételt venniük.

A lány meg idejében nézett Jennie-re, hogy láthassa az asszony fejdíszén fölvillanó, azután eltűnő „Kedvenc nénikém" feliratot. Hát hiába, ha az ember hat idősebb testvér mellett nevelkedik, megtanulja, hogyan kaparintsa meg magának mégis az utolsó szó jogát. Egy világ választotta el ezt a meghitt, de igencsak csöndes vacsoráktól, amelyekhez Lauren a szüleivel hozzászokott.

Ahogy egy világ választotta el más családok vacsoráitól is. Lauren oldalra, a barátnőjére sandított. Nat élvezett minden pillanatot. Ginia és Jamie között ült, a szó szoros értelmében közrefogták azok, akik imádták.

Lauren tudta, hogy őt Chicagóhoz köti az élete, de egyszeriben kételkedni kezdett abban, hogy Natet is. Egy hete még azt mondta volna, hogy Natnek a stúdió a mindene. Amint most elnézte, annak a családnak a körében, amely magától értetődő természetességgel fogadta be, Lauren szinte biztosra vette, hogy Nat „mindene" szélsebesen átértelmeződik.

Miközben próbálta elképzelni chicagói életét Nat nélkül, eszébe jutott Jamie előlátása. A férfi hóembert épített Nattel és Aervyn hasonmásával, méghozzá bizonyosan nem Berkeley-ben.

Na mindegy, ezt nem neki kellett kiokoskodnia. Jamie holnap repülőre száll velük, a további lépések pedig már a férfin és Naten múlnak.

19. FEJEZET

Moira a toronyszobájában, jóstáljával az ölében ült. Maradéktalanul megértette, milyen horderejű eseményre fog ma sor kerülni Kaliforniában. Aervynből nemzedékének legjelentősebb boszorkánya válik, és a mai este nagyon fontos lépés az óriási hatalomból következő felelősség tudomásulvételéhez.

Ír lévén, Moira elfogadta, hogy ez a sors már a kisfiú világrajötte előtt eldőlt. Azt is tudta, hogy Aervynnek ezt a sorsot kell választania, és ír lévén, megértette, hogy az emberek olykor rosszul választanak.

Biztosra vette, hogy Aervyn a varázsereje, családja és évezredeken áthúzódó boszorkányos vérvonala jóvoltából megfelel majd a feladatának. Senki sem vonhatta ezt kétségbe, ha érzékelte a fiú megszületésekor mutatkozó erőket és előjeleket.

Azt viszont senki sem látta eddig, hogy ez a lány áll majd mellette partnerként, gondolta elégedetten Moira. A lány, akinek a megtalálásában ő is játszott némi szerepet. Még hogy bevonó bűbáj… Talán illendő is, hogy a boszorkányt, aki történelmi terhet hordoz a vállán, egy semmiféle előélettől sem korlátozott, ízig-vérig modern boszorkány támogassa.

Lauren még nem egészen értette, mit követel tőle a saját varázsereje. Ma este majd elválik, milyen fából faragták ezt a lányt. Moira úgy vélte, Lauren át fog menni a vizsgán.

Ő pedig végig kívánta nézni a sikerét. Boszorkány történészként igazán megillette ennyi. Meglendítette a kezét a jóstál fölött.

„Nagy hatalmú varázstól,
most mindent megmutassál!
Hadd lássa öreg szemem,
hogy szerepel kedvencem.
Parancsomra úgy legyen!"

*

Lauren áhítattal nézte a Point Reyes-i természetvédelmi terület partszakaszát. A fövénysáv mellett meredek szirtfal emelkedett, s a lenyugvó nap játékos ködpászmákat gomolyogtatott a partfok magaslatairól. Nem volt nehéz elképzelni, hogy ez a táj varázslat helyszínéül szolgál. Kivéve, hogy nemzeti parkhoz tartozik, és bármelyik pillanatban egy rakás turista csámpázhat be a boszorkánysokadalom kellős közepébe.

– Mégis hogyan ad elő varázsműsort száz boszorkány anélkül, hogy feltűnést keltene? – nézett Jamie-re a lány.

– Elballagunk a közeli völgybe, ahová véletlenül nemigen téved az ember, a parkőrök pedig figyelik a környékbeli túraösvényeket, hogy tényleg senki se háborgathasson bennünket – intett az éppen Jennie-vel beszélgető két parkőr felé a férfi.

– Jó nekem, ha tudom, miért tesznek efféle szolgálatokat a nemzeti park őrei?

Jamie megfogta Nat kezét, és a másikat Laurennek nyújtotta.

– A bal oldali az unokatestvérem, Maria.

Lauren nevetett, és csatlakozott a társasághoz, amely egyenetlen libasorban követte Nellt és Aervynt a magaspart belső részére. Ha a kisfiú még jobban ugrabugrál, valószínűleg letépte volna Nell karját.

– Hogy érzed magad? – érte utol Laurent Sophie.

– Mintha a gyomromat Aervyn lábához kötötték volna – intett a sor eleje felé Lauren.

– Ha akarod, ezen segíthetek egy kicsit.

– Azt megköszönném. Nem szeretném, ha úgy emlékeznének vissza rám, mint a boszorkányra, aki kidobta a taccsot.

– Nem te lennél az első – nyúlt nevetve a kezéért Sophie.

Lauren érezte, hogy a lazuritmedál egy pillanatra fölhevül, és a gyomrában jócskán enyhült a görcs.

– Jaj, köszönöm, így már sokkal jobb.

– Szívesen, és áldott estét, új nővérkém. Meg is érkeztünk.

Lauren körülnézett, és újra elöntötte az áhítat. Szűk völgyön haladtak át, amely laposabb rétté szélesedett, már amennyiben a mohos sziklák együttese rétnek nevezhető. Három oldalról alacsony hegyek keretezték a vad színekre festett eget és az óceánba süllyedő hatalmas golyóbist.

– Üdvözöllek benneteket az óceánparton, amely évszázadok óta a boszorkányok gyülekezőhelye – szólt Jennie gondolathullámokkal fölerősített hangja a csoporthoz.

– Azért jöttünk itt ma össze, hogy tisztelegjünk a múlt előtt, megvessük lábunkat a jelenben, és szívesen fogadjuk a jövendőt. Fölkérem a kört, máris csatlakozzon hozzám, hogy a külső kör is megalakulhasson.

Tizenhárom boszorkány lépett Jennie mellé, a legtöbbjük valami harapnivalót húzott elő a zsebéből, táskájából vagy hátizsákjából. Jamie egy ivójoghurtot nyomott Lauren kezébe, majd két párnát dobott egy kiemelkedő, lapos sziklára. Aervyn odaugrott, leült az egyikre, és a férfi intett Laurennek, hogy telepedjen a másikra.

A belső kör hamarosan kialakult. Jamie az óceánnal szemben ült, két oldalán Aureliával és Scott-tal. A másik három trió a többi fő égtájnak megfelelően helyezkedett el. Jennie Laurenre kacsintott.

A csoport maradéka külső kört formált. Lauren meglátta a hármas ikreket, Giniát a szokott helyén, Nat könyökénél. Jennie lánya meg az élettársnője egy-egy lila hajú csöppségét tartottak az ölükben. Lauren másokat is fölismert a Jamie konyhájabeli tömegből, de a nevek most ködbe vesztek. Egyesek hangszert fogtak, a többieknek gyertyákat osztogattak.

Egy idős férfi csecsemővel a karján fölállt, és magasra emelte a gyertyáját.

„Felövezzük ezt a kört,
szeretettel, varázserővel,
megvédjük azt, amit művel.
Gyújtjuk a fényt, várjuk az éjt.
Ébren várunk a hegyen.
Parancsomra úgy legyen!"

Az utolsó szavaknál föllobbant a gyertya, és a kisbaba ámuldozva gügyögött.

Gyertyáról gyertyára adták tovább a lángot, amíg a külső kör fénygyűrűvé nem változott. A hangszeresek valami kimondatlan jelre halk zenélésbe fogtak. Nat tisztán csengő hangon zendített rá a kántálásra, amelyhez több tucatnyian csatlakoztak.

Lauren gondolatban hallotta Jennie szavait. *Nyisd meg az elmédet, édesem! Érezd, amit most adnak neked.*

Lehuppant gondolatközpontjába, föllazította korlátját, és beáradt a szeretet. A külső körben ülők némelyike még idegen volt, de azok is ugyanúgy szerették. A hagyományok iránti szeretetüket, a közösség iránti szeretetüket és egymás iránti mély szeretetüket mind a belső kör oltalmazására, támogatására ajánlották föl. Más körülmények között lehengerlően hatott volna az érzelmeknek ez a kiáradása.

Lauren magába szívta Nat néma örömet, Ginia ábrándos énekét, az élete első körén részt vevő lila hajú csöppség csodálkozását. Egyáltalán nem hengerelte le, nem ingatta meg mindez.

Aervynre nézett. A kisfiú hallókészüléke megmutatkozott. Végképp föloldódott Lauren gyomorgörcse. Tudta, hogy minden rendben lesz.

A földes trió fölállt, Mike egy marék rögöt tartott, Sophie és Tabitha széttárta a kezét.

„Északtrió szól a földhöz,
a termékeny televényhez.
Északtrió szól a földhöz,
talpunk alatti kövekhez,
Bátran égbe törő szirtekhez.
Északtrió szól a földhöz, együttesen.
Parancsunkra úgy legyen!"

Lauren megrándult, ahogy megérezte a föld erőinek roppant hullámát. Már-már pánikba esett. Még nem jött el az ideje, hogy rázúdítsák az energiát. Jennie nyugtató szavakat küldött neki. *Csak a*

hely erejét érzed, gyermekem, meg talán annak a visszhangját, amit Tabitha kanalizál. Addig nem csatlakozunk hozzád, amíg nem állsz készen.

Ezután Jamie állt föl, mellette Aurelia és Scott, a szél belekapott a hajukba.

„Kelettrió szól a léghez,
lelket lehelő röptéhez.
Kelettrió szól a léghez,
vad viharhoz, könnyű esti szélhez.
Kelettrió szól a léghez, együttesen.
Parancsunkra úgy legyen!"

Ezúttal Lauren már fölkészültebben várta a levegő erőinek kavargó rohamát. Most Nell, Caro és Govin álltak föl, a Nell kinyújtott tenyerén villogó tűzgolyók fényében fürödtek.

„Deltrió szól most a tűzhöz,
teremtő-pusztító akaraterőhöz.
Déltrió szól most a tűzhöz,
arcunk hevítő naphoz, csillagokhoz.
Déltrió szól most a tűzhöz, együttesen.
Parancsunkra úgy legyen!"

A tűz vibráló, forró energiájától Lauren szinte megrémült, ahogy az erők körbetáncolták. Edric lassan fölemelkedett, Jennie és Nathan segítették talpra. Az öreg egy tál tiszta vizet nyújtott az ég fele.

„Nyugattrió szól a vízhez,
életadó forráshoz, tisztító esőhöz.
Nyugattrió szól a vízhez,
óceánmélyhez, földben húzódó érhez.
Nyugattrió szól a vízhez, együttesen.
Parancsunkra úgy legyen!"

Boszorkányon és nem boszorkányon egyaránt átzubogott a hely varázsa, a tűz fénye, a föld ereje, a víz cseppfolyós árama és a légörvény tánca. Lauren látni vélte a körök fölött kialakuló varázskupolát, amely a sötétülő égre derengett. Gondolatközpontjának kupolája szívélyesen és megnyugtatóan rezonált rá.

Eljött az idő.

Lauren a kisfiú elméje felé nyúlt. Egy röpke pillanatra megsejtette az erőt, amelyet Aervyn érzett ezen a helyen, és beleborzongott. Hogyan képes egy gyermek elbírni mindezzel? Félresöpörte félelmét, és elmélyítette kettejük kapcsolatát.

Ahogyan már a gyakorló körben is tette, erre az összeköttetésre támaszkodva csápokat bocsátott ki, és Jamie felé terjesztette őket. Érezte a férfi hetyke vigyorát, ahogy a levegő energiája simán átsuhant a kupolája fölött. Azután megneszelte Jamie rémületét. Erő áradt szét a kupolája fölött, energia tomboló hurrikánja. Szentséges ég, ez meg micsoda? Jamie elméje egyetlen szót küldött. *Aervyn.*

De hiszen még csak négyéves, a mindenit! Lauren gondolatvillámot lövellt a fiú felé. *Ez sok!* A hurrikán kisebbfajta viharrá szelídült. Jamie és Lauren fürgén mozogtak, hogy körös-körül lerögzítsék a lány kupolájának lifegő széleit, amelyek alól szerteszivárgott a varázserő. Lauren erősítésképpen újabb selyem szívósságú csápokat növesztett.

Ezután a másik három égtájjal kapcsolatot létesítenie már gyerekjátéknak tetszett. Jennie megnyugtató impulzusokat küldött. A többiek félelemmel vegyes tisztelettel figyeltek.

Szólj neki, hogy belehúzhat! – jelezte Jamie. *Jobb, ha máris meglátjuk, mivel van dolgunk.* Aervyn meg sem várta, hogy Lauren továbbítsa az üzenetet, ám a hurrikán erői ezúttal a lány által szőtt háló fonalain futottak végig. Éppenhogy. A lány gondolni sem mert rá, mi történhetne, ha a háló nem bírná a terhelést, őrá hárult a feladat, hogy összetartsa.

Fantasztikusan csinálod! – buzdította Jamie. *Most engedd szabadjára a fiút!*

Aervyn két kézzel markolta meg a varázserő hálóját. Ebben a pillanatban megdöbbentően világossá vált, hogy ez a gyerek erre született. A négyéves boszorkánypalánta most varázslóóriások vállán állva gerjesztette bűbáját. Lauren várt. Az egész világ várt.

Hihetetlen fény örvénylett, majd hunyt ki. A kupola varázsereje kimerült.

Lauren kinyitotta a szemét, és körülnézett. Mindenki a nyakát nyújtogatta. Mi történt?

– Mit csináltál, édesem? – nézett Aervynre a lány.

– Rendbe hoztam a nagy repedést.

– Milyen nagy repedést?

– A nagy repedést a föld alatt, hogy ne vizezze össze a házunkat.

Ha az ember egy négyévessel beszélget, néha csak még jobban összezavarodik.

– Azt hiszem, stabilizálta a Szent András-töresvonalat – szólalt meg Sophie a kör széléről, hangja sírástól reszketett. Lauren ráeszmélt, hogy az egész földes trió borzasztóan megrendült, és holtsápadt lett a kimerüléstől.

Csönd támadt, ahogy száz elme próbálta megemészteni a felfoghatatlant.

– Éppen itt húzódik a törés – bólintott lassan Nell. – Az hozta létre a partfokot. Aervyn, csillagom, mit csináltál a repedéssel?

Aervyn a legkevésbé sem tűnt fáradtnak.

– Rendbe hoztam, hogy ne ugráljon annyit. Nem bénítottam meg, mert az fájt volna a földnek, aki megkért, hogy ne tegyek olyat. De azt mondta, az nem baj, ha nem engedem, hogy sokat ugráljon.

A fiú a bolygónkkal beszélgetett? Lauren örült, hogy már ül. Hallotta a pusmogást, ahogy a külső körön végigfutott a hír.

– Azt hiszem, a törésvonal éppen újabb földrengésre készült – jelentette ki Mike a Sophie-éhoz hasonlóan reszkető hangon. – Bár az időzítés nem biztos. A bolygók időérzéke eltér a miénktől.

– Ez olyan, mint a csuklás – bólogatott lelkesen Aervyn. – Amikor a föld csuklik, az földrengést okozhat. Ez a mostani tisztára bevizezte volna a házunkat a nagy hullámokkal. Mami – vigyorgott Nellre –, ez

olyan, mint a kisbabák büfiztetése. Megpaskoltam a földet, ő meg büfizett, úgyhogy most már nem kell csuklania. Azt mondja, egyszer talán majd újból megcsinálhatom, de jó sokáig nem.

– Megbüfiztetted a bolygót, édesem? – csóválta meg a fejét hitetlenkedő nevetéssel az asszony.

– Meg, és megköszönte. Akkor most jót csináltam, mami?

Nell magához szorította a fiát.

– Ez világra szóló bűbáj volt, nyuszikám.

A körök fölbomlottak, mindenki középen nyüzsgött.

– Egyél, miközben élvezed a hírnevedet! – nyomott kekszet Lauren kezébe Jamie.

– Majd mindjárt, de egyébként jól érzem magam.

A férfi a fejét ingatta.

– Fogalmam sincs, hogy bírjátok Aervynnel összeesés nélkül. Rajtatok kívül mindannyiunkat az ájulás kerülget, főleg a földtehetségűeket.

– De hogyhogy ilyen ripsz-ropsz zajlott le az egész? – ráncolta a homlokát Lauren. – Nagyon rövidnek éreztem ezt a bűbájt.

Jamie-nek kis híján torkán akadt a keksz.

– Már majdnem éjfél, Lauren! Aervyn órákig varázsolt.

Pedig csak másodperceknek tűnt.

– Órákon át készenlétben tartottad neki a varázserőt – fogta át a lány vállát. – Aervyn azzal a megveszekedett bolygóval diskurált, te pedig tartogattad neki az erőt. Ha maradt még egy kicsi, ugorj már be egy pillanatra Nell fejébe!

Lauren látta, hogy Nell az ölében ringatja Aervynt. Az asszony elméje egyetlen dolgot sugárzott. Hálát.

Valaki Jamie-t hívta, a férfi még egyszer megszorította Lauren vállát, majd elment. A lány körülnézett, Natet kereste, és látta, hogy a barátnője Giniát tartja a karjában, Mia meg Shay mellette ténferegnek. Ginia borzasztóan csöndesnek tűnt.

Odasietett hozzájuk, és észrevette, hogy Ginia eszméletlen. Hirtelen senkit sem talált a féktelen tolongásban, Jennie elméje felé nyúlt. *Jennie! Giniának valami baja esett.*

– Mi az, gyermekem? – robbant ki a tömegből Jennie. Lenézett Giniára, és elmosolyodott. – Nocsak, nocsak. Újabb boszorkánypalánta? Keresd meg anyukádat, édesem! – fogta meg Mia karját. A kislány beszaladt a tömegbe.

– Megártott neki a kör? – kérdezte Lauren, de úgy látszott, hogy Ginia mozdulatlansága se Natet, se Jennie-t nem nyugtalanítja.

– Jaj, dehogy, kedvesem, épp ellenkezőleg. A teljes kör rendkívül erőteljes katalizátorként viselkedhet. Gyakran addig szunnyadó tehetségeket ébreszt föl. Nem Ginia az egyetlen – biccentett Jennie egy tizenéves fiú felé, akit az apja tartott.

– Ginia boszorkány?

– Úgy tűnik.

Lauren körülnézett, és meglátott egy igencsak kába, lila hajú gyermeket is az anyukája ölében.

– Jennie! Azt hiszem, talán az unokád is az.

Az asszony szemébe könnyek szöktek, ahogy fölnézett. Meglátta, hogy Nell kiválik a tömegből, fölállt, és az unokájához indult.

– Ti jól vagytok? – ölelte meg Nell a másik két kislányt.

– Jól, mami – kuncogott Mia. – Éreztük, hogy Giniának pattog a feje, abból tudtuk, hogy átmegy boszorkányba.

– Remélem, tud teleportálni – jegyezte meg Shay. – Akkor visszaadhatjuk a kölcsönt Aervynnek.

Nell nevetett.

– Vagy legalább ti hárman mostantól tisztán tudjátok tartani a szobátokat.

Lauren arra gondolt, hogy a lányok nem is kicsit féltékenyek, és elámult, hogy tudott Nell ilyen alkalmazkodóképes gyerekeket nevelni.

Ginia mocorogni kezdett Nat ölében.

– Mami, fáj a fejem!

Laurennek eszébe jutott a fejfájás, amit azután kapott, hogy Jamie előlátasa rázúdult, és megborzongott az együttérzéstől.

Sophie termett ott a semmiből.

– Ebben segíthetek. Bocs, hogy egy kicsit várni kellett rám, de négy új boszorkánypalántát találtunk ma este, és mindegyiknek hasogat a feje.

Mike, aki Sophie-val együtt jelent meg, egy zacskó kekszet kínált.

– Már fölszították a tüzeket, de egyelőre vegyetek ebből. Enyhíti az energiahiányt. Ennél hosszabb kört még sosem tapasztaltam.

– Aervyn rendkívül bonyolult bűbájt alkalmazott, és nagyon gondosan kivitelezte – bólogatott Sophie. – Meglátszik, hogy jó kiképzést kapott.

Lauren még mindig nem bírta fölfogni a jókora időkiesést.

– Úgy tűnik, ti pontosan tudjátok, mi történt tulajdonképpen.

– Szerintem Aervyn tudja a legjobban – nevetett Sophie.

– Mi csak élveztük az előadást. De igaz, ami igaz, beszéltünk a többiekkel, és úgy látszik, minél erősebbek valakinek a földes varázsképességei, annál jobban tudta követni, amit Aervyn csinált.

– Logikus – bólintott Nell. – Ti Mike-kal a legerősebbek közé tartoztatok a társaságban.

– Legalábbis azzal, ahogyan a mai kört kialakítottuk – mondta Mike. – Nektek Jamie-vel szintén jól fejlett a földes oldalatok, de most másfajta energiából merítettetek. Páran a külső körben ugyancsak meglehetősen erős bűbájrezgést észleltek.

Lauren a fejét csóválta.

– Én csak fényt érzékeltem, és néhány pillanatra valami száguldó erőt.

– Mi a helyzet Tabithával? – érdeklődött Nell. – Az ő földmágiája nagyon gyönge, de kettőtökkel alkotott triót.

– Magából a bűbájból nem sokkal többet fogott föl, mint Lauren – felelte Mike –, de a kanalizálás alaposan megviselte. Úgy látszik, a körbeli gondolatboszorkányok legalább valamicskét éreztek abból, amit Lauren tapasztalt. – őszinte elismeréssel nézett Laurenre. – Lenyűgöző kanalizálást mutattál be, kislány. Ez már tűzhányó szelidítéssel vetekszik.

Lauren elpirult.

– Amikor Jamie megrémült, se köpni, se nyelni nem tudtam, de sikerült mérsékelnünk az energiákat. Utána majdnem ugyanazt éreztem, amit a gyakorlókörben.

– Jamie megrémült? – vágott döbbent képet Nell.

Ajjaj. Lauren késve kapott észbe, hogy nem mindenki olyan fogékony a rezdülésekre, mint ő.

– Hát, amikor Aervyn a levegős trión át sugározta a varázserejét, az elég durva volt.

Nell továbbra sem tért magához megdöbbenéséből.

– Aervynt a születése napjától oktatja Jamie. Jobb, ha nem is tudom, mi az, ami megrémíti az öcsémet.

– Férfiasan bevallom, hogy konkrétan bepánikoltam – válaszolta hotdoggal tele szájjal Jamie, aki most lépett oda. – Nem hiszem, hogy létezik kategória arra a hurrikánra, amit Aervyn szabadított ránk. Ebugatta boszorkánypalántája! Egy kicsit belelovalta magát.

– Amikor megindult a levegő, egy pillanatra megrázott – mondta Nell –, de fogalmam sem volt, mi ez. A többiek akkor még be sem csatlakoztak. Ti hogy bírtatok vele?

Jamie átengedte a hot dogja maradékát Giniának, és elmosolyodott.

– Lauren ráordított Aervynre, és ez remekül bevált. Egyszer még jó kiképző válik belőled – kacsintott Laurenre.

– Ráordítottam?

Jaj, bakker, gondolta Lauren. *Tényleg?* Őrülten fölfokozott idegállapotba került, de sosem szokott ordítani. *Szegény Aervyn!*

Jamie a hasát fogta nevettében.

– Az évszázad bűbáját kanalizálja, és amiatt nyugtalankodik, hogy rárivallt a bűbájvetőre. Nem ártott meg neki, nézz csak oda, Lauren!

Lauren tekintetével követte Jamie kinyújtott mutatóujját. A kölyök, aki megbüfiztette a földtekét, és megóvta fél Kaliforniát az óceánba borulástól, önfeledten hadonászott egy botra tűzött, megégett pillecukorral.

*

Moira visszatette a varázstálját az asztalra, és potyogtak a könnyei. Az ő pici Aervynje és Lauren csakugyan kivágták a rezet. Lauren ma este bátran szembenézett a sorsával, még ha nincs is tudatában, hogy az kiválasztotta őt. Aervyn nagyon-nagyon derekas bűbájt szőtt, amellyel maradandó örökséget hagyott a kaliforniaiakra.

Talán Sophie-n és Mike-on is nyomot hagyott, ha Moira helyesen értelmezte a helyzetet. Nem ők lennének az első pár, akik úgy teljes köri munka bensőséges kapcsolata után jönnek össze. Két gyógyító, igazán szép pár.

Az ő édes Giniája pedig boszorkány. Megáll az ész.

20. FEJEZET

Lauren bánhatta, hogy nem végzett a reggelijével, mielőtt Jamie bejelentette, hogy Chicagóba megy. A következmények teljesen elvették az étvágyát.

Ginia forró könnyektől nedves pofival bújt Nathez.

– Ne menj el! Maradj itt Jamie bácsival!

Natnek valahogy sikerült helyet szorítania az ölében három nyolcéves kislánynak.

– Ne haragudj! Nekem is nagyon nehéz ez, és borzasztóan sajnálom. Chicago az otthonom. Ott a jógastúdióm, és már így is iszonyú sokáig maradtam távol. De rettentően hiányozni fogtok.

– Jógázni itt is tudnál – zokogta Ginia.

Nat fölhagyott a meggyőzéssel, csak magához ölelte a kislányt. Lauren nagyon beszédesnek találta, hogy bármenynyire fölzaklatta a hír a társaságot, senki sem indítványozta, hogy Nat és Jamie külön-külön városban lakjanak. És mintha senki sem akart volna ígéretet kicsikarni Jamie-ből, hogy csupán néhány hétről van szó.

A férfi ölében is terpeszkedett elkámpicsorodott apróság, bár ez esetben csak egy. Aervyn a bácsikája mellkasára hajtotta a fejét.

– Visszajönnek meglátogatni bennünket, édesem – dörzsölgette meg Ginia hátát Nell.

– Vissza hát! – kapaszkodott bele ebbe, mint valami mentőövbe Jamie. – Laurennek gyakorolnia kell Jennie nénivel, és dolgoznia Aervynnel. Még találkozunk.

– De mikor? – nézett föl mohó tekintettel Ginia. – Mikor jöttök vissza?

A férfi Laurenre pillantott. *Na persze,* gondolta az, *keverjük bajba az ártatlan szemlélőt. Köszi szépen!* Igazán fölpaprikázta, hogy visszafojtani kényszerült a könnyeit.

– Március tizenkilencedikén lesz a lányok születésnapja – szólalt meg ismét Nell. – Négy hét múlva.

– Négy hét? – szipogta Ginia. – Az nagyon sok, mami.

– Tudom, kicsim – sóhajtotta Nell –, de Jamie bácsi, Nat meg Lauren nem akármilyen szülinapi ajándék, ugye?

Ginia vállat vont, és visszabújt Nathez. Laurennek fogalma sem volt, hogyan fog beférni a Natből és három kislányból álló kupac az egyterűbe, amikor Nell a repülőtérre fuvarozza őket. Jesszus, mekkora szívás!

*

Moira: Jó napot, Nell! Láttam a kis fényt, amelyik azt mutatta, hogy beléptél a chatszobába.

Nell: Szemfüles vagy, Moira. Épp a videochat programján igazítottam egy kicsit. Ginia azt mondta, picit lassú.

Moira: Nem akarlak föltartani a munkádban, drágám, de szerintem a minap tökéletesen működött a videochat.

Nell: Őszintén szólva, csak el akartam terelni valamivel a figyelmemet, és neked jobban örülök. Tele a ház lógó orrú gyerekkel. Az előbb ültettem le őket mozizni.

Moira: Lógó orrú? A tegnap történtek után? A jóstálamban figyeltem. Elképesztő varázslat volt. És most már Ginia is boszorkánypalánta.

Nell: Tudtam, hogy figyelni fogod. Nem a tegnapiak, hanem a maiak miatt szontyolodtak el. Nat meg Lauren az imént indultak vissza Chicagóba, és Jamie is velük ment.

Moira: Vagy úgy.

Nell: Bár másként alakult volna! Nem is kívánhatnék Jamie-nek jobbat Natnél, de nyomasztó a tudat, hogy az öcsém több ezer kilométerre fog lakni tőlem.

Moira: Hát ennyire komoly a dolog?

Nell: Úgy néz ki. Natet Chicagóban tartja a munkája, Jamie-é viszont nincs helyhez kötve, tehát logikusnak tűnik a döntésük.

Moira: Na és a kiképzés? Eddig elsősorban Jamie tanította Aervynt.

Nell: Remélem, valaki pótolni tudja. Rengeteg errefelé a tehetséges boszorkány, de…

Moira: Úgy vélem, a két fiú közötti bizalmas viszony pótolhatatlan.

Nell: Pontosan. Aervyn még nagyon kicsi. Ez valószínűleg mindkettőjüket nagyon megviseli.

Moira: Semmi esély rá, hogy Nat otthagyja Chicagót?

Nell: Tudod, ha csak a jógastúdióról lenne szó, azt talán megoldanák valahogy. De Natnek Lauren jelenti a családot, és Lauren is chicagói.

Moira: A több irányú elkötelezettség mindenkinek súlyos teher. Hagyjuk az időre, Nell! Majd csak kialakul minden.

Nell: Próbálok belenyugodni. Egy hónap múlva visszajönnek a lányok születésnapjára.

Moira: Á, épp a tavaszi napéjegyenlőség előtt. Az igen alkalmas idő újabb varázslatra.

Nell: Erre még nem is gondoltam. A tegnapiak után valószínűleg nehéz elképzelni, de mára valahogy háttérbe szorult ebben a házban a varázslás.

Moira: Így van rendjén, amikor színre lép a szerelem. Ennél már csak az jobb, ha a szerelem és a varázslat együttműködik. Csókoltatok mindenkit. Talán néhány nap múlva a kislányok újra beszélgetnek velem a számítógépen.

Nell: Fognak, és ez nem is rossz ötlet, Moira. Megpróbáljuk a videochatet Chicagóval. Talán az egy kis lelket ver az én maszatkáimba. Addig is bevetem a fagylaltot.

*

Lauren bevánszorgott a lakásába. Ez vajon fizikai alaptörvény, hogy minden Chicagóba tartó repülőgép késéssel érkezik?

A földkéreglemez-reparalás meg a reggelinél lezajlott rémdráma utáni négyórás veszteglés a Las Vegas-i reptér betonján végképp betette a kaput. Lauren még eletében nem purcant ki ennyire. Gondosan

félretette a bőröndjét, nehogy reggel kávéért igyekeztében átessen rajta, majd lehámozta magáról a farmerját, és a kanapéra rogyott.

Hazaért.

21. FEJEZET

– Jaj, istenem! – szörnyedt el Jamie. – Muszáj mindennek mennie egymáshoz, meg ilyenek?

Lauren kötötte az ebet a karóhoz. Ha egy férfi három hétig úgyszólván bútor nélkül lakik valahol, ideje akcióba lendülni.

– A lakberendezők nem fognak megenni, Jamie.

Jamie karba tette a kezét, és indult ajtót nyitni. Lauren utánasomfordált, mert nem volt biztos benne, hogy a férfi tényleg beengedi a bútorszállítókat.

Lauren tudta, hogy Kenya, a barátnője régi motoros a szakmában. Egy óránál is rövidebb idő alatt képes behozatni egy kamionra való bútordarabot meg kiegészítőt, és hangulatos otthonná varázsolni egy jellegtelen ingatlant. A lány tartozott neki egy szívességgel, bár ekkorával talán nem, ha Jamie kedélyállapota nem enyhül.

– Leugorhatnánk a boltba, amíg bepakolnak.

– Szó sem lehet róla – ráncolta a homlokát Jamie. – Látni szeretném, miféle hóbelevancot óhajt itt hagyni a barátnőd. Ha túl csicsás, kiköltözöm.

Viselkedése határozottan emlékeztetett egy bizonyos négyesztendős boszorkánypalántáéra.

– Azt mondtam neki, vegye ősemberbarlangosra, úgyhogy nem hiszem, hogy túlcsicsázástól kell tartanod. De most komolyan, nézz körül! Hogy bírsz így élni?

Lauren előhúzta a fényképezőgépét, hogy dokumentálja a siralmas állapotokat. Úgy látta, meg fogja nyerni a Nell-lel kötött fogadást, ha elküldi az „előtte-utána" fotókat.

A nappaliban szánalmas, hepehupás kanapé éktelenkedett, adomány a férfi haverjától, Nashtől. A méretes, egybenyitott lakóhelyiség többi része kongott az ürességtől, leszámítva a sarokban megbújó, három képernyővel ellátott, hipermodern munkaállomást. Az egyik monitort a

kanapé felé fordították, és a jelek szerint mellékállásban televízióként működött.

Lauren az ajtóból megkockáztatott egy kattintást a férfi hálószobájába, ahol a magányos ágy vitte tovább a helyiségenként egy bútordarabos koncepciót. Ennél beljebb Lauren nem merészkedett. Nat azt mondta, Jamie a fal mentén kupacokba rendezve tárolja a ruháit. Amúgy tiszta és rendes – csupán lakberendezési tekintetben fafejű.

Az egyedüli kivételt a konyha képezte. Jamie három hét leforgása alatt annyi konyhai masinát és egyéb kiegészítőt szerzett be, amennyit Lauren még soha életében nem látott: vörösréz aljú pazar lábaskészletet, tálalóedényeket, még só- és borsőrlőt is. Miféle pasi az, akinek a nappalija bútorozatlan, a konyháját viszont mesterszakácsparadicsomnak szereli föl?

Lauren még egy utolsó képet készített, majd eltette a gépét, és indult, hogy megmentse Kenya szállítómunkásait Jamie haragjától, aki pillanatnyilag néma megdöbbenésbe dermedt ugyan, de ez aligha tarthatott sokáig.

– Eddig semmi csicsamicsa? – lépett az ajtónál álló férfihoz.

– Semmi. Csak zebraminta. De ha a zebra feje is fölbukkan, azt a te küszöbödhöz paterolom.

– Nem hiszem, hogy az ősemberes stílus egészen a zsákmányállatok teteméig fajulna. Több nyitottságot, Jamie!

– Könnyű mást rugalmas alkalmazkodásra biztatni – morogta a férfi. – Mit szólnál hozzá, ha a te életedbe avatkoznának be?

– Kérdezi a pasas, aki több mint egy hónappal ezelőtt tört be az életembe a közléssel, hogy boszorkány vagyok! – horkant föl Lauren.

– Jó, te nyertél. Erről megfeledkeztem.

Lauren oldalba bökte a férfit, örömmel látta, hogy elpárolgott a mérge. Jamie nem tudott sokáig rosszkedvű maradni.

– Szeretném, ha tennél nekem egy szívességet.

– Épp azt teszek.

– Akkor még egyet. Takard el a szemedet!

Jamie gyanakodva pillantott a lányra, majd hátraperdült, és látta, amint szánalmas kanapéja kilibeg az ajtón. Puff neki, Lauren ezt akarta eltitkolni előle.

– Az a kanapé egy kincs. Hová viszik?

Laurent kirázta a hideg. Remélte, hogy a kanapémásvilágba.

– Inkább nézd meg a nappalidat, Jamie!

Kenya a nappali közepén állt, fáradhatatlan hadonászással vezényelte helyükre az utolsó darabokat. Nem egészen öt perc alatt szakasztott olyan ülősarkot alakított ki, amilyen Jamie berkeley-i otthonában volt.

Lauren érezte, ahogy a férfi ráismer az elrendezésre – belesajdul a honvágy, azt pedig hála követi.

Azután Nat penderült be az ajtón.

– Jaj, Lauren, ez tökéletes! – Puszit adott Jamie-nek. – Láttam, ahogy az imádott kanapéd lefelé tartott a lépcsőn. Sajnálom, hogy áldozatul esett a színvonalemelésnek. Mielőtt eljöttem a stúdióból, rendeltem thai kaját, úgyhogy hamarosan hozzák.

– Ennivaló a dühös fenevad lecsillapítására? – mosolyodott el Jamie.

– Ha az kell. – Nat a kanapéhoz húzta. – Lauren találta ki. Kérte Nellt, hogy küldjön képet a berkeley-i nappalidról.

– Nell bármilyen elképzelést helyeselne, hogy megszabaduljon a legénylakásos miliőtől.

Nell bármilyen elképzelést helyeselne, hogy boldogabbá tegye az öccsét, gondolta Lauren. Egy valóban kényelmes duplafotelba telepedett, és elengedte a füle mellett Jamie meg Nat évődését.

Őt és a barátnőjét megnyugtatta, hogy visszazökkenhettek a megszokott chicagói kerékvágásba. Lauren örült, hogy viszontláthatta a barátait, a kanapéját és mesés fagylalttartalékát. A hazatérésük utáni első héten Nat jógamámorban vezette minden foglalkozását, élvezte az ismerős közeget. A sajátját.

Jamie ezzel szemben óriási lépést tett azzal, hogy Chicagóba jött, de igazából nem rendezkedett be. Legalábbis a konyhán kívül. Ez az ember vigyázott a hasára.

Remélhetőleg ez finoman emlékeztette arra, hogy az az otthonunk, amit teremtünk magunknak. Jamie meghitt fészket igényelt, és Lauren azon mesterkedett, hogy ezt biztosítsa neki.

Nell: Hogy zajlott a lakberendezési offenzíva, Lauren?

Lauren: Jössz nekem egy adag csokival. Eltakarítottam az ócska kanapét.

Nell: Te meg Nat már annyi csokoládéba kerültetek nekem… Minden fogadásra ráfaragok.

Sophie: Azt mondják, a függőség leküzdésének első lépése a probléma beismerése.

Nell: Jaj, fogd be, csajszikám!

Moira: Tudsz képeket mutatni nekünk, Lauren?

Lauren: Tudok. Nell, hogy a legegyszerűbb föltenni őket?

Nell: Ginia és Mia külön erre az alkalomra egészítették ki az oldalt fotógalériával. Látod jobbra fent a kis ikont?

Lauren: Királyság, egy pillanat… Jé, a lányokról is vannak itt képek.

Nell: Jennie is feltöltött neked egy fényképalbumot.

Lauren: Köszi, látom. Majd ha itt végeztünk, megkukkantom. Jaj, várjunk, itt egy videoklip is. Ginia varázsol, látod, Moira?

Moira: Nahát, tényleg. Nini, hogy kinyíltak azok a virágok! Nell, egy kis földboszorkányod van, nem igaz?

Nell: De. Némi tüzet is tud csiholni, de a föld az erőssége. Úgy tűnik, Aervyn bűbája a teljes kör estéjén jelentős földtehetséget ébresztett. Mind a négyen, akik aznap este nyertek varázstehetséget, rendelkeznek földerővel.

Sophie: Azt hiszem, az én varázstehetségem is erősebb azóta. Nem szembeötlően, de fokozódott. Mike is észrevette.

Nell: Tényleg? Csevegtél Mike-kal?

Lauren: Részleteket!

Moira: Ne nyúzzátok, lányok! A teljes körön nem láttátok?

Sophie: Hát neked semmi sem kerüli el a figyelmedet, Moira? Kicsit dumcsiztunk, de tényleg ennyi az egész. Tavasszal talán még elruccan ide.

Nell: Mike rendes srác, Sophie. Gyönyörű boszibabáitok lesznek.

Sophie: Na, most már te fogd be, csajszikám! :-)

Nell: Nem kell egy nyolcéves gardedám? Elküldhetem Giniát. Bolondul a kertedért meg a füveskamrádért. Pillanatnyilag teljesen virágmániás.

Sophie: Szívesen látom, ahogy bizonyára Moira is. De talán várjunk nyár elejéig, amikor teljes díszbe borul a kert.

Nell: Én is úgy gondoltam. Megvárom Mike második kiruccanását, majd akkor küldök erénycsőszt :-).

Sophie: Hogy Jamie-t idézzem: már a magánélet sem szent?

Moira: Persze, hogy nem, drágám.

Nell: Ha már szóba került a kiképzés, Lauren, a tiéd hogy áll?

Lauren: Reménykedtem, hogy egyikőtök sem kérdez rá…

Sophie: Kis naiv. Moira és Jennie egyaránt igen szívósak a kiképzés ügyében.

Moira: Bizony ám. Szilárd alapokra tettél szert, gyermekem, de gyakorlatban kell maradnod.

Lauren: Tudom. Azt hiszem, csak egy kis pihenőt igényeltem. Kalifornia nagyon tömény volt, és miután hazatértem, egy kicsit kifújhattam magamat.

Moira: Nem is vitás, hogy megérdemelted a pihenést, de minden boszorkánynak kell a rendszeres gyakorlás. Kezdd valami aprósággal, akár némi korlátmunkával.

Lauren: Igenis.

Nell: Jennie nagyjából ugyanezt üzeni.

Ha Moira és Jennie összefogott valaki ellen, az azt jelentette, hogy komoly a dolog. Laurennek rendszeres gyakorlás után kellett néznie. Minél előbb.

Nem mintha kibújni próbált volna a varázslás alól. Csak miután föleszmélt a teljes kör csodás mámorából, megrettent. Azon az estén

legalább tizennégy, vagy talán annál is több személy életét tartotta féligmeddig kiképzett kezében. Az ingatlanügynöknek az a dolga, hogy otthont találjon az embereknek. Nem szokott hozzá, hogy élet-halál kérdések világában játsszon.

Tudta, arra fog törekedni, hogy jó célra fordítsa gondolatboszorkányi varázserejét, ennyit Jennie már beléoltott. A többire pedig megpróbált egyelőre nem is gondolni.

Kinyitotta a fényképalbumot, amelyet Jennie rakott föl. A második kép után rájött a szipogás. Jennie zseniálisan bánt a fényképezőgéppel. A lila hajú unokája álmában, egy óceánparti lapos sziklán összegömbölyödve. Aervyn a homokozóban, kisfiús vigyorral, miközben az egész homokozót a levegőbe emeli. Három elragadtatott arc figyeli, amint egy virág kinyílik Ginia kezében.

Az utolsó fotót nem Jennie készítette – hiányzott belőle az asszony összetéveszthetetlen művészete –, Lauren mégis hátrahőkölt tőle.

A képen ő és Aervyn egy lapos sziklán fantasztikus fénnyel övezve, egymással szemben álltak. Lauren minden ízében éppolyan boszorkánynak látszott, mint a fiú.

*

Jamie nem volt biztos benne, hogy látta-e már valaha is ennyire idegesnek Natet.

Éppen az ajtót tartotta neki, hogy belépjenek a Lollóba, a puccos francia étterembe, ahol a lány szülei várták őket ebédre. Smythe-ék Bostonból repültek oda, „negyedéves ellenőrzés" céljából, ahogy Nat megfogalmazta. Ezenkívül nem sokat mondott a férfinak.

Meg fogják etetni – meddig súlyosbodhat még a helyzet? Jamie körülnézett az étteremben, miközben követték a skatulyából kihúzott hoszteszt. Sehol egy hamburger, és némelyik tányéron egyáltalán nem is ehetőnek látszó valamik díszelegtek. A fenébe. Jamie-nek volt modora – csak épp nem szerette, ha használni kényszerült.

A hosztesz megállt egy asztalnál, ahol egy idősebb házaspár ült, úgy festettek, mint valami nyugdíj-előtakarékossági reklám eleganciát

sugárzó nyitóképe. Nat nyirkos és meglehetősen remegő kézzel kapaszkodott belé.

– Anya, apa, ez itt Jamie. Jamie, ők a szüleim, Walter és Virginia Smythe.

Ez továbbra is olyan, mint egy biztosítós reklám, gondolta Jamie, miközben széket tolt Nat alá.

– Nagyon örülök, hogy megismerhetem önöket. Az unokahúgom is Virginia, bár csak Giniának hívjuk. Imádja Natet.

– Nem helyeslem a beceneveket – közölte Virginia. – Látom, Natalia, változatlanul nem sikerült elsajátítanod az időben érkezés szokását.

Jamie pislogott. Ez meg mi, raport az igazgatói irodában?

Natre nézett. A lány tenyere izzadt a kezében az asztal alatt, de tökéletesen fegyelmezettnek látszott. Vagy tökéletesen üresnek, mint aki eldugta valahová Natet, hogy valami tárolórekeszből előmasírozzon Natalia Smythe. Jamie nem rajongott ezért a Natáliáért.

Rádöbbent, hogy a csönd azt jelenti, Virginia kérdést tett föl, amelyre választ vár.

– Az én hibám. Befejeztem valami programozást, az húzódott el.

– Számítógéppel dolgozik? – érdeklődött Walter olyan hangon, mintha azt elfogadható szakmának tartaná.

– Igen. A családom létrehozott egy internetes videojátékot, a Varázsvilágot. A programozást javarészt a nővéremmel kettesben végezzük, bár az unokahúgaim már kezdenek komolyan besegíteni.

Síri csönd. Első melléfogás. A legtöbb ember tök jó dolognak szokta tartani a videojáték-fejlesztést. Társalgásindítónak legalábbis rendszerint bejött.

Jamie valami más téma után nézett.

– A rokonságuk is bostoni?

Virginia határozottan biccentett.

– A Smythe-ok több mint kétszáz esztendeje Bostonban élnek. Pillanatnyilag várjuk, hogy Natalia véget vessen az ifjonti kalandozásnak, és visszatérjen.

Basszus. Ez alighanem a második melléfogás.

– Itt a jógastúdióm, anya – szólalt meg Nat. – A belátható jövőben ideköt az életem.

Jamie elcsípett egy derűs villanást a lány szemében. Á, ez az ő Natje! Nem is csekély kísértést érzett, hogy kisfiús-hóemberes irányba terelje a társalgást. Hát igen, a belátható jövő.

– A jövő bármikor megváltoztatható – jegyezte meg Virginia.

A pokolba ezzel az egésszel! Aki ezt a potyalabdát nem üti le, az tényleg béna.

– Igazán örülök, hogy megértik ezt. Nem lehet könnyű, amikor az embernek felnő a gyermeke, és önálló életet kezd.

Virginia hápogott. Ez mesteri ütés volt, ideje duplázni.

– Bizonyára nagyon büszkék Natre. Kitűnő üzletasszony. A jógastúdiója makulátlan hírnévnek örvend.

Az asszony továbbra is levegő után kapkodott.

– Hát igen, ezt el is várom egy Smythe-tól. Biztosra veszem, hogy Natalia ügyesen vezeti a kis vállalkozását.

Jamie fölállt. Ideje másik pályára áttérni. Valamirevaló játékos a saját terepén kíván megküzdeni.

– Talán ballagjunk át a stúdiójába! Csak pár háztömb innen. Nyilván szívesen megnéznék, mennyit fejlődött, amióta utoljára látták.

Három döbbent szempár bőségesen megerősítette, hogy Smythe úr és neje még soha be sem tették a lábukat Nat stúdiójába.

Walter majdhogynem dadogott:

– De hát asztalt foglaltattunk.

– Nem gond – mosolygott Jamie. – A stúdió melletti utcában lakom. Amint körülnéztünk, majd én főzök mindnyájunknak. Eszméletlen spagetti mártást rittyentek.

Jamie karon fogta Natet, és kisétált vele az étteremből. A lány szülei módfelett összezavarodva követték őket. *Alighanem allergiásak a paradicsomra,* gondolta Jamie. Az ő bajuk.

– Köszönöm! – mormolta Nat. – Meg tudom védeni magamat, de azért köszönöm.

Persze, hogy meg tudta, de mi a francnak kénytelen védekezni az ember a saját szülei ellen?

Némán gyalogoltak Nat stúdiójáig. Éppen kijött egy csoport, és a tanulók Nat köré sereglettek. Látszott, mennyire szeretik az oktatójukat.

Jamie rövid fontolgatás után némi érzelmet és csevegést továbbított Nat szüleinek elméjébe. *Tessék, idióták, érezzétek, hogy tisztelik és szeretik a lányotokat. Ez az élete, nem valami sekélyes maga mutogatás.*

Egyáltalán nem volt meggyőződve róla, hogy gondolatvarázsereje képes jobb belátásra téríteni Nat szüleit. Legközelebb majd erősítést is hoz. Lauren néhány hónap alatt kellő kiképzést kap, hogy érzelemátültetést hajtson végre a házaspáron. Általában nem nézték jó szemmel az ilyesfajta beavatkozást, de Lauren szereti annyira Natet, hogy hagyja magát rábeszélni egy próbára.

Szép álom, haver, de talán olyan tervet kéne kieszelni amelyikhez nem szükséges egy újoncot a sötét oldalra csábítani.

Jamie szülei beléptek a jógaterembe, a férfi pedig követte őket. Fölvillant benne egy emlékkép arról, amikor először járt itt. Akkor játszotta vissza a lánynak az előlátását.

Na és mi kólintotta fejbe Natet leginkább, te hatökör? Nem a kisgyerek, nem is a hóember. A karácsony az ő családjával. Hogy is felejthette el, milyen fájdalmasan sóvárgott Nat, amikor azt figyelte? Jamie nem tudta, milyen lehet a karácsony Walterrel és Virginiával, és úgy tervezte, a lehető legtovább nem is fogja kideríteni.

Nem csoda, hogy a lány annyira imádja az *ő* családját.

*

Lauren a chicagói mólón sétált. Az imént köszönt el Greenley-éktől, miután megcsodálta a gyermekszoba készülőben lévő fantasztikus falfestményeit. A házaspár mindenestül imádta az ódon házat, a szomszédban lakó kis bőgőmasina napi látogatásait is beleértve.

Még a szél sem tudta kikezdeni a lány jókedvét. Chicagóhoz és március derekához képest igazán szépnek mondható volt az idő, ami persze meleget nem jelent. Lauren úgy döntött, összeköti a munkát a munkával, vagyis a virágkiállításon és kertészeti szakvásáron tölti a délutánt.

Minden évben eljött a rendezvényre, amelynek révén ingatlanosként könnyebben lépést tarthatott a kertépítészet legújabb irányzataival. Azonkívül a virágkompozíciók között bóklászás mindig fölvidította.

Idén a beltéri falkertek vonzották a tömeget. Lauren személy szerint úgy vélte, az oldalvást a falra aggatott növények árvízi katasztrófát provokálnak, de ha a zöld falak kelendők, akkor a szakembernek tájékozódnia kell felőlük.

Örült, hogy hazatért, vissza az ismerős közegbe. Persze a kiképzését sem hanyagolhatta el. Hallgatott Jennie-re, vette az adást, legalábbis részben.

Ingatlanközvetítési munkájába nem egészen zökkenőmentesen illeszkedett vissza, és még azt sem okoskodta ki, hogyan végezze új gondolatboszorkányi varázserejének tudatában.

Nemegyszer azon kapta magát, hogy az értékesítési részlegen kollégája elméjében turkál, ezáltal remél olyan értesülésekre szert tenni, amelyek ügyfeleinek javára szolgálhatnak.

Kereste saját szabályait, etikai irányelveit. Az utóbbi időben többnyire telefonon tárgyalt, ahol a telepátia nem sok előnyt kínált. Az ingatlanok bemutatása közben azonban kliensei érzelmeinek futólagos leolvasása rendkívül hasznosnak bizonyult.

Most már megbízhatóan tapogatott le öntudatlan kívánságlistákat, ennek folytán sokkal közvetlenebbül párosíthatta az embereket a megfelelő lakással. Az elmúlt pár hét pályafutása egyik legeredményesebb időszakának minősült, és két újabb nagyon valószínű megállapodás küszöbén állt.

Mindemellett nem sok ideje maradt varázslótréningre. Igazat adott azonban Moirának, hogy rendszeres jelleggel kell gyakorolnia. Miközben a zölddekoráció legfrissebb trendjeit tanulmányozta, egy kis bökdösési gyakorlatra is sort kerített.

A bökdösés azt jelentette, hogy két-három fős csoportokat szemelt ki, es finoman följavította együttműködésük színvonalát, nagyjából ahhoz hasonlóan, ahogy az őstermelői piacon a brokkoliiszonyban szenvedő kisfiúval tette.

Az előtte haladó házaspár jó kiindulópontnak tűnt. Egy várandós fiatalasszony standról standra vonszolta meglehetősen kelletlen férjét.

Lauren szépen behatolt a nő elméjébe, és egy családi ház elhanyagolt, gyomos kiskertjét látta, valamint az asszony álmát: lombárnyékban reggelizést egy forró nyári napon, a délszaki növényekkel betelepített kert dús füvében játszadozó kisbabát. Kissé talán valóságtól elrugaszkodott, de nagyon aranyos.

Áttért a férj elméjének letapogatására. Óriási gödrök, amiket a faültetéshez kell kiásni, óriási felfordulás a kertben, és persze óriási dollárösszegek a neje tervének megvalósításához. A férfi agyának mélyén azonban ott rejtőzött a kép, hogy egy szép napon talán labdát guríthat a kisbabának, vagy háromkerekű biciklin tologathatja ide-oda.

Lauren mosolygott a férfi elképzelésén, a háromkerekű biciklin ülő öt hónapos csecsemőn. Semmivel sem kevésbé irreális, mint a féleségéé, de éppolyan aranyos.

Egy pillanatig fontolgatott. Valószínűleg egyiküket sem tudja áttéríteni a másik álláspontjára, de ingatlanoshoz híven kompromisszumra törekedett. Finoman mindkettejük agyába dugott egy képet: némi pázsit, homokozó és egy szép, árnyas fa, amelyre egyszer talán hintát akaszthatnak.

A férj körülnézett, és arra a részre mutatott, ahol magasított virágágyások sorakoztak. Lauren meglepődött, úgy látta, ez nem az, amiben reménykedett. Visszabújt a férfi agyába, és rájött, hogy talán mégis. A magasított virágágyás sokban hasonlít a keretbe foglalt homokozóhoz.

– Mit művelt velük?

Lauren megugrott. A mellette álló, talpig feketébe öltözött nő nemcsak furcsának, de igen gyanúsnak is tűnt. A nyakláncán medált hordott, épp azt szorongatta.

– Mit művelt velük? – kérdezte ismét.

Bakker. Eddigi boszorkánykiképzése arra nem tért ki, mi a teendő lelepleződés esetén.

– Nem tudom mire gondol.

A nő egy kicsit hunyorított, egyre a függőjét szorongatta, és Lauren erőtlen gondolatpásztázási próbálkozást érzékelt. Gondosan lezárta a korlátját.

– Hű, ez ügyes – mondta a nő, és a kezét nyújtotta. – Magam is boszorkány vagyok. Kicsit empata, de leginkább konyhai boszorkány.

– Helló, Lauren vagyok – felelte neki.

És teljesen paff is, tette hozzá gondolatban.

– Nem tudtam, hogy más empata is lakik Chicagóban. Egyéb varázserővel is rendelkezik?

Lauren némán rázta a fejét. Majd bolond lesz leállni a chicagói virágkiállításon és kertészeti szakvásáron, hogy kanalizálásról vagy bármi másfajta varázslásról cseréljen eszmét.

– Kár. Hiányzik a körünkhöz valaki, aki levegős képességgel bír. – A nő a táskájába nyúlt, és névjegyet vett elő.

– Holnap este gyülekezeti ülést tartunk, és szívesen látjuk. A varázstehetségét majd én igazolom. Ha érdekli, este hétre jöjjön!

Lauren a kartonlapocskára nézett, miközben a nő továbbment. *BOSZORKÁNYBOLT – könyvek, üstök, főzetekhez valók és minden más.* Te jó ég.

22. FEJEZET

Lauren egy félliteres doboz fagylalttal ült az étkezőasztalánál. Csokiszószcsemegével, mert úgy döntött, hogy a karamell-kéjmámor nem négyéveseknek való.

Laptopja képernyőjéről Aervyn vigyorgott rá, egy tálkában ugyanolyan csokiszószcsemegével. Nell megvétózta, hogy a kisfiú is egy félliteres dobozzal kapjon.

– Piros, tükörfényes és villámgyors! – tudósított izgatottan új bicajáról Aervyn.

– Tudod, hogyan kell megállni vele?

Aervyn vállat vont.

– Asszem hátrafelé kell pedálozni, de most nem jut eszembe. Mielőtt nekimennék valaminek, csak teleportálok, az sokkal egyszerűbb.

– Nem ér csalni, kiskomám – mutatott kanalával a monitorra Lauren. – Muszáj megtanulnod, különben sajnos kénytelen leszek ott állni és figyelni, amikor látogatóba megyek.

– Téged is teleportállak.

– És ha egyszer megtörik a varázs, te pedig nem tudod, hogyan kell megállni? Legurulsz a hegyről egyenesen az óceánba, és akkor mihez kezdesz?

Aervyn kuncogott, és megpróbálta lenyalni az álláról a fagylaltot. Ez reménytelennek bizonyult.

– A varázs nem törik meg, te buta. Különben is tudok úszni.

Lauren nem emlékezett, hogy pontosan mikor szeretett bele a négyévesek nevetséges logikájába, de az Aervynnel folytatott videobeszélgetés mindig a nap fénypontját jelentette. Hallotta, hogy nyílik a bejárati ajtaja.

– Csitt! – suttogta. – Jamie bácsi jön. Ha nagyon csöndben maradsz, meglepheted, amikor belép.

Néma csönd támadt. Ez komolyan tetszett Laurennek, amíg rá nem eszmélt, hogy a kisfiú egyszerűen lenyomta a némító gombot. Kis kópé. Amikor meghallotta Jamie lépteit a háta mögött, kacsintott Aervynnek.

– Meglepetés, Jamie bácsi! Én vagyok az, Aervyn!

A férfi sóvárgása Lauren elméjébe sikoltott. Hú, a fenébe. Soha ne lepjünk meg gondolatboszorkányt, még viszonylag gyöngét sem. Jamie leeresztett korlátján át kisugározta mindazt, amit unokaöccse arca láttán érzett.

Lauren fölkelt a székéről, hogy Jamie odaülhessen. A férfi pillanatok alatt korlátot emelt, visszaváltozott barátságos Jamie bácsivá, csevegett Aervynnel, és pontosan tudta, mi minden jót kell mondania az új bringáról. A négyéveseket nem zavarja, ha ismétlésbe bocsátkoznak.

A lány könnyes szemmel fordult el. Ezt eddig nem sejtette. A sok fejlemény közepette valahogy nem igazán fogta föl, mit jelent Aervyn Jamie-nek.

Inkább apa-fiú, semmint nagybácsi-unokaöccs kapcsolat fűzte össze őket. Illetve nem egészen, Aervynnek már volt egy csodálatos édesapja, és nem szenvedett hiányt másokban, akik szívből szerették. Jamie azonban különösen heves érzelmeket táplált a kisfiú iránt, és Chicagóba jövetele szinte kettészakította a lelkét.

Lauren csöndben várt, amíg a videobeszélgetés be nem fejeződött, és közben azon töprengett, kémkedjen-e.

– Mi jár a fejedben? – nézett föl a férfi.

Lauren a kezébe nyomta a fagylaltját.

– Tényleg hiányzik neked.

– Igen.

– Ide hallgass, amíg az én fagyimat eszed, leszel szíves egyszavasnál hosszabb mondatokban fogalmazni. Itt ez a házirend.

– Mindannyian hiányoznak, de ő tényleg nagyon – felelte szomorkás mosollyal Jamie. – Ezzel a manócskával más a helyzet, nehezebb kapcsolatot tartani tényleges jelenlét nélkül.

– Most már nem egészen egy hét, és odalátogatunk.

– Tudom. – Jamie egy pillanatra elhallgatott, a fagylaltot nézte. A csokiszószcsemege szemlátomást nem orvosolt minden problémát. –

Elmesélte, hogyan halad a kiképzése. Jennie foglalkozott egy kicsit a gondolatvarázslással. Ez jó. Mi valószínűleg túlságosan az elemekre és a bűbájvetésre koncentráltunk, amikor Aervynnel dolgoztam.

Szóval a tanítványa is hiányzott.

– De hát az az erősséged, nem? Logikus.

– Egyszerűen élveztük. Aervynnek rengeteg a varázsereje, így sok mindent csinálhattunk, ami a legtöbb boszorkánytanonccal lehetetlen. Mit tanonccal, a legtöbb boszorkánnyal. Az is hiányzik. – A férfi fölnézett Laurenre. – Neked is hiányzik a varázslás vele?

Lauren nem tudta, őszintén vagy vigasztalóan válaszoljon.

– Egy kicsit. De az igazat megvallva, eléggé őrült hetet töltöttem Kaliforniában. Most jólesik egy ideig csak ellavírozgatni, visszatalálni a régi életemhez.

– Még annak is sok néha, aki ott nőtt fel – bólogatott Jamie. – Olyankor le szoktam motorozni Carmelig.

És a fene vigye el, gondolta Lauren –, *újabb csapást mértem egy honvágytól gyötrődő pasi fejére. Ideje témát váltani.*

– Nincs kedved ma este fölkeresni egy gyülekezeti ülést?

Jamie úgy meredt rá, mintha orgiára csábítgatta volna.

– Gyülekezethez akarsz csatlakozni?

– Azt sem igazán tudom, mi az a boszorkánygyülekezet. A szó hallatán fortyogó katlanok jelennek meg a képzeletemben, és Shakespeare-sorok idéződnek föl, de azt hiszem, ez semmivel sem helytállóbb, mint bármi, amit az iskolában tanultam a boszorkányokról.

– A gyülekezet elvben csak együttműködő boszorkányok csoportja – vágott kényszeredett arcot Jamie.

– És gyakorlatban?

– Gyakorlatban jobbára erősen szertartásos, a tulajdonképpeni varázsláshoz nincs sok köze.

Lauren visszagondolt az óceánparti teljes körre.

– Nem úgy, mint az óceán melletti tábortűzi énekelgetésnek.

Nagyon kedves emlékeket őrzött a késő éjszakába nyúló pillecukorsütögetésről, amely után az alvó Aervynt úgy kellett visszacipelni a kocsihoz.

– Kaliforniában eléggé minimálisra szorítottuk a szertartásokat. Moira családja valamivel hagyománykedvelőbb, kicsit jobban a boszorkánymesterség történetében gyökerezik.

Lauren kristálytisztán látta maga előtt, amint Jamie a levegő erőit szólította, kezét az ég felé terjesztette, és a szél a hajába kapott. Szertartás-minimalizálás ide vagy oda, ízig-vérig boszorkánynak látszott.

– De egy gyülekezet az más?

Jamie tétovázott.

– Nem szabad előítéletekből kiindulni. Sajnos sok olyannal akadtam már össze, aki gyülekezethez csatlakozott, szerelmi bájitalt kotyvasztott, és mindjárt boszorkánynak nevezte magát.

– Talált! – nevetett Lauren, és átnyújtotta a Boszorkánybolt névjegyét.

– Ezt hol szerezted? – forgatta a szemét Jamie.

– Tegnap a kertészeti szakvásáron az elmebökdösést gyakoroltam. Az a nő, aki adta, kinyomozta, mit csinálok.

– Rajtakapott? – kérdezte fagylaltkanalazgatás közben a férfi.

– Nem tudom, mennyit vett észre, de valamennyit biztosan. Megpróbált letapogatni. Annyira lagymatagon, hogy Jennie további gyakorlásra utasította volna, de félreérthetetlenül gondolatboszorkány volt. Empatának nevezte magát.

– Fantasztikus. Más sem hiányzik Chicagónak, mint egy szabadon garázdálkodó, pocsékul kiképzett empata.

– Meghívott a ma esti gyülekezeti ülésükre – mosolygott Lauren. – Szerintem el kéne jönnöd velem.

– Hallgass rám, maradj itthon, egyél inkább fagyi!

Lauren úgy gondolta, ha a dolog eltereli Jamie figyelmét Aervynről, megéri a fáradságot.

– Munka után érted megyek. Előtte még meg is etetlek.

– Gyere, vegyél részt velem Nat délutáni óráján! Ha nekem hídba kell lemennem, és csípőnyitással kell szenvednem, neked is kéne. Megjegyzem, a csípőnyitást törvényileg betiltanám. Azután hárman megvacsorázhatnánk, és visszajöhetnénk ide mozizni.

– Ügyes próbálkozás, és a csípőnyitást illetően egyetértek. Jóga, vacsora, azután hazaküldjük Natet, és megnézzük magunknak azt a gyülekezetet. Imádni fognak téged – kacsintott Jamie-re. – Állítólag egy levegős boszorkány kell a körükhöz.

A férfi morgott, és fölemelte a fagylaltot.

– Van még ebből? Többet is érdemlek, ha amatőrökkel kell foglalkoznom.

Lauren a konyhába indult.

– Karamell-kéjmámort hozok, haver.

*

A délutáni középhaladó jógaórán zsúfolásig megtelt a terem. Laurennek fogalma sem volt, hogyan sikerült Natnek a szőnyegek között átférkőznie. Ha valaki fapózban eldőlt, a fél termet letarolta.

Lauren és Jamie a leghátsó sorban vegyültek el a többi jógakontár között. A terem eleje felé haladva kifejezetten javult a testtartás és a ruganyosság.

Jamie azonban egyáltalán nem jött zavarba, és amikor Nat „háromszögpóz"-t vagy „lefelé néző kutyá"-t vezényelt, a férfi a többiekkel együtt mozgott. Három hét alatt csak az fejlődik ennyit, aki minden áldott nap jógázik. Ezt hívják szerelemnek.

Csak a rettegett csípőnyitásnál kezdte ellenszegülés jeleit mutatni. Lauren a minimalista megközelítéssel próbálkozott: tegyünk úgy, mintha keményen dolgoznánk.

Nat sajnos nem bizonyult olyan hiszékenynek, mint a középiskolai tornatanára. Vagy pedig volt annyi esze, hogy a csípőnyitásnál ne hagyja magára a leghátsó sort. Vigyázó tekintete előtt még Jamie is talált némi teret a medencéjében, bármit jelentsen is ez.

Néhány perc hullapózban hanyatt fekvés következett – ebben a hátsó sor jeleskedett –, majd kiürült a terem. Jamie és Lauren megálltak Nat mellett, amíg a többiek kifelé indultak enni, hazamenni, és kanapén tunyulni.

– Hatalmas a létszám, Nat – mondta Lauren.

– Bizony – felelte kissé aggodalmaskodó arccal Nat. – Nem nagyon tudom, mihez kezdjek vele. Ekkora tömeg nem a legelőnyösebb körülmény a jógázáshoz.

– Egyensúlyozó pózokban viszont könnyebb állva maradni – vélte Jamie. – Valaki mindig megtart.

– Csaló! – nevetett Nat. – Ezek a hátsó soriak milyen *fesztelenül* nyomatják!

– Mi az, szótárat reggeliztél? – bökte oldalba Jamie.

Fogós, gondolta Lauren, és eltűnődött, vajon a jógatanárok hány százaléka diplomázott négyesre irodalomból.

– Tágasabb helyre költözhetnél. Kérhetek ajánlatot az üzlethelyiségekkel foglalkozó kollégámtól, ha utána akarsz nézni a lehetőségeknek.

– Vagy ez a megoldás, vagy pedig több csoportot kell indítanom – sóhajtotta Nat –, de már így is teljesen be vagyunk táblázva. A munkaidő utáni óráink mind így festenek. Pár nappal ezelőtt minden foglalkozáson kettesével osztottam be a szőnyegeket, és partnerjógát oktattam, mert csak így fért be mindenki.

– Akkor vedd fontolóra a költözést – javasolta Jamie. – Igaza van Laurennek, ez a kézenfekvő lépés.

Nat körülnézett a stúdióban.

– Nagyon nehezemre esik megválnom ettől a helytől. Emlékszel, Lauren, milyen volt, amikor először jöttünk ide, hogy lecsekkoljuk?

– Aha. A havi bérleti díjtól majdnem elájultál, de láttuk, hogy ez az igazi.

– Vagyis ezt beszélted be nekem. És nyilvánvalóan nem is tévedtél.

– Na ugye – nevetett Lauren.

Nat a férfira nézett.

– Lauren így szerezte az első állását. Imponált az ingatlanosnak, ahogy rábeszélt erre a helyre. Bizonyos értelemben tehát mindketten innen indultunk.

– Ha ennyire fontos, akkor tartsd meg – mondta Jamie. – Költözés helyett nyiss még egy stúdiót.

Jamie tényleg tud hatni erre a lányra, gondolta Lauren.

A férfi fesztelen magabiztossága mindig szertefoszlatta Nat gyermekkorából magával hurcolt kétségéit.

– Nem muszáj azonnal döntenem – felelte Nat. – Lauren, légy szíves, keress néhány környékbeli helyet megtekintésre, jó?

– Persze. Egyről tudom is, hogy üres. Azt valószínűleg holnap reggel megnézhetjük, ha akarod.

Nat bólintott, és megfogta Jamie kezét.

– Csak szólj nekünk, hogy hol és mikor.

Ez tényleg komolynak tűnt, ha Nat az új stúdió kiválasztásához magával akarta vinni a férfit. Lauren eddig is nyitva tartotta a szemét, hátha ráakad a Jamie előlátásában szerepelt házra. Most úgy tűnt, talán ideje, hogy komolyabban odafigyeljen.

Elhatározta, hogy később némi felderítést végez. Egyelőre enniük kellett valamit, mielőtt az amatőr boszorkányokhoz indulnak.

*

Talán nem is feltétlenül olyan borzasztó az ilyesmi. Na persze, mint ahogy a csiga is mindjárt jó ízűvé változik, ha flancos francia névvel illetjük. Jamie föl sem tudta fogni, miért hagyta, hogy Lauren elvonszolja valami boszorkánygyülekezeti ülésre. Nyilván különösen gyönge pillanatában kaphatta el.

Eddig tulajdonképpen nem sok tapasztalatot szerzett boszorkánygyülekezetekkel. Egy nagyon komoly csoport még az egyetemen megpróbálta beszervezni, de a gyülekezetek általában véve nemigen toboroztak.

Azt értette, hogy nem minden boszorkány élvezi azt az előnyt, hogy olyan családban nő fel, amelyikben a varázserő gyakoribb, mint a szeplősség. Ő sem magányos boszorkány volt, a körökben végzett csapatmunka nagyon is a vérévé vált. Az idegenekkel azonban már más volt a helyzet.

Ahogy a Boszorkánybolt bejáratához közeledtek, Jamie a kirakatot bámulta, amelyben a várakozásnak megfelelően könyvek és kristályok kínáltak magukat, meg egy valóban patinás régi üst. A férfi arra

gondolt, jobb nem tudni, miféle rémes tudományos kísérletek fortyoghattak valaha benne. Egyetlenegy üstös boszorkányt ismert, de az patikatisztán tartotta a vörösréz aljú katlanját. Moira soha nem tűrt volna piszkos eszközt.

Lauren vigyorogva állt Jamie mellett, és vörös lávalámpával keresztezett, bugyborékoló kémcsőre hajazó alkalmatosságra mutatott, amelyet *Szerelmi bájital* címkéjű palackok vettek körül.

– Még most is visszafordulhatunk – próbált még egyszer a lány józan eszére hatni Jamie.

Lauren csak mosolygott, és megszorította a férfi karját.

– Jól fogunk szórakozni. Talán szerelmi bájitalt is veszek magamnak.

Basszus. Miért buknak a csajok mindig az ilyesmire? Jamie meghúzta az ajtót, de nem történt semmi. Remek. Talán eltévesztették a napot.

– A gyülekezeti ülésre jöttek? – kérdezte egy Jamie-nél vagy harminc centivel alacsonyabb, hosszú, kék köpönyeget viselő nő.

– Arra – felelte Lauren. – Tegnap találkoztam egy hölggyel, ő hívott meg. A nevét nem árulta el, de empata.

– Az alighanem Liriel. Én Beth vagyok, tűzboszorkány, a gyülekezet vezetője. Az úr kicsoda? – sandított Jamie felé a nő.

– A barátom.

– Sajnálom, a szertartásainkra csak boszorkányokat engedünk be.

– Ő boszorkány – mondta Lauren.

Beth végigmérte a férfit.

– Bizonyítani is tudja? – kérdezte. – Általában olyanok vehetnek reszt, akiknek valaki igazolja a varázstehetségüket. Valamelyik tagunk.

Jamie fázósan toporgott. *Ugyan már, senki sincs ebben a társulatban, aki el tudna végezni egy egyszerű varázserő-letapogatást? Micsoda amatőrök, kész őrület.* Jamie azonban nem akart megfagyni. *Mit mondott ez a nő, tűzboszorkány?* Gyorsan megragadott egy erővonalat, és egy kis gömböt produkált a tenyerén.

– Ez megfelel?

Érezte Beth megdöbbenését.

– Minden előkészület nélkül képes erre?

Tényleg amatőrök. Bármelyik tűzképességű tanonca hetek alatt mesterfokon elsajátította ezt a bűbájt.

– Igen. Elég ahhoz, hogy beengedjen bennünket a hidegből?

– Igazán szép időnk van – vágott zavarodott képet Beth –, de hogyne, kerüljenek beljebb!

Még öten várakoztak odabent, köztük egy feketébe öltözött nő, aki üdvözölte Laurent. Nyilván Liriel.

– Lauren az az empata, akiről Liriel mesélt nekünk – szólalt meg Beth. – Magával hozta a barátját, Jamie-t, aki tűzvarázsló. Kezeskedem érte.

Miután ez szemlátomást kielégítette a csoportot, Beth gyorsan bemutatta a többieket. Ahogy Jamie kezet fogott a jelenlévőkkel, gyors elmepásztázást végzett. Ha már amatőrökkel kellett egy helyiségben tartózkodnia, legalább tudni akarta, kikkel van dolga.

A legkomolyabb elementáris erővel – tüzessel és némi vizessel – Beth rendelkezett. Két másik személy egészen csekély erőt mutatott, az egyik vizeset, a másik földeset. Liriel csak gondolatvarázslói képességgel bírt. Az utolsó kettőnél Jamie semmiféle varázstudományt nem észlelt.

Óvatosan egy célzott tudakozódást küldött Lauren-nek. *Lirielen kívül ért bárki a gondolatvarázsláshoz?* Lauren a fejét rázta. *Fantasztikus.* Egy tisztességes erejű, de kérdéses képzettségű boszorkány, három gyönge boszorkány és két nem boszorkány. Ebből mindenféle kellemetlenség sülhetett ki.

– Azt terveztük, hogy ma este körben dolgozunk. Milyen elemekkel tud bánni? – nézett Jamie-re Beth. – A tűzzel nyilvánvalóan, de ha másik elemmel is képes dolgozni, az előnyösebb lenne.

Jamie kitüntetést érdemelt volna a türelméért. Vállat vont.

– Úgy látom, a levegő hiányzik, úgyhogy vállalom azt. Lauren pedig kanalizáló.

Öt értetlen arc meredt rájuk. Egyedül mintha Beth pedzegette volna, hogy egyáltalán miről beszél a férfi.

– Hallottam, hogy a tengerpartokon zajlik olyan körös munka, ahol valaki mederben tartja az erőket. Erre gondolt?

Majdnem.

– Igen. De ha nem alkalmaznak kanalizálót, akkor Lauren működhet megfigyelőként Liriellel.

Jamie helyesebbnek vélte kihagyni a lányt a körből. *Fékezzünk, kislány!* – üzente Laurennek. *Nem kanalizálhatsz, ha ez a nő nem ért a bűbájvetéshez. Előbb lássuk, mire képesek.*

Ez a jelek szerint egybevágott Beth terveivel. A nő egy üres hátsó helyiségbe vezette a társaságot, és kört alakítottak. Jamie fontolgatta, hogy rámutat szervezetük hiányosságaira, de inkább befogta a száját.

A vizes tehetségű nő a föld pozíciójába állt, azzal a férfival együtt, aki tényleg rendelkezett némi földes varázserővel. A két teljesen varázstalan nő a vizes pozícióba helyezkedett.

Jamie gyors és igen csöndes bűbájmunkával oktatókört igézett a csoport köré. Ha tűzboszorkány irányít ilyen szedett-vedett kört, bármi megtörténhet.

Figyelte, ahogy megkezdődött a szertartás. Beth javára szólt, hogy nem csapott nagy hűhót. Megidézték az elemeket, és rátértek a lényegre. Amikor eljött az ideje a levegő szólításának, Jamie csak egy kis csápot ragadott meg. Nem kívánt kárt tenni mások áramköreiben.

Bűbájvetői szeme észrevette, mennyire kínlódik Beth, hogy egybeszője a téves erővonalnyalábokat. A vízerő attól a nőtől jött, aki a kör rossz oldalára állt, a földes képességű férfi gyönge volt ahhoz, hogy bárkivel is összeköttetést létesítsen, a két varázstalan pedig tátongó hiányt okozott a kör áramlataiban.

Jamie jobb híján gondolatcsatlakozást küldött Lauren-nek, hogy a lány lássa, mi a helyzet. *Előre megmondtam.* Lauren becsületére legyen mondva, hogy kellőképpen elszörnyedt.

Beth hiányos képzettségéhez és meglehetősen hasznavehetetlen köréhez viszonyítva jobb teljesítményt nyújtott, mint amire Jamie számított. Meggyújtott két gyertyát, és majdnem egy harmadikat is.

Miután a nő föloldotta a kört, a csoport Jamie legnagyobb meglepetésére szinte örömtáncot lejtett. Néhány másodpercbe tellett,

hogy Laurenék fölfogják, mire ez a ricsaj, de a társaság eddig nyilván soha nem tudott egynél több gyertyát meggyújtani. Óriásinak látták tehát az eredményt, és Beth tisztában volt azzal, hogy majdnem a harmadik gyertyával is boldogult.

Próbálkoznak, üzente Lauren. *Segíthetnél nekik.*

Ezért lógsz nekem, felelte Jamie. *Egy óriási szívességgel.*

De igazat adott a lánynak. Jamie-ben neveltetésénél fogva elmélyült a kiképzésre szoruló boszorkányok iránti közösségi felelősségérzet.

– Azt hiszem, Beth, nem ártana, ha némi változtatást eszközölne a körén.

Beth még nem tért magához gyertyagyújtási bravúrjának diadalmámorából.

– Miféle változtatást?

– Egyesek rossz helyen állnak, és páran egyáltalán nem rendelkeznek elementáris varázserővel.

Hú, basszus, ez cseppet sem hangzott tapintatosan.

Beth fölemelte a kezét, hogy megelőzze a zúgolódást.

– Honnan tudja?

Jamie remélte, hogy Lauren bőszen sugározza az ő képességeibe vetett meggyőződését. Most elkelt a segítség.

– Boszorkányok kiképzésével foglalkozom. Alapszintű pásztázással fölmérhető az elementáris varázserő. – Magának vizes képessége van, nem földes – kezdett mutogatni az egyes személyekre. – A kör rossz oldaláról közli a vizes energiát, ezzel fölborítja az egyensúlyt. Maguknál kettejüknél semmiféle erőt sem észlelek. Ez szakadást okoz a kör áramlásában. Beth, maga egész rendes varázserővel bír, de azt annyira igénybe veszi a kör összetartása, hogy nem sok marad a bűbájra.

A most boszorkánytalanított nők egyike máris úgy nézett Jamie-re, mintha legszívesebben megfojtaná.

– Hogy merészel betolakodni ebbe a gyülekezetbe, amelynek tíz esztendeje tagja vagyok, és azt állítani, hogy nem vagyok boszorkány?

– Csak azt mondom, amit észleltem – próbálkozott újra Jamie. – Ha erősebb kört akarnak, ahhoz megvannak a valódi földes, tüzes és vizes

varázserejű résztvevők, levegősnek pedig, legalábbis ma, itt vagyok én. Ha akarják, átvehetek magukkal egy alapfokú körös kiképzési gyakorlatot. Beth, legyen szíves, engedje át nekem a vezetést, de nyitok egy gondolati csatlakozást, hogy láthassa, mit csinálok.

A hangos tiltakozás egy pillanatig sem váratott magára. *Jamie, mutasd meg nekik!* – buzdította erélyesen Lauren.

Hát jó. Jamie megpördült, leginkább a látványosság kedvéért, és az összes gyertyát meggyújtotta a helyiségben. Ez azonnali és igencsak néma tiszteletet váltott ki.

– Mutassa! – szólalt meg végül Beth. Két társával a Jamie által körvonalazott új felállásba rendeződtek.

Jamie most türelmesen végigvezette őket az elemek alapszintű megidézésén és a varázserők lehető legegyszerűbb összevegyítésén. Lassan haladt, Beth kedvéért minden egyes lépést külön-külön világosan megjelenített a gondolataiban is.

Miután annyi erőt gyűjtött, amennyiről úgy vélte, hogy ez az apró kör elbír vele, egyszerű bűbájt szőtt, amilyennel kisbabákat szoktak szórakoztatni. Színes fénybuborékok táncoltak a kör közepén.

Ezúttal a kör feloldása után senki sem mozdult.

– Tudta követni mindezt, Beth? – törte meg a csöndet Jamie.

A nő nagyon lassan és továbbra is némán bólintott.

Menjünk, Jamie! – hallatszott sürgetően Lauren belső hangja. *Tapogasd le a szobát!*

Jamie szót fogadott, és gondolatban végigpásztázta a helyiséget. Ebből a szempontból Lauren erejének csak töredékével rendelkezett, de még ő is érezte a csönd mélyén rejlő ingatag egyensúlyt.

Azok hárman, akik Jamie körének részeséivé váltak, most minden addigi ismeretüket meghaladó mértékben a férfi varázserejének utóhatása alatt álltak. A másik három pedig félelem, tisztelet és neheztelés folyondárjában vergődött. A gyülekezeti ülés igencsak robbanásveszélyes állapotba jutott.

Igaza volt Laurennek. Bethnek még dolgoznia kellett azon, hogy vezetni tudja a gyülekezetet, Jamie jelenléte pedig csak olaj volt a tűzre, amelyet a nőnek éppen ki kellett oltania.

Jamie fölszedelőzködött, de egy pillanatra megállt Beth mellett, és a kezébe nyomta a névjegyét.

– Vannak helyek, ahová kiképzésért fordulhatnak. E-mailezzen, ha érdekli a dolog!

Lauren nyomában kilépett az utcára. Nem szívesen ismerte be, de megrázta az élmény. Úgy látta, talán több itt a kibontakoztatható képesség, mint várta. Éppen elegendő, hogy igazán hiányolja a rátermett körrel végezhető munkát.

Sok boszorkány él és virul a jelentős boszorkányközpontoktól távol, ő is válhat ilyenné. Miért is ne?

23. FEJEZET

Lauren ingatlanismertető lapokkal teli dossziét nyújtott át Natnek.

– Három helyre mehetünk el ma délelőtt, de szerintem ez a legjobb, úgyhogy ezt nézzük meg először.

Az ingatlanközvetítőnek ügyelnie kell a tempóra. Egyes ügyfeleknél nem árt, ha látnak néhány lehetőséget, mielőtt eléjük tárul a legjobb ajánlat. Nem úgy az olyanoknál, mint Nat. Náluk mindjárt a legjobbal kell kezdeni.

Lauren kinyitotta az épület kapuját.

– Kétszintes, a földszinten már remek fogadóteret alakítottak ki. Jut hely egy kis boltnak, és hátul bőven elegendő öltözőknek. A csőszerelő munkákat is elvégezték, a vizes helyiségek üzemkészek, úgyhogy a felújítás nem kerülne sokba, főleg, ha kialkudjuk, hogy a költségeket jóváírják a bérleti díjból.

Nat káprázó szemmel, sőt szinte fejbe kólintva nézett körül.

– Ez hatalmas, Lauren. Rengeteget kell dolgozni, hogy minden a helyére kerüljön, de a boltrész remek. Én is gondoltam rá, hogy jógafelszerelést áruljak.

– Tudom.

– Már megint kísérleti nyúlnak használsz a gondolatvarázslás gyakorlásához? – nevetett Nat.

Mostanában nem, gondolta Lauren.

– Nem, túl könnyű célpont lennél. Láttam a stúdiódban a pult alatt heverő szakkatalógusokat. Az ingatlanközvetítőket azért fizetik, hogy észrevegyék az efféle részleteket.

– Hű, ez óriási! – lépett be három kávéval Jamie. – Figyelj, Nat, itt üzletet is nyithatnál.

– Lemaradtál egy brosúrával, Jamie – nevetett Lauren. – Nat már az árukészlet megrendelésénél tart. Menjünk föl az emeletre, a tornaterembe.

Ahogy a lépcsőn ballagtak, úgy döntött, ha az ügyfél az ingatlanos legjobb barátnője, megengedhető némi érzelgős hatásvadászat.

– Hunyd be a szemed, Nat! – A terem közepére vezette a lányt, szembeállította azzal a sarokkal, ahol két, végig ablakos fal találkozott. Jamie már helyeslően bólogatott. – Rendben, Nat, most meglátjuk, mit szólsz.

Érezte a klappolást, ami azt jelentette, hogy az ügyfél és az ingatlan igencsak tetszenek egymásnak. Ez nem lepte meg, hiszen a stúdiót ő is pazarnak találta. Két fal végig ablak, kettő csupasz tégla, közöttük pedig futballpályányinak tűnő, régi, fényesre lakkozott tömörfa padló.

Nat elámulva fordult körbe, majd kecsesen lement hídba. Fölrúgta a lábát, kézenállásban is forgolódott egy kicsit, azután kacagó kupacba huppant a padlón.

Lauren oldalba bökte Jamie-t. A férfi annyira gyönyörködött Natben, hogy közben megfeledkezett gondolati korlátjáról. Egyet-mást még akkor sem tanácsos másokkal megosztani, ha különösen csapongó az ember fantáziája.

Jamie rettentően zavart képet vágott, és szorosra zárta a korlátját.

Nat föltápászkodott ülő helyzetbe, és immár visszafogottabban szemlélte meg a termet.

– Ez eszméletlen, Lauren. Itt aztán kibontakozhatok. A bérleti díjtól azonban eléggé félek. Egyáltalán megkérdezzem, mennyit kérnek a belvárosban egy ekkora saroképületért?

– Talán inkább ne. Irtó sokat, brutális összeget, Nat, de a bevételed is megugorhat, különösen akkor, ha a földszinti üzletet is számításba veszed. És alkudozni mindig lehet.

– Tényleg durva lehet, ha el sem árulod – nevetett Nat.

– Itt azt írják, az épület eladásában is érdekeltek – lengette meg az ingatlanismertetőt Jamie.

– Igen, de nem hiszem, hogy emiatt aggódnunk kéne. Sőt, még jobb bérleti feltételekhez is segíthet bennünket, mivel a rendes bérlők által üzemeltetett épületek magasabb áron szoktak elkelni.

Jamie nem nagyon figyelt az elhangzottakra.

– Mibe kerül az épület?

Lauren pislogott. Vételi szándékot szimatolt. Na de Jamie-től?

– Azt hiszem, nyolcmilliót kérnek érte, de még le kell ellenőriznem.

– Nem engedhetem meg magamnak, hogy ingatlant vásároljak, Jamie – kapcsolódott be végre Nat is. – Egy kicsit a külvárosban talán, de nem ezt.

– A Varázsvilág megvehetné. Nell-lel beszéltünk róla, hogy be kéne fektetnünk a tőkénk egy részét, és úgy tűnik, itt jó helyre tennénk. Pompás, régi épület, fantasztikus fekvésű, szuper bérlő – vigyorgott Natre a férfi. – Bizonyos szívességekért cserébe valószínűleg ki tudnám eszközölni neked a bérleti megállapodást.

Lauren gyanította magáról, hogy ugyanolyan bamba képet vághat, mint Nat.

– Nektek annyi az elfekvő pénzetek, hogy házat vehettek Chicago belvárosában?

– Annyi. A könyvelőnk sápítozik is folyton. Ettől alighanem jobb kedvre derül az öreglány. Lauren, el tudnád intézni a szakhatósági vizsgálatokat és engedélyeket? Készpénzben fizetnénk, úgyhogy próbálj meg szelídíteni valamit az áron.

Világos volt, hogy nem ez Jamie legelső kereskedelmi ingatlanügylete életében.

Az ég szerelmére, ez a pasas a haverja kollégiumi szobából kiselejtezett kanapéjával rendezte be a nappaliját. Lauren a Kaliforniában eltöltött teljes hét alatt egyetlenegyszer sem fogott szagot, hogy ezek milliomos boszorkányok.

Azután ráeszmélt, mi is igazából a hab ezen a bizonyos tortán.

– Légy szíves, ígérj meg nekem valamit! – kapta el a villámsújtott Nat két kezét. – Lécci, lécci, hadd legyek én is jelen, amikor a szüleid megtudják róla, hogy gazdag! – villantott vigyort Jamie felé.

*

– Miért nem vásárolunk az interneten? Így sokkal macerásabb.

Jamie nem lelkesedett a délutáni kiruccanásért. Három nap múlva Kaliforniába készültek, és a hármas ikrek születésnapjára kellett

ajándékot venniük. Lauren a férfiba karolt, nehogy az kereket oldhasson. Chicago legelegánsabb bevásárlóutcájában jártak, nem holmi rémes városszéli üzletközpontban.

– Ha segítesz megtalálni a tökéletes ajándékot, hamarabb végzünk – karolt a férfiba a másik oldalról Nat. – Mit gondolsz, mivel kéne meglepnünk a lányokat?

Jamie a reményvesztett férfiak tipikus grimaszával nézett körül.

– Ott a túloldalon az Apple áruháza. A lányok kiváló programozók, vigyünk nekik valami elektronikai cuccot. Gyerünk, nézzük meg az új MacBookokat.

Lauren majdnem fölnevetett Jamie vásárlástól szabadulni igyekvő mesterkedésén, de meggondolta magát. Elvégre *tényleg* Ginia és Mia végezték a programozás zömét, hogy videóval egészítsék ki a Boszorkánycsevejt.

Harminc perc múlva három fölspécizett, egyedi gravírozású laptoppal hagyták el az Apple áruházát. Lauren még mindig szédelgett az ár őrá eső egyharmadától. Kiderült, hogy a MacBookok alapkonfigurációja távolról sem kielégítő, így Jamie beléjük rakatott minden létező extrát, meg még annál is többet. Néhány nap múlva három igen-igen izgatott lányra számíthattak.

Lauren fején páni félelem hullámzott át. Gépies önvédelemmel azonnal lezárta a korlátját, és pásztázni kezdett a forrás után. Egy férfi rohant az utcán, néma és elkeseredett igyekezettel kerülgette az embereket, kutatott valami után. Láthatólag Jamie is észlelte a pánikot, bár ő még nem jött rá, honnan ered.

Ilyen esetekben először kémkedik az ember, azután kér bocsánatot. Legalábbis Lauren így döntött, és benyomult a férfi elméjébe. Elveszett gyermek. Göndör barna hajú, bájos apróság.

Na jó, ebben az ügyben tehet valamit.

– Segíthetek? – toppant a férfi mellé.

– A kislányom! Elveszett a kislányom. Hároméves. Sárga esőkabátban. Egy perce tévesztettem szem elől.

– Hogy hívják a kicsit?

– Delancynek. De nem hallja önt, siket.

Az édesapa szinte remegett a félelemtől. Nem csoda. Lauren kezdett osztozni az érzéseiben. Hogy a fenébe keressen meg az ember egy elveszett, siket gyermeket Chicago egyik legforgalmasabb utcáján? Már a gépkocsiáradat gondolatától rosszullét környékezte.

– Lauren! – rázta meg a vállát Jamie. – Megtalálod, sikerülni fog. Maris végezz pásztázást! Még nem juthatott ki a hatósugarunkból.

Hogy az ördögbe felejtkezhetett el a gondolatvarázslói képességeiről? Lauren görcsösen igyekezett összeszedni magát. Nat közben halkan beszélt az édesapához. Helyes. Alig látott bármi egyebet a férfi pánikolása miatt.

Kivetette képzeletbeli merítőhálóját az utcán nyüzsgő ezrek és ezrek elméjére, egyetlen elveszett kislányt keresett. *Delancy, édesem, merre jársz?* Végigsöpört az utcán az egyik irányban, majd a másikban. Azután még egyszer. Semmi.

Jamie kapcsolódott rá az elméjére. *Próbáld meg az épületeket! Talán bement a gyerek valamelyik üzletbe.*

Lauren visszasugározta neki elkeseredését. *Nem bírom. Nincs elég varázserőm. Nem találom a kislányt.*

Jamie varázserőt kavart, és felé nyújtotta. *Használd föl ezt! Úgy, ahogy a körben, csak most te használod.*

Lauren elkapta az adományt. Atyaúristen, átlátott a betonfalakon. Tébolyult igyekezettel terjesztette ki új, megnövekedett hatósugarát. Muszáj pont ma ilyen őrült tömegnek vásárolnia?

Kis híján elvétette Delancy elméjét. A gyermek álomba merült, alig-alig kapcsolódott a saját nevéhez. Nem, nem álomba, egy mesébe. Egy könyvbe.

– Könyvesbolt – nézett körül kétségbeesetten Lauren. – A kislány könyvesboltba ment.

– A Borders az – eredt futásnak Nat észak felé, és magával húzta az édesapát.

Jesszus, az majdnem egy háztömbnyi távolság! Lauren erősen reménykedett, hogy a barátnője nem téved. Jamie szinte botladozott mellette. Te jó ég, mintha berúgott volna. Vagy csak kimerült. De hát mennyi energiát adott át neki?

Becsörtettek a könyváruházlánc legközelebbi egységének ajtaján. Az édesapa hisztérikusan nézett körül, de a hatalmas eladótér hemzsegett a vásárlóktól. Nat, aki nyilvánvalóan a legvilágosabban gondolkodott az egész társaságból, a vevőszolgálati pulthoz tartott.

Lauren levegő után kapkodott, és újra Delancy elméje felé nyúlt. Zavarodottan pillantott hátra. És csakugyan, a kislány a kirakatban ült, könyvvel az ölében.

A Lauren agyában tomboló pánik egy csapásra megszűnt, ahogy az édesapa a kislányához rohant. Ölelkezés, gesztikulálás, apa és lánya jelelt egymásnak, az egyikük túláradó hálával, a másik örömmámorban úszva.

Laurennek nem kellett jeltolmács. A kislány észrevette kedvenc könyvének fölnagyított változatát, és valaki nyomába szegődve, belépett az üzletbe, hogy közelebbről szemügyre vegye a kötetet. A kirakat pedig igazán kényelmes helyet kínált ücsörgésre, olvasgatásra.

Nem is beszélve arról, hogy remek búvóhelynek bizonyult mindenki orra előtt.

Lauren tántorgott a megkönnyebbüléstől. Ráeszmélt, hogy Jamie *valóban* tántorog mellette. Lenyomta a férfit egy székre, és a retiküljéből egy szelet csokoládét húzott elő. Tudta, hogy Jamie minél előbb további ennivalót igényel. Az utcában szerencsére bőven akadt vendéglátóhely.

Jamie hálásan mosolygott.

– Szép munkát végeztél – intett a fejével az egymásra talált páros felé.

– Szép munkát *végeztünk.* Gyakorlatilag röntgenszemet adtál nekem. Mennyi energiát nyújtottál? – fürkészte Lauren. – Eléggé agyonvertnek látszol.

Jamie lenyomta a maradék csokoládét.

– A kelleténél többet. Jóval többet, mint amennyit a kör védelme nélkül bármelyikünknek is szabad lenne.

Vállat vont, és Lauren a ki nem mondott szavakat is hallotta. *A varázslat olykor nem tűr halasztást.*

– A te energiabombád nélkül nem találtam volna meg a kislányt.

– Valaki végül észrevette volna az ablakban. De persze nem tudtuk, hogy viszonylag biztonságos helyen tartózkodik. Folyton az a pár évvel ezelőtti eset jutott eszembe, amikor Aervyn se szó, se beszéd kicsámborgott az utcára. Meg aztán – vigyorodott el Jamie – azóta nem játszottam ennyi varázserővel, hogy iderepültünk.

Lauren az eszébe véste, hogy meg kell kérdeznie Jennie-től, pontosan mekkora kockázatot vállalt Jamie. Azután viszonozta a vigyort.

– Hát igen. Ez zsírkirály volt.

Mióta eljöttek Kaliforniából, most először hiányzott neki a varázslás. Amihez semmi más nem fogható.

*

Lauren két adag rázva sütött thai rizstésztától megerősödve küzdötte le a lakásához vezető utolsó lépcsőfokokat. Nagyon hosszúra nyúlt a nap, és hívogatta a kanapéja. Tett még egy jégkrémes kitérőt a konyhába, majd kipárnázott vackára rogyott.

Az első kanálnyi fagylaltnál gyönyörteli sóhajjal hunyta le a szemét. A keksztázis nem tartozott ugyan a kedvenc ízei közé, de ami sütimorzsákat tartalmaz, alapból nem lehet rossz.

Na jó, tényleg elfáradt, de félliteres fagyisdobozok mióta szoktak rángatózni? Lauren fél szemét hunyorítva kinyitotta, és fölfedezte, hogy egy másik kanál próbál csenni a fagylaltjából. Megragadta a kanalat, erre az egész doboz eltűnt.

Megdöbbenését azonnal félresöpörte az öröm. Mivel Jamie-t Nattel összebújva hagyta, a szóba jöhető fagylalttolvajok listája jócskán lerövidült.

– Azonnal visszaadni a fagyimat, lókötő boszorkánypalánta!

A kanapé mögül vihogás hallatszott. Rá kellett volna ripakodnia Aervynre, amiért átteleportált a fél országon. Ez még csodagyerek boszorkánytanoncoknak sem veszélytelen. Mérgelődés helyett azonban átnyúlt a háttámla fölött, és összekócolta a fiú haját. Ha meglógott is otthonról a kis csirkefogó, neki már nagyon hiányzott.

Mielőtt lebuktatja, suttyomban eltölthetnek együtt néhány percet.

– Gyere, legalább ülj ide, és osztozz velem!

Aervyn odaadta a dobozt, és átficánkolt a háttámlán.

– Kérek szépen még egy kicsit! Éhes vagyok.

– Az ilyen messzire irányuló távátvitel rengeteg energiát emészt föl, tudod? – ölelte magához Lauren. – Hogy keveredtél a kanapé mögé?

– Nemtom – rázta a fejét fagylalttal teli szájjal a kisfiú.

– Azt hiszem, kicsit elnéztem. A fejedben nagyobb ez a kanapé.

Lauren elképzelte az ablaka előtti háromemeletnyi mélységet, és erősen remélte, hogy Aervyn máskor is legfeljebb egy kicsivel véti el a célt.

– Na és miért jöttél, bütyök? Már csak pár nap, és meglátogatunk.

– Hiányoztál. Ma kört tartottunk, és a mami azt mondta, másik kanalizálóval kell gyakorolnom. Nem akartam. És egy csomó undok, vén boszorkánnyal kell tanulnom.

– Úgy tudtam, Jennie néni tanít, ő nem undok, vén boszorkány.

– De nem is olyan muris, mint Jamie bácsi. És ma gondolatban ordibált velem, mert nem koncertáltam a körben.

Laurennek is „koncertálnia" kellett, hogy komoly képet vágjon.

– A körben nagyon fontos az összpontosítás, Aervyn, különösen olyan nagyszabású varázslatoknál, amilyenek a tieid. De hát ezt te is tudod.

Aervyn fölhagyott a dacos homlokráncolással, és tényleg elszomorodott. Lauren az ölébe vonta, és előkapta a mobiltelefonját. Legalább megölelgethette a kisfiút miközben beárulta.

Nell első csöngetésre fölvette a mobilját.

– Szia, Lauren! Nálad van a fiacskám?

– Nálam.

– Sejtettem, hogy feléd vette az irányt. Egyedül játszott a kertben, úgyhogy nem tudtuk, pontosan mikor tűnt el. Hadd beszéljek vele pár szót!

Aervyn néhány pillanatig hallgatta Nellt.

– Nem akarok visszamenni, mami. Szeretném látni Jamie bácsit és Natet.

Bármit felelt is erre az anyukája, Aervyn megátalkodottan rázta a fejét.

Lauren úgy érezte, jobb, ha nem is tudja, kényszeríthet-e az ember egy négyéves boszorkányt, hogy olyan helyre teleportáljon, ahová nem kívánkozik. A telefonért nyúlt.

– Figyelj, Nell, hadd hívjam föl Jamie-t meg Natet, hogy ugorjanak át.

– Én ide tudom hozni őket! – ugrándozott örömében Aervyn.

Jamie és Nat egymásba gabalyodva puffantak a nappali padlójára. *Még szerencse, hogy ágyneműt is hoztak magukkal,* gondolta Lauren, és fölnevetett kínjában.

Nat csatlakozott hozzá. Jamie visszafogottabban reagált, épp csak kuncogott.

– Hű, ez komoly. Légy oly kedves, és küldj vissza bennünket egy percre, hogy fölöltözhessünk!

– Jamie bácsi, miért nudiztok? – vonta föl a szemöldökét Aervyn.

– Csak úgy kishaver, és több kérdésre nem válaszolok, amíg vissza nem küldesz valami ruháért.

– Nekem Laurennél is van ruhám – vigyorgott Nat.

Jamie kiöltötte rá a nyelvét, és Aervyn ezt sokkal mulatságosabbnak találta, mint két meztelen felnőttet.

– Jó, akkor irány vissza. Sugározz fel!

Jamie eltűnt. Lauren remélte, hogy Aervyn jól céloz. Estére igencsak lehűlt az idő ahhoz, hogy az ember meztelenül mászkáljon Chicago utcáin.

Nat fölemelkedett a padlóról, maga köré tekerte a lepedőt, mint valami tógát, és a hálószobába indult.

– Miért nudiztak Jamie bácsiék, Lauren?

Aervyn nem szállt le a témáról, Lauren azonban okosabban oldotta meg a dolgot, mint Jamie. A kisfiú felé nyújtotta a telefont, amelyből még így is hallatszott Nell kacagása.

– Tessék, kérdezd meg anyukádat!

Fogalma sem volt, miféle anyai bölcsességgel látta el gyermekét Nell, miután Aervyn újra föltette a kérdését, de a fiú bólintott, vihogott, majd letette.

– Azt mondta, hívd föl, mielőtt visszaküldesz. – Ismét lázongó árnyék suhant át az arcán. – Nem akarok visszamenni. Itt akarok maradni.

Újra csöngött a telefon. Jamie készen állt a visszajövetelre. Lauren úgy gondolta, a férfi talán megbirkózik a hazateleportálási egyezkedéssel.

Több mint egy órát töltöttek négyesben, játszottak, beszélgettek, és gondosan kerülték az említését is annak, hogy Aervynnek haza kell mennie Kaliforniába. Egyértelműen senki sem óhajtotta fölvállalni az utálatos szerepet, és hazaküldeni váratlan látogatójukat.

Lauren gondolatban gyorsan átrendezte a következő három napra szóló programját. Éppen lezárt két ügyletet, az összes többit pedig átadhatta a kollégainak.

– Aervyn, édesem, mit szólnál, ha velem mennél vissza Kaliforniába?

– Nem biztos, hogy téged is át tudlak vinni – vágott kissé kétkedő képet Aervyn. – Jó nagy vagy. – Földerült, és Jamie-re nézett. – Ha segítesz, akkor sikerül.

Lauren megőrizte annyira a józanságát, hogy inkább a régimódi eljárással kívánt Berkeley-be jutni.

– Nem, én arra gondoltam, hogy repülőgéppel megyünk. Ma itt alszol, és holnap reggel gépre szállunk. Pár nappal előrehozom a foglalásomat.

Aervyn fontolgatta a javaslatot.

– És Jamie bácsi meg Nat?

– Mi két nap múlva megyünk, öcskös. Natnek még órákat kell tartania, és én segítek neki cipelni a sok ajándékot, amit vásárolt.

– Az ajándékokat át tudom vinni.

– Hadd utazzanak ők is repülővel! – csavarta meg a kisfiú orrát Lauren. – Fölhívom anyukádat, és megmondom neki, melyik géppel megyünk. Áll az alku?

– Áll az alku – bólintott ünnepélyesen Aervyn, azután körbe-körbeszaladgált, és repülőgépet utánzó hangokat hallatott. – Még sosem utaztam repülővel.

– Szívás – nézett Laurenre Jamie.

Ebben egyetértettek.

– Ti is itt alszotok?

– Ja.

Lauren hetek óta nem látta ilyen jókedvűnek a férfit.

24. FEJEZET

Lauren kimondhatatlanul örült, hogy Nell a San Franciscó-i reptéren fogja várni őket. A boszorkánynövendék átjuttatása a repülőtéri biztonsági ellenőrzésen, majd föl a gépre már bőven elegendő kísérői feladatot rótt rájuk. Elkelt az erősítés. Aervyn könnyedén üzemképtelenné tette a fémdetektorokat, pedig még csak nem is törekedett rá.

Most végre a fedélzeten ültek, és a szépen becsatolt kisfiú figyelmét átmenetileg lekötötte az ablakon túl tovasuhanó világ. Lauren gondolni sem mert arra, mit képes művelni a repülőgép elektronikus berendezéseivel.

– Már nem látok semmit – fordult el az ablaktól Aervyn. – Minden csupa felhő.

– Majd ha Kaliforniába érünk, többet látsz. Hegyek meg az óceán fölött fogunk repülni, az tényleg klassz.

– Éhes vagyok.

Erre legalább fölkészült Lauren. Mivel a légijáratokon az étkezéseket szerény ropiperec váltotta föl, telepakolt egy hátizsákot nassolnivalóval, amit Aervyn segített összeválogatni.

– Almát, mogyorós csokidrazsét vagy sajtos kenyeret?

– Mogyorós csokidrazsét kérek.

Ez a beszéd. Lauren kivett egy marékkai, és odaadta a fiúnak a zacskót.

– Legközelebb a szendvics jön, nehogy kikapjak, amiért csak nyalánksággal tömlek.

– Nem fogsz kikapni – jelentette ki magabiztosan Aervyn. – A mami örül, hogy hazaviszel. Köszönöm, hogy nálad maradhattam!

Lauren a kisfiú fejéhez dörgölte az orrát, és elcsaklizott még némi csokidrazsét.

– Én is élveztem. Hiányoztál.

– Miért nem laksz Berkeley-ben? Akkor sokat aludhatnánk egymásnál.

– A munkám Chicagóhoz köt, édesem. Segítek az embereknek, hogy megtalálják az otthonukat. Ettől boldogabbak lesznek, és szeretek ezzel foglalkozni.

Aervyn megfontolta a hallottakat.

– Berkeley-ben nem akarnak otthont találni az emberek?

– De, és fogadok, hogy más ingatlanosok nagyon jó munkát végeznek ott, segítenek nekik helyettem. – Ez meredek lejtőnek tűnt. – Meg aztán Nat is chicagói, szintén a városhoz köti a munkája, ő a legjobb barátnőm, úgyhogy nagyon elszomorodnék, ha nem ott laknék, ahol ő.

– De nekem azt ígérte, játszhatok a kisbabával. Hogy játsszak, ha a kisbaba Chicagóban van? – ráncolta a homlokát Aervyn.

Lauren egy pillanatra összezavarodott, azután elcsípte Aervyn gondolatának szélét. Á, a kisbaba Jamie előlátásában.

– Ugye szívesen játszanál az unokatesóddal? De a kisbaba, akit Jamie bácsi látott, nem igazi volt. Csak jövőbeni lehetőség.

– Dehogyis – rázta a fejét Aervyn. – A baba már ott van Nat hasában, láttam is. Icipici. Bár a mami azt mondja, a kis babák nagyon gyorsan nőnek.

Lauren majdnem elmagyarázta, hogy Nat hasában nincs kisbaba, azután eszébe jutott, kivel is beszél. Ez az a kölyök, aki a földtekével diskurált.

– Nat hasában kisbaba van? Ez biztos?

– Biztos. Karácsonykor Gemma néni hasában is volt kisbaba, úgyhogy tudtam, hol keressem. De Nat babája sokkal kisebb. A mami szerint a kisbabák néha egészen az elején két- vagy háromfelé válnak szét. Ez történt Giniával, Miával meg Shay-jel. Úgyhogy megnéztem, Nat babája szétvált-e, de eddig nem. Remélem, hogy szét fog, mert akkor három unokatesóm lesz.

Lauren egy négyévessel értekezett holmi megtermékenyített petesejt hármas ikrekre válásáról, amelyet a gyerek figyel. Jesszus, egy boszorkány társaságában alaposan megváltozik az ember élete.

Aervyn legnagyobb örömére elkezdődött a fedélzeti filmvetítés. Mielőtt a kisfiú elhelyezkedett a nézéséhez, még tett egy utolsó megjegyzést.

– Na látod, Natnek most Berkeley-be kell jönnie, hogy játszhassak a kisbabával. Ahogy ígérte. Te pedig eljöhetsz Nattel, hogy ne érezd egyedül magad.

Lauren bölcsen befogta a száját, és hagyta, hogy a mozi elvonja Aervyn figyelmét. De a fiú már így is bőven adott neki átgondolnivalot.

Nat várandós? Ez persze meglepetést jelentett, de ahogy a helyzet közte és Jamie között alakult, nagyon is örömteli. Lauren sejtette, hogy ha egy pasasnak annyira hiányzik egy négyéves gyerek, mint Jamie-nek Aervyn, akkor az illető nem nagyon bánja az apaságot.

Lauren megpróbálta legjobb barátnőjét anyaszerepben elképzelni. Ez sem esett nehezére. Nat végre családot alapíthatott, ahogy mindig is akart.

Illetve csatlakozhatott Jamie már meglévő családjához. Aervynnek igaza volt. Berkeley-ben rengeteg játszópajtás akadt, és Nat sok segítséget kaphatott a csecsemőgondozáshoz. Chicagóban csak Laurenre támaszkodhatott. Lauren biztosra vette, hogy éjszakai babaválság esetén minden épeszű ember jobban örülne, ha Nell, a tapasztalt, ötgyermekes családanya sietne a megmentésére.

Akkor meg miért van mindenki meggyőződve róla, hogy Nat és Jamie Chicagóban fognak lakni? Csak Jamie előlátása miatt? Ez eléggé súlytalan érvnek tűnt, figyelembe véve mindazt, ami a mérleg másik serpenyőjét nyomta.

Nat stúdiója? Igen, az már komolyabb szempont. De vajon Nat elcserélné-e Jamie lármás családjára, ahol tárt karokkal fogadják, miközben már útban van a kisbaba? Naná. És Berkeley korántsem rossz hely új jógastúdió nyitására.

Lauren nyugtalanul és magányosan dőlt hátra az ülésén, s hagyta, hogy a gondolatok kavarogjanak az agyában.

*

Nell italt tett az asztalra kettejüknek.

– Kérsz hozzá kekszet?

– Kösz, nem – fogta a hasát Lauren. – Aervynnel annyit rágcsáltunk a gépen, hogy egy hétre fedeztem az élelmiszerszükségletemet.

Az asszony nevetett.

– Délután jön Jennie néni, hogy tanítsa Aervynt és Giniát. Hozzájuk csapódhatsz, úgy könnyebben megéhezel vacsorára. Tudom, hogy Jennie örülne neked. Még nem tudja, hogy korábban megjöttél.

– Még vásárolnom kell valamit, de azt holnapra is hagyhatom.

– Remek. Talán befoghatlak, hogy hozz egyet-mást a babazsúrhoz is.

– Nem probléma – mosolyodott el Lauren. Máris jól érez te magát itt. – Jamie mondta, hogy MacBookokat vettünk a lányoknak? Szerinte irigykedni fogsz. Bejelentkező bűbájt is alkalmaz, hogy csak a lányok használhassák a laptopokat.

Nell fölhorkant.

– Ezzel Aervynt talán távol tarthatja, de bárki más ebben a házban, aki nem képes feltörni egy bejelentkező bűbájt, csak valami kakukkfióka lehet.

– Távol álljon tőlem, hogy bizonygassam Jamie hozzáértését – nevetett Lauren. – Az a saját dolga.

– Egyébként mi hír az öcsémről?

Nell kérdése gyanúsan könnyedén odavetettnek hangzott. Lauren gondolkodott, mielőtt megszólalt, nem tudta, hogyan navigáljon a testvérkapcsolat vizein.

– Tényleg szerelmes Natbe. Alighanem naponta jár jógaórára. Már képes megérinteni a lábujját, meg minden.

– De?

Basszus.

– De borzasztóan hiányzik neki a családja. És azt hiszem, a varázslás is.

– Chicagóban is varázsolhat – ráncolta a homlokát Nell.

– Már megpróbálta.

Lauren mesélt Nellnek a szedett-vedett boszorkánygyülekezetről, amelyet fölforgattak.

– Jamie nem a legtapintatosabb – csóválta a fejét Nell –, pláne akkor nem, ha valaki bénáskodik a varázslásban. Csodálatos oktató, de a gyerekekhez ért leginkább.

– Akkor hozzám miért őt küldtétek? – nevetett Lauren. – Köszönöm szépen!

– Az más. Meg azt sem láttuk biztosan, hogy boszorkány vagy-e. Jamie pedig kapóra jött. Ha tudom, hogy Aervyn kanalizálójára és a saját jövendő feleségére lel Chicagóban, talán segédcsapatot is küldtem volna.

Aervyn kanalizálójára. Hetek óta senki sem nevezte őt így. Váratlanul jólesett.

– Ha már a jövendőbelijénél tartunk, mi újság Nattel? – kérdezte Nell. – Jamie említett valami házvásárlást.

Lauren biztosra vette, hogy a kisbaba jövetele némileg keresztezi ezeket a terveket. Vajon helyes-e kikotyogni egy titkot, amelyről Jamie és Nat még nem is tudnak? Aervyn viszont tudja.

Döntésre jutott, és megfogta Nell kezét.

– Szeretném, ha segítenél kitervelni egy meglepetést.

– Egy házvásárlás jókora meglepetés – vonta föl fél szemöldökét az asszony.

– Ez bizonyos szempontból azon is túltesz. Aervyn szerint Nat terhes, a repülőgépen mondta nekem. Azt hiszem, Jamie és Nat még nem tudják.

Nellnek leesett az álla.

– Ez nem sokáig marad így. Aervyn körülbelül annyira tud titkot tartani, mint a négyévesek általában.

– Én is így gondoltam – mondta Lauren. – Szóval, ha amúgy is kiszivárog a hír, szeretném meglovagolni. Segítesz nekem babaköszöntőt szervezni, amíg itt vagyunk? Feltéve, hogy a lányok nem bánják, mert nem akarom háttérbe szorítani a születésnapjukat.

– Na ne viccelj! Boldogan segítenek a buliszervezésben.

– Kell is a segítség, hogy két nap alatt összehozzuk ezt.

– Vacsora után bevonjuk őket a szervezőbizottságba.

Ha jól hallom, Jennie néni autója közeledik, úgyhogy azt hiszem, a következő napirendi pontod kiképzés a kertben.

*

Jennie nem csekély büszkeséggel figyelte három tanítványát. Ma igazán szép mutatványokat látott tőlük. A varázslat akkor a legeredményesebb, ha erős érzelmek fűtik, és a derű ma délután csakugyan erősen érvényesült a kertben.

Aervyn jókedvtől függetlenül is bővelkedett varázserőben, de ma nagyon elégedett volt önmagával. Teljes joggal. Nem akármilyen boszorkánytanonci teljesítményt nyújtott, hogy magával hozza Laurent, az ő gondolatvarázslási tanulópárját, aki már rettenetesen hiányzott neki.

Eddig négy menet gondolatelkapósdit játszottak, és kiderüli, hogy Lauren képességei mit sem fakultak a chicagói tétlenkedés közben. Az ötödik menetnek kellett eldöntenie, ki a győztes. Ginia leplezetlenül Laurennek szurkolt. Jennie is, bár jóval csöndesebben, mert nem tett volna jót az oktatásnak, ha a növendékei tudják, kinek a pártját fogja.

Ginia repesett örömében közelgő születésnapja és Nat küszöbönálló érkezése miatt. Úgy rajongott Natért, ahogy csak egy kislány tud, ha megismerkedik a nővel, akivé maga is válni szeretne. Jól választott. Nat csodálatos példaképnek tűnt.

Ma délután azonban Lauren jókedve hatott leginkább Jennie-re. Miután a lány a leglátványosabb varázslathoz kanalizálta, amit Jennie valaha is tapasztalt, Lauren visszatért Chicagóba, gyakorlatilag eltűnt szem elől.

Igaz, kedves e-maileket küldött, még pár jóleső videóbeszélgetést is lefolytattak. A varázslást azonban mintha szögre akasztotta volna. Jennie még Jamie-t is kifaggatta erről, és a fiatalember egyetértett vele.

A mai napig Jennie abban sem volt biztos, hogy Lauren csak hosszabb szünetet tart, vagy pedig végleg megfutamodott. A mostani fejlemények azt jelezték, hogy visszanyerhetik a lányt. Örvendezhetett a

boszorkányvilág, hiszen nem mindenki vállalja a komoly varázserővel járó felelősséget.

Bolond vénasszony! – gondolta Jennie. *Az a lány befészkelte magát a szívembe, és szeretném ott is tartani.*

Nem csak a boszorkányvilág örvendezett ma.

És nézzenek oda! Lauren 3 : 2-re győzött a gondolatelkapósdiban. Ügyes lány, és jól képzett is.

– Szép munka, Lauren – dicsérte Jennie, miközben megsimogatta Aervyn fejét. – Leleményes, mint mindig.

Aervynt annyira magával ragadta a versenyláz, hogy alig fogta föl a vereségét.

– Hadd játsszunk még, Jennie néni! Csak még egyet!

– Mára elég lesz ennyi, kedvesem. Ha már itt van Lauren, szeretnék valami mást is kipróbálni. Pár nap múlva tavaszi napéjegyenlőség, és jó néhány körrel fogjuk ünnepelni. Arra gondoltam, hogy ma mutassuk meg Giniának, hogyan kell egy körhöz csatlakozni.

Ez az alaposan átgondolt terv körülbelül kettő perce született.

Ginia szeme fölcsillant.

– Ginia, te a földet szólítod majd, ahogyan gyakoroltuk – folytatta Jennie. – Aervyn, szeretném, ha a vizet és a levegőt kezelnéd, de csak finoman. Én vállalom a tüzet. Lauren, légy szíves, kalauzold végig Giniat a kapcsolatteremtésen. Az a legkönnyebb, ha gondolatboszorkány vezet, de én nem bírok a tűz mellett azzal is foglalkozni.

Bírni bírta volna, akar álmában is, de látni akarta Lauren szárnypróbálgatását.

Ginia most Lauren ölébe telepedett, Jennie és Aervyn pedig kialakították a kört.

A kislány magabiztos hangon folyamodott varázslóképessége legfontosabb oldalához, a föld erőihez:

„Északról szólok a földhöz,
a termékeny televényhez.
Parancsomra úgy legyen!"

Aervyn a nővérére mosolygott, és a levegő erőit idézte meg:

„Keletről szólok a léghez,
lelket lehelő röptéhez.
Parancsomra úgy legyen!"

Jennie érezte, hogy Lauren egy kicsit visszafogja a fiút, automatikusan ellátja a körmegfigyelő és a tréner szerepét is. Az asszony a tüzet hívta:

„Délről szólok most a tűzhöz,
teremtő-pusztító akaraterőhöz.
Parancsomra úgy legyen!"

Aervyn minden további nélkül megosztotta csatornáit – ezt a bravúrt nem sok boszorkány csinálta volna utána –, és a vizet idézte:

„Nyugatról szólok a vízhez,
életadó forráshoz, tisztító esőhöz.
Parancsomra úgy legyen!"

Lauren képeket küldött Giniának, megmutatta neki, hogyan fonja össze bal felől Aervyn földes és jobbról Jennie tüzes erejét. Ginia a jól képzett tanítvány határozottságával és bizalmával követte az utasításokat, amelyeket Lauren a jövendő oktató határozottságával és könnyedségével adott.

Dicséret mindkettőtöknek, üzente Jennie. *Lauren, jelezz Aervynnek, hogy kicsit megnövelheti az energiát. Ginia, tartsd össze szépen, egyenletesen, ahogy eddig.*

Aervyn szót fogadott, és enyhén fokozta a teljesítményt. Vibrált a körben a varázserő. Ginia jókedve ragályosnak bizonyult.

A kisfiú lelkesen készült a bűbájvetésre, Lauren pedig örömmel ment bele a játékba. Jennie nevetett, de vigyázott, nehogy szétviháncolja Giniával létesített összeköttetését.

Így fest az, ha három gondolatboszorkány kerül egy körbe. Érintkezésük lehetővé tette, hogy menet közben találjanak ki megoldásokat.

Pontosan ebből szoktak következni a balesetek, gondolta komoran az asszony. No de Aervynnek és Laurennek minden szempontból jót tesz, hogy újra érezhetik ezt a kapcsolatot. *Rajta,* üzente Jennie, *de csak finoman azzal a varázslással, kicsi fiú. Nagyon finoman!*

Aervyn valami szellemes és bonyolult dolgot művelt elementáris áramlataival, majd elkülönített egy csatornát Laurennek. Szívet melengető könnyedséggel kapcsolódtak egymáshoz, azután Lauren gyöngéden Ginia felé nyúlt.

Jennie látta, hogy Lauren lépésről lépésre vezeti a kislányt, mígnem Ginia földes erői alakot változtattak, és simán átfolytak a kupola fölött. Jennie gyorsan hozzáadta a maga tüzét. Tudta, hogy Ginia hamar elfáradhat, hiszen újonc a körös munkában.

Aervyn nyilvánvalóan tisztában volt vele, hogy nincs sok ideje, megragadta a varázserőt, és szélsebesen kivetette a bűbájt.

Nyári szellő lengedezte körül Giniát. Szentjánosbogarak cikáztak ide-oda, és harmatlepte százszorszépek köre nőtt ki a kert pázsitjából. A finálléhoz dalra fakadt a természet:

Boldog szülinapot, boldog szülinapot, olyan vagy, mint egy majom, és olyan a szagod!

A kör fergeteges vihogásban oldódott föl.

Ahogy elcsitultak a kedélyek, és mindannyian egy pádhoz indultak, ahol tej meg aprósütemény várt rájuk, Lauren megfogta Jennie karját.

– Biztos, hogy Ginia nem gondolatboszorkány?

– Azt hiszem – bólintott lassan Jennie. – Elvégeztem a szokásos felmérést, ugyanazt, amit Jamie nálad. Miért, mit láttál?

– Tulajdonképpen nem egyértelmű a dolog. Földes erőkből merített, ugyanakkor két kisebb erőforrást is észleltem, amelyek nem elementárisak. Azok kifejezetten gondolatcsatornáknak látszottak.

Jennie eltűnődött, ő maga semmit sem látott, de tudta, hogy Lauren ebben a vonatkozásban sokkal erősebb.

– Csekély tüzes képességgel is rendelkezik, de te eléggé biztos vagy benne, hogy nem elementáris volt.

Lauren vállat vont.

– Azt te jobban láttad volna nálam. Az elementáris erőt észlelő képességem iszonyú gyönge. És mint mondtam, tényleg úgy nézett ki, mint a gondolat-varázserő.

Mindkettejüknek egyszerre jutott eszükbe. Shay és Mia.

– Három boszorkány? – vonta föl a szemöldökét Lauren.

Jennie-nek fogalma sem volt róla.

– Bármi lehetséges, de eddig egyiküknél sem mutatkozott varázserő. A hármas ikrek között igen szoros a kapcsolat, és nem tudom, nem azt láttad-e. Ginia talán azt használja föl erőforrásként.

– Jesszus. Hogy a fenébe derítsük ki?

Á, szóval a kiképzők kíváncsi szelleme lakozik benned, lányom!

– Ezt neked meg nekem kell tisztáznunk!

– Ha bármi továbbit vársz ma tőlem, előbb be kell sütiznem! – nevetett Lauren.

*

Nell az ablakban állt, ahogy már csaknem egy órája.

Figyelés közben három dolgot tudott meg. Egy: Jamie nem az egyetlen, aki nem veszi észre a közösségi varázserőt. Kettő: Laurenből fantasztikusan jó boszorkánykiképző válhat. És három: Jennie néni valami meglepetést tartogat. A következő néhány nap egyáltalán nem ígérkezik unalmasnak.

Nell a laptopjáért és a mobiltelefonjáért nyúlt.

Nem csak Lauren tud meglepetést szervezni.

25. FEJEZET

Lauren szendvicset majszolva rótta Berkeley belvárosának utcáit. Kora hajnalban ébredt – ez az egyik veszélye annak, ha az ember agya továbbra is chicagói idő szerint működik. Mivel nem tudta ismét álomba ringatni magát, úgy döntött, máris hozzáfog a bevásárláshoz.

Ehelyett magával ragadta a belváros nyüzsgése. Berkeley városközpontja emberek, épületek és közlekedési eszközök izgalmas kavalkádját kínálta. Lauren az elmúlt órában több kerékpárt látott, mint taxit. Ebből is tudhatta, hogy ez nem Chicago.

Ingatlanközvetítőként szokásává vált, hogy gyalog bejárta a lakókörnyékeket, benyomást szerzett a helyi életritmusról és hangulatról, az ellátottságról vagy ellátatlanságról, a változás jeleiről. Berkeley belvárosa nélkülözte Chicago önteltségét és toronyházimádatát, viszont érződött benne az emberek jelenléte. Kicsit a chicagói nyárra emlékeztetett, de a turisták nélkül.

Kellemes városkának tűnt.

Lauren kiszúrta az ingatlanirodát, és átvágott az utcán. Imádta az ingatlanismertetőket nézegetni, amiket az irodák mindig ki szoktak rakni a kirakatba. Szakmai ártalom.

Miközben kielégítette a kíváncsiságát, a szendvicsével is végzett. Az ajánlatok éppolyan változatosaknak tűntek, mint Berkeley lakói. Modern lakóépületek, színes, régimódi tanyák, néhány gyönyörű szecessziós családi ház a belvárosi művésznegyedben, amely nem lehetett messze.

Tíz órára nyilvános házbemutatót hirdettek, ez fölkeltette Lauren érdeklődését. Aki a chicagói öröklakáspiacon dolgozik, annak nem sok lehetősége nyílik műemlék épületekben nézelődni.

Majdnem átsiklott a *Vállalkozás eladó* feliraton.

Elakadt a lélegzete, amikor elolvasta az apróbetűs szó végét, *jól bevezetett ingatlanközvetítő praxis a tulajdonos nyugalomba vonulása*

miatt eladó. Csak gyakorlott és képesített ingatlanszakemberek jelentkezzenek! Felvilágosítás az irodában.

Ahogy Lauren a feliratra meredt, emlékek kavarogtak a fejében.

…Gondolatboszorkányok jógaórája vihorászó Aervyn-nel és morgós Jamie-vel. Macskanő. Nat az étkezőasztalnál az őt imádó család körében.

…Első gyakorlóköre, magasban szárnyalás a verőfényes varázserőn. A kedves, örökké forgolódó Jacob az édesanyja ölében. A gyertyák és szeretet külső köre az óceán partján. A varázserő belső köre.

...Jamie kétségbeesett sóvárgása Aervyn után. Az ő saját öröme a kanapéja mögött vihogó kisfiú hallatán. Egy kisgyermek és egy hóember.

Lauren érzelmek tengerében hánykolódott, és valahol a mélyben egy döntés kezdett érlelődni benne. Úgy tűnt, hogy a születésnapi papírcsákók és szerpentincsomagok beszerzése várhat egy kicsit.

*

Jó néhány órával később Lauren a Becky Temko gyermekparkban állt, és éppen búcsút intett a partiszerviz embereinek, akik azonnali sürgősséggel káprázatos munkát végeztek.

A családi házak közé ékelt, lakóteleknyi parkocska rendes körülmények között kicsinyek játszóteréként szolgált: mászókával, csúszdával, homokozóval és árnyas fákkal, biztonságosan körülkerítve. Ma este babazsúr készülődött itt.

A plédekkel letakart gyepfelületen nehány nagyon ügyes, hordozható uzsonnaasztalt állítottak föl. Lampionokat aggattak a kerítésre és a két nagyobb fa közé kifeszített kötélre. Az egyik asztalt roskadásig megrakták rántott csirkével, szendvicsekkel, chipsszel, gyümölccsel és különlegesen étvágygerjesztő kakaós kockával.

Már csak a vendégek hiányozták. Illetve az utca felől autódudálás jelezte, hogy már azok sem. Aervyn szökkent ki az egyterűből, és három nővérével a nyomában szaladt a parkba. Kicsit körbeugrálta Laurent, majd elrohant csúszdázni.

Nell ballagott oda, pár széket hozott.

– Mi a helyzet? Meglehetősen titokzatos üzenetet hagytál.

– Úgy okoskodtam, hogy te vagy az egyetlen ismerősöm, aki különösebb indok nélkül képes boszorkányokat összeterelni – villantotta ki a fogsorát Lauren.

– Az evés a legtöbb boszorkánynak elegendő indok – nevetett Nell. – Perceken belül befutnak a többiek is. Jó, hogy bőven gondoskodtál ennivalóról, mert néhány plusz vendég is várható – intett az utca felé, ahol Jamie és Nat éppen kisegítettek valakit a férfi kocsijából.

Hullámvasutazásnak is beillett ez a nap, s a jelek szerint a megrázkódtatások sora még nem ért véget. Lauren ismét úgy érezte, megáll benne az ütő. Moira arca ragyogott a gyönyörűségtől, ahogy óvatosan lépkedett a parkban.

– Még nem vagyok olyan rozoga, kedvesem – hárította el a Nell által odakészített széket. Egész nap ültem. Lauren, gyermekem, hadd nézzelek meg magamnak!

A lány magához ölelte Moirát.

– Elfáradtál Új-Skóciából idáig?

– Elorie, az unokám hozott – intett fejével a mellette álló fiatal nő felé Moira. – Miután Nell tegnap telefonált, úgy döntöttem, nem mulaszthatok el ennyi izgalmas élményt. A születésnapok és a kisbabák a kedvenceim közé tartoznak. Jamie mindig is a gyöngém volt, és szerettem volna megismerni az ő Natjét.

Lauren Nellre nézett, és halkabbra fogta a hangját.

– Nat és Jamie tudnak már a babáról?

– Nem hiszem – rázta a fejét Nell. – Azt hittem, meg kell igéznem ma Aervynt, hogy csöndben maradjon, de sikerült magában tartania a titkot anélkül, hogy szétrobbant volna tőle. A lányok összevissza vihorásztak ugyan, de gondolom, mindenki azt képzeli, ez csak a születésnap előtti eszetlenkedés.

– Tökéletes.

– Így fest a babaköszöntő chicagói módra?

– Nem egészen – nevetett Lauren. – Várj szépen a többiekkel együtt! Egyél valamit! A lényeggel csak vacsora után rukkolok elő.

Indult, hogy megrakjon egy tányért Moirának, és a csirkés tálnál összefutott Tabithával.

– Remélem, nem bánod, hogy eljöttem. Jennie szólt, hogy a városban vagy, és okvetlenül be akartam köszönni.

– Szívesen látunk! – nyújtott át mosolyogva egy csirkecombot Lauren. – Halljuk, mit szeretnél valójában!

– Minek is próbálok kifogni egy gondolatboszorkányon? Valójában azt szeretném elmondani, hogy bámulatos dolgot tettél Jacobbal és a családjával. Most, hogy a fiú már nem pörög folyton, megismerik egymást. Jacob játszani tanul, kiderült, hogy szereti a buldózereket és a csiklandozást.

Lauren Aervynre nézett, aki egy lila hajú aprósággal kergetőzött.

– Szóval kezd gyerek módjára viselkedni. Örülök, hogy segíthettem.

– Van egy másik esetünk – folytatta Tabitha. – Ha ráérsz, amíg itt vagy, talán benézhetnél hozzánk, tölthetnél némi időt a kislánnyal.

– Ha valaha is pályát változtatsz, az ingatlanszakmában sikert aratnál – mosolygott Lauren. – Szerintem jóformán bármit el tudnál adni. Amint túl leszünk az óriási szülinapi banzájon, elmegyek.

És akkor megbeszélhetjük az önkéntes segítői hosszú távú ütemtervet.

Egy kéz nehezedett a vállára.

– Jesszus – fordult meg –, hát ma mindenki iderepült?

– Egyébként is úton voltam – pirult el Sophie. – Mindenesetre jól jött az ürügy, hogy meglátogassam Mike-ot.

– Ne mondd! Te aztán gyorsan mozogsz.

– Mi, földes típusok tulajdonképpen többnyire elég lassan mozgunk – mosolygott Sophie, és Mike-ra pillantott, aki valami ismeretlen kisgyereket hintáztatott. – Bár az egyik legjobb képességünk az, hogy kicsit gyorsabb fejlődésre serkentjük a dolgokat.

Agyafúrt boszorkány ez a Sophie, gondolta Lauren, és megtapogatta a lazuritmedálját. *Az ember nem is hinné róla, milyen ravaszul éri el, amit akar.*

Ismét körülnézett. Már majdnem mindenki megérkezett.

– Szia, Lauren! – integetett neki Jamie. – Gyere, ismerkedj meg a szüleimmel.

Ez hátborzongató. Nell boszorkány-SOS-t küldött szét?

Mondhatni, kedvesem szólalt meg a fejében egy hang. A Jamie mellett álló asszony üdvözlésre nyújtotta a kezét.

– Ha Nell hív, mindannyian hallgatunk rá. Szervusz, Retha vagyok, ő pedig a férjem, Michael.

Jamie anyukája gondolatboszorkány? Lauren görcsösen igyekezett elfojtani a Nat pocakjában növekvő unokákra utaló gondolatokat. A fenébe is, ha Aervyn tud titkot tartani, ő még inkább tud.

– Örülök, hogy megismerhetlek benneteket. Bámulatos a családotok.

– Az biztos – pillantott körbe a parkban egybegyűlteken az asszony. – Nat csodásán egészíti majd ki.

Lauren megkockáztatott egy kukkantást Retha gondolatainak felszíni rétegébe. Nyilván nem eléggé óvatosan lopakodott. Az asszony fölvonta fél szemöldökét, és csatornát nyitott, hogy Lauren láthassa az igazságot: Jamie az övék, tehát Natet is sajátjuknak fogják tekinteni.

– Köszönöm! – mondta Lauren.

– Soha ne próbálj egy vén gondolatboszorkányhoz settenkedni, kedvesem! Egyébként szívesen. Már azért is szeretjük Natet, mert Jamie szereti őt, de ez a lány valóságos kincs. Majdnem az egész délutánt együtt töltöttem vele. Nem is sejtettem, hogy a fiamnak ilyen kifinomult az ízlése.

– Csak várj, amíg megismered a nászasszonyodat! – nevetett Lauren.

– Jamie-től már hallottam egyet-mást – komolyodott el Retha. – Nem minden családban tudnak szeretni.

– Nálatok szeretni fogják Natet, és egész életében nem is vágyott másra.

– Lauren – szólt közbe Aervyn –, mikor jön már a meglepetés?

Egyik lábáról a másikra állt, szemlátomást már nem sokáig bírta türtőztetni magát, és az igazat megvallva, Lauren sem.

Figyelmet kért, gondolathullámokkal is fölerősítette szavait. Mély lélegzetet vett, kiélvezte a pillanatot.

– Mindenkinek köszönöm, hogy eljött. Tudom, meglehetősen titokzatos üzenetet hagytam Nellnek.

– Kaptunk kaját. Az már elég – morogta Jamie, mire Nat oldalba bökte.

Lauren tüstént tudta, hogyan folytassa.

– Néhány héttel ezelőtt ez a srác belépett egy chicagói sushibárba, és tányérokat lebegtetett.

Jamie mosolygott az emléken. Retha az égnek emelte a tekintetét. *Neked muszáj folyton villognod kisfiam?* – üzente olyan hangosan, hogy mindenki hallhatta. Jamie megtorlásul félméteres magasságba emelte az anyját. Aervyn meg izgalmában saját magát.

Mielőtt bárki más is dacolni kezdett volna a gravitációval, Lauren folytatta mondókáját.

– Az az élmény megváltoztatta az életemet. Napokon belül itt, Berkeley-ben találtam magam, afféle gondolatvarázslási kiképzőtáborban, és a legjobb barátnőm beleszeretett egy boszorkányba.

Jennie és Jamie vigyora egymást tükrözte.

– Azután Aervyn felröpített az égbe.

Most ne, édesem! – küldött figyelmeztetést a kisfiúnak Lauren, mivel szerette volna a földön tartani a lábát.

– Nem tudom, hogy azok, akik mindig is boszorkányok közösségében éltek, megértik-e, de én nem olyan világban nőttem fel, ahol lehetséges boszorkányos röpködés. A varázslatok hihetetlen hatást gyakoroltak rám, a közbülső mozzanatokat azonban nehezen viseltem. Mitagadás, örültem, amikor hazatértem Chicagóba.

A hallgatóság jócskán elkomolyodott.

– Nem minden boszorkányt dobnak olyan hirtelen a mélyvízbe, ahogy téged, gyermekem – jegyezte meg Jennie.

– Tudom – bólintott Lauren –, és a történtek átmenetileg kicsit mogorvává tettek. Egy időre el kellett szakadnom innen. Rádöbbentem azonban, hogy csak valóban ritka szerencsések csöppennek ekkora csodába.

A teljes társaság osztatlan figyelmét élvezte. Még Aervyn talpa is visszaereszkedett a földre.

– Amíg vissza nem jöttem, nem fogtam föl, mennyire hiányzik az ittlét. Boszorkány vagyok, és azt hiszem, nem magányos fajta. Valaki

azt mondta nekem – nézett Moirára Lauren –, hogy a varázserő felelősséggel jár. Igaza volt. De együtt jár ezzel a bámulatos boszorkánycsaláddal is, mindazokkal, akik szeretnek engem.

Moira szemében könnyek csillogtak, és nem volt egyedül ezzel. Lauren visszatartotta a szipogást, leeresztette a korlátját, és befejezte:

– Úgy döntöttem tehát, hogy itt maradok. Ma megvettem egy ingatlanközvetítő praxist. Berkeley legújabb ingatlanügynökét látjátok.

– Szeretlek, Lauren!

Röptében kapta el Aervynt, és magához szorította, miközben a kisfiú egy méterrel a föld fölött forgatta kettejüket.

– Én is szeretlek, kicsi fiú. És itt akarok lenni, ahogy a jövőd felé törekszel. Minden erőmmel melletted állok.

Most már tegyél le, bogaram! Még nincs vége a meglepetésnek.

Lauren maradéktalanul magába szívta a mindenhonnan felé sugárzott szívélyességet és szeretetet, kézen fogta Natet meg Jamie-t, majd a park kerítéséhez lépett velük. Gondolataival is fölerősítette a hangját, hogy az egész sokaság hallhassa. A boszorkányok nemigen törődnek a magánélet háborítatlanságával.

– Én vagyok Berkeley legújabb ingatlanügynöke, ti ketten pedig az első ügyfeleim – intett az utca túloldalán álló ház felé, amelynek előkertjében jókora *Eladó* tábla virított.

Leeresztett korlátján át érezte, amikor Jamie-ben végre derengeni kezdett az igazság. Laurent kis híján ledöntötte a lábáról az érzelmek áradata. Szeretet, megkönnyebbülés, hála. Azután a férfi elnevette magát.

Nat a többiekkel együtt továbbra is értetlenül bámult. Lauren vérbeli ingatlanközvetítőhöz illően ügyelt a tempóra.

Tudta, hogy ez most Jamie pillanata, és várta, hogy a férfi megragadja azt.

– Jól nézd meg azt a házat, Nat! – kulcsolta össze a kezét a lányával Jamie. Erőt merített, és az épület egész külseje boszorkányos fénybe borult.

Nat még egy pillanatig tanulmányozta a házat, és ekkor megértette.

– Ez a ház a látomásodból – suttogta. – Berkeley-ben van.

Jamie a kezét szorongatta, és Laurenre nézett.

– Ha jól sejtem, ez azt jelenti, hogy néhány éven belül az évszázad hóesése lepi meg Berkeley-t.

Talán kicsit hamarabb is, gondolta Lauren.

– Nem értem, Jamie bácsi – bosszankodott Ginia. – Miért olyan nagy szám ez a ház?

Nat megpróbálta elmagyarázni neki.

– Emlékszel arra, amikor Jamie bácsival megismerkedtünk, és látomása volt?

A kislány lebiggyesztette az ajkát.

– Amiben Chicagóban laktok. Igen.

– Hát ez az, édesem: a hó miatt hittük mindannyian, hogy Chicagóban.

Ginia a házra nézett, azután megint Natre.

– Itt fogtok lakni? Itt a házatok?

Nincs a világon olyan határtalan öröm, mint egy majdnem kilencéves kislányé. És nincs olyan lármás bolondokháza, mint egy igencsak boldog boszorkányokkal teli park. Nat lába körül virágok törtek elő a fűből. Egy rakás boszorkánypalánta ma este nehezen tudta féken tartani varázstudományát.

– Biztosra veszem, hogy egészen csodálatos történet rejlik mindezek mögött, és nem kétséges hogy az utolsó hangig ki fogom csikarni belőled – lépett oda Nell is a kerítéshez, Lauren mellé. – Egyelőre azonban csak hadd mondjak köszönetet. Sok Walkert tettél ma nagyon boldoggá.

– Amint csikarni támad kedved, fagylalttal messzire juthatsz.

A lánynak eszébe jutott a minden hájjal megkent öregember, aki eladta az ingatlanközvetítő praxisát és aki az okosan föltett kérdés alapján nagyjából három perc alatt megtalálta Nat és Jamie házát. Lauren már Nat jógastúdiójához is kinézett pár helyet.

Amint végre ráeszmélt, hogy nem kell választania, barátként, ingatlanosként vagy boszorkányként viselkedjen-e, már megdöbbentő könnyedséggel állt össze a kép. Egyetlen apró részletet kivéve.

– Na és meghúzhatom magam nálatok? Mert egyelőre nincs hol laknom.

– Lauren – mosolygott Nell –, egyetlen ember sincs itt, aki ne engedné át neked azonnal a saját ágyát.

Mindketten fölkapták a fejüket, ahogy Aervyn a levegőbe emelkedve szikrákat szórt:

– Mondj igent, Nat néni, mondj igent!

Jamie elkapta Aervyn lábát, és lehúzta a földre.

– Előbb hagyd, hogy megkérjem, öcskös.

Elengedte az unokaöccsét, és Natre nézett.

– Csöndesebb és romantikusabb körülmények között terveztem, de ha elfogadsz engem, akkor azt hiszem, ezt a nyüzsgő, lármás családot itt megkapod. Légy a feleségem, Nat!

Laurenbe szerencsére szorult annyi romantikus érzék, hogy mindenkinek közvetítse Nat válaszát, mivel Nat annyira megilletődött, hogy a szívében lüktető hatalmas „igen" voltaképpen ki sem fért az ajkán.

Jamie leírhatatlan vigyorral reagált.

– Biztos? Ezzel föladod a háborítatlan magánéletedet, és egy rakás boszorkány fog körülvenni.

Nat olyan arcot vágott, mintha a mennyország definícióját hallotta volna.

Erre már Aervyn sem bírta tovább.

– Nat néni kisbabát vár!

A ricsaj és a szeretet vihara ismét kitört. Lauren azt hitte, Nat jobban már nem bír ragyogni. Tévedett.

A kisfiú odaszaladt, és Nat hasára tapasztotta a kezét. A lány lehajolt, megpuszilta a gyerek kobakját.

– A haverod van odabent, édesem?

– Á, nem. Kislány. De nem baj, nem bánom, lánnyal is tudok játszani. Tanítom varázsolni, meg minden.

– *Ez* a baba talán nem is boszorkány lesz, öcskös – kapta föl a fiút Jamie.

– Dehogynem – bújt hozzá Aervyn. – Szeret a tűzzel játszani. Ha így folytatja, talán szétválik két- vagy háromfelé. Akkor egy csomó unokatesóm lesz.

A meglepetések száma már komikus arányokat öltött, gondolta Lauren. Egy pici tűzboszorkány? Nem ígérkezett unalmasnak az élet. Miután a munkája és a legjobb barátnője ide, a boszorkánygócba került nem hiányzott más, csak a kanapéja.

Lauren Aervyn vihogását hallotta, azután hangos puffanást közvetlenül a háta mögött. Megjegyzés törölve. A jelek szerint a kanapéja is megérkezett.